

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 73

Dilluns, 17 de desembre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 46 i 47, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 46

Resolució

sobre la situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00011/06) (p. 3)

Sessió núm. 47.1

Projecte de llei

de justícia juvenil (tram. 200-00024/06) (p.5)

Projecte de llei

de regulació dels drets de superfície, de servitud i d'adquisició (tram. 200-00034/06) (p. 13)

Projecte de llei

de cessió de finca o edificabilitat a canvi de construcció futura (tram. 200-00035/06) (p. 21)

Proposició de llei

de reconeixement de l'Alt Pirineu i l'Aran com a àrea funcional de planificació, i de modificació de l'article 2 de la Llei 1/1995, sobre el Pla Territorial General de Catalunya (tram. 202-00123/06) (p. 26)

Projecte de llei

de cooperació al desenvolupament (tram. 200-00014/06) (p. 31)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició no de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils (tram. 270-00033/06) (p. 41)

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finances locals, d'actualització de la taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, el subsòl o el vol de les vies públiques municipals (tram. 271-00009/06) (p. 42)

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general (tram. 271-000010/06) (p. 42)

→

Interpellacions

al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat i salut en el treball (tram. 300-00844/06)
i sobre els transeünts i les persones sense sostre (tram. 300-00575/06) (retirades) (p. 43)

Interpellació

al Consell Executiu sobre quina és la seva responsabilitat davant d'esdeveniments que afecten
la seguretat i la salut de les persones (tram. 300-00845/06) (p. 43)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa al personal dels centres concertats
de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública (XHUP) (tram. 300-00846/06) (p. 47)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de sanitat ramadera i, en especial, al rebrot de la pesta porcina
clàssica que s'ha produït darrerament a Catalunya (tram. 300-00843/06) (p. 52)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el sector porcí (tram. 300-00316/06) (p. 54)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'autosuficiència ramadera (tram. 300-00724/06) (p. 56)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política ramadera (tram. 300-00552/06) (p. 58)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa al mapa universitari català
(tram. 300-00349/06) (p. 71)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 300-00464/06) (p. 76)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el programa d'actuacions respecte a les rieres (tram. 300-00257/06) (p. 81)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la prostitució (tram. 300-00496/06) (p. 86)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 46

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Agricultura, de Justícia i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. Tram. 234-00011/06. Sr. Jordi Terrades i Santacreu. Debat i votació del dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Resolució sobre la situació de compatibilitat d'un diputat

Tram. 234-00011/06

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 17 de desembre de 2001, ha estudiat el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent Resolució:

D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pel nou diputat d'acord amb l'article 4.1. segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del diputat Sr. Jordi Terrades i Santacreu.

Palau del Parlament, 17 de desembre de 2001

El secretari segon
Ernest Benach i Pascual

El president del Parlament
Joan Rigol i Roig

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 47.1

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pels lletrats Sr. Santaló i Burrull i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals i dels consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Necrologia de l'exdiputat Sr. Antonio Santiburcio Moreno. Tram. 401-00032/06. Junta de Portaveus. Substanciació.
2. Projecte de llei de justícia juvenil. Tram. 200-00024/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 246 bis).
3. Projecte de llei de regulació dels drets de superfície, de servitud i d'adquisició. Tram. 200-00034/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 244).
4. Projecte de llei de cessió de finca o edificabilitat a canvi de construcció futura. Tram. 200-00035/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 244).
5. Proposició de llei de reconeixement de l'Alt Pirineu i l'Aran com a àrea funcional de planificació, i de modificació de l'article 2 de la Llei 1/1995, sobre el Pla Territorial General de Catalunya. Tram. 202-00123/06. Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 236).
6. Projecte de llei de creació de l'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya. Tram. 200-00040/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 246 bis).
7. Projecte de llei de cooperació al desenvolupament. Tram. 200-00014/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 246 bis).
8. Projecte de llei de l'accessió i l'ocupació. Tram. 200-00039/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 248).
9. Projecte de llei d'orientació agrària. Tram. 200-00033/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 248).
10. Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, del 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya. Tram. 202-00108/06. Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 248).
11. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils. Tram. 270-00033/06. Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 244).
12. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finan-

ces locals, d'actualització de la taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, el subsòl o el vol de les vies públiques municipals. Tram. 271-00009/06. Junta de Portaveus. Designació dels diputats.

13. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general. Tram. 271-00010/06. Junta de Portaveus. Designació dels diputats.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat i salut en el treball. Tram. 300-00844/06. Sra. Àlícia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre quina és la seva responsabilitat davant d'esdeveniments que afecten la seguretat i la salut de les persones. Tram. 300-00845/06. Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa al personal dels centres concertats de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública (XHUP). Tram. 300-00846/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació pel procediment d'urgència.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanitat ramadera i, en especial, al rebrot de la pesta porcina clàssica que s'ha produït darrerament a Catalunya. Tram. 300-00843/06. Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre el sector porcí. Tram. 300-00316/06. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'autosuficiència ramadera. Tram. 300-00724/06. Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

20. Interpellació al Consell Executiu sobre la política ramadera. Tram. 300-00552/06. Sra. Bet Font i Montanyà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

21. Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa al mapa universitari català. Tram. 300-00349/06. Sr. Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

22. Interpellació al Consell Executiu sobre els transeünts i les persones sense sostre. Tram. 300-00575/06. Sra. Pilar Malla i Escofet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

23. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme. Tram. 300-00464/06. Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

24. Interpellació al Consell Executiu sobre el programa d'actuacions respecte a les rieres. Tram. 300-00257/06. Sr. Jaume Oliveras i Maristany, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

25. Interpellació al Consell Executiu sobre la prostitució. Tram. 300-00496/06. Sra. Carme Porta i Abad, del

Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la seguretat en l'àmbit penitenciari. Tram. 302-00164/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural. Tram. 302-00165/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la creació, l'increment de la producció i l'afavoriment de la reactivació del mercat interior perquè les produccions audiovisuals catalanes responguin a les necessitats i les demandes dels espectadors. Tram. 302-00166/06. Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'inversions i el pes econòmic de Catalunya. Tram. 302-00167/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

30. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment dels regadius. Tram. 302-00168/06. Sra. Marta Camps i Torrens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

31. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Llei d'estabilitat pressupostària. Tram. 302-00169/06. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

32. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a les famílies. Tram. 302-00170/06. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

33. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política familiar. Tram. 302-00174/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

34. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els menors que viuen al carrer. Tram. 302-00171/06. Sr. Martí Sans i Pairutó, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

35. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social. Tram. 302-00172/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

36. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment sobre el risc de les indústries químiques. Tram. 302-00173/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

37. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política sanitària. Tram. 302-00175/06. Sra. M. Àngeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

38. Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002. Tram. 200-00053/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 247).

39. Projecte de Llei de mesures fiscals i administratives. Tram. 200-00054/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 247).

40. Projecte de Llei de regulació dels crèdits destinats a despeses reservades de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Tram. 200-00055/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 247).

41. Preguntes amb resposta oral. (Seran substanciades el dia 19 de desembre, a les 16:30 hores).

El president

S'obre la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

El primer punt de l'ordre del dia és la necrologia de l'exdiputat senyor Antoni Santiburcio Moreno.

Aquest punt es substanciarà, previsiblement, divendres al matí, després de la primera votació.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades dimecres, a dos quarts de cinc de la tarda.

Projecte de Llei de justícia juvenil (tram. 200-00024/06)

Passem, per tant, ara, al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de justícia juvenil. Té la paraula, per fer-ne la presentació, l'honorable conseller de Justícia, senyor Josep Delfí Guàrdia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfí Guàrdia i Canela)

Molt honorable president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyor diputats, em plau presentar tot seguit el Projecte de Llei de justícia juvenil. Aquest projecte de Llei se situa en el marc del procés d'actualització de l'àmbit del dret dels menors en ús de les competències exclusives que l'article 9.28 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat en matèria d'institucions públiques de protecció i tutela de menors, la qual cosa comprèn, també, la seva reforma, respectant sempre la legislació civil, penal i penitenciària, que és competència de l'Estat. El Projecte de Llei que ara us presento és una fita important en el procés d'actualització de la legislació aplicable als menors i joves que incorren en responsabilitat penal. La llei és important, com es desprèn ja del seu títol. És una llei de justícia, regula en gran part el procés d'execució penal i és una llei que s'aplica als joves i, en concret, als menors de catorze a divuit anys i, eventualment, als de divuit a vint-i-un en els termes que la mateixa llei estableix. Catalunya va ser, l'any 1981, la primera comunitat au-

tònoma a assumir els traspassos en matèria de protecció de menors en compliment de la previsió estatutària abans esmentada.

Aleshores el marc legal regulador d'aquesta matèria era el Decret d'11 de juny de 1948, que atribuïa als denominats tribunals tutelars de menors la doble funció protectora dels menors d'edat i reformadora dels que cometien fets delictius. Els principis amb què s'inspirava aquesta legislació eren d'un caire clarament paternalista amb manca de garanties, absència de respostes en el propi entorn davant els problemes que podien haver causat la conducta infractora del menor i abús de les mesures internament. Un cop assumits els traspassos de competències en aquesta matèria, es va iniciar un procés de canvi important en el sistema de justícia juvenil. Així es va començar a implementar una nova política, que va canviar de manera substancial els principis inspiradors en aquests tres ordres d'idees. Primer, es diferenciaven els conceptes de reforma i de protecció; segon, es procura atribuir als subjectes de les mesures la màxima garantia en seu judicial, i, tercer, s'inicia un procés de transformació substancial quant a les respostes i a la metodologia d'intervenció amb menors.

Atenent les especificitats de les diferents situacions, es fa una aposta decidida per les mesures en medi obert, tot limitant la mesura d'internament com a última resposta a considerar. Aquesta política va comportar la dotació de nous recursos personals i materials, la remodelació dels centres i la substitució dels grans centres per unitats més reduïdes i especialitzades. L'aprovació de la Llei 11/1985, de 13 de juny, de protecció de menors, pionera a nivell de l'Estat, va confirmar i impulsar aquestes actuacions. L'any 1990, en la línia de potenciar la política de diversificació de les respostes, es va posar en funcionament el Programa de mediació i reparació a la víctima, que també va ser una experiència pionera a nivell de l'Estat i que ha tingut i té una gran aplicació per part de jutges i fiscals.

El conjunt d'actuacions i d'experiències que es van dur a terme a Catalunya durant els primers deu anys de traspassos va ser una referència important per a les successives reformes legislatives estatals; primer, mitjançant la Llei orgànica 4/1992, de 5 de juny, de reforma de la Llei reguladora de la competència i procediment dels jutjats de menors i actualment, mitjançant la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors. Doncs, bé, durant vint anys de competències en l'execució de mesures judicials i en el desenvolupament de programes educatius adreçats als infractors juvenils, hem apostat de manera decidida per superar els principis correccionalistes i paternalistes que inspiraven l'actuació de les antigues institucions de menors i hem bastit un model educatiu, que es fomenta en la responsabilitat, basat en els principis següents.

Primer: la igualtat de tots els menors davant la llei, el respecte dels seus drets i garanties. Segon: el principi d'intervenció mínima, evitant actuacions innecessàries, o la seva multiplicitat, per tal d'evitar l'estigmatització dels menors com a conseqüència del seu pas pel sistema de justícia juvenil. Tercer: la consideració dels menors com a subjectes capaços de prendre decisions pròpies i, conseqüentment, el disseny de les intervencions,

basant-se en el criteri d'educar en la responsabilitat. Quart: la individualització de les actuacions per adaptar les intervencions a les circumstàncies personals i socials que corresponguin en cada cas. Cinquè: l'aplicació de les mesures de medi obert en l'entorn social i familiar habitual del menor o jove, com la llibertat vigilada, els serveis en benefici de la comunitat, la mediació i la reparació a la víctima. En sisè i darrer terme, la consideració que les mesures d'internament s'han d'aplicar només en els casos de major gravetat. Aquest model de justícia juvenil ens fa ser capdavanters en l'àmbit de tot l'Estat i ens situa en el nivell dels països més avançats d'Europa.

El Projecte de llei que avui ens ocupa, que modifica la Llei 11/1985, regula les funcions que ha de desenvolupar la Generalitat de Catalunya en execució de les mesures adoptades pels òrgans judicials en el marc de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors, i en el desenvolupament de programes adreçats a donar suport als processos de reinserció dels menors i joves que es troben dins del seu àmbit d'aplicació. La Llei orgànica 5/2000 fa efectiva, com vostès saben, l'elevació de la majoria d'edat penal dels setze als divuit anys, com estava prevista en el Codi penal de 1995, i, per tant, amplia l'àmbit personal d'aplicació de la llei que avui ens ocupa.

Així, l'objectiu de les nostres actuacions, inicialment, és donar una resposta als menors, als majors de catorze anys i menors de divuit en les mateixes condicions de qualitat que havia vingut oferint als menors de setze anys. Amb posterioritat, aquesta llei també serà aplicable als majors de divuit anys i menors de vint-i-un que siguin responsables d'un fet delictiu en funció de les seves circumstàncies personals i de la gravetat del fet imputat en els termes que la legislació de l'Estat estableix. La finalitat bàsica d'aquest Projecte de llei és promoure la integració i la reinserció social dels menors i els joves als quals s'aplica mitjançant les actuacions i els programes corresponents que han de tenir un caràcter fonamentalment educatiu. Així mateix, cal remarcar que preveu una sèrie de principis d'actuació que procedeixen directament de les normes, declaracions i recomanacions internacionals en matèria de justícia juvenil aprovades els darrers anys, així com també s'han incorporat els principis declarats en diverses resolucions adoptades per aquest Parlament.

D'aquests principis rectoris voldria destacar els següents. Primer: el respecte als drets i a les garanties individuals dels menors i joves que els reconeix l'ordenament jurídic, sempre que no hagin estat suspesos expressament per l'autoritat judicial. Segon: l'adequació de les actuacions a l'edat, la psicologia, la personalitat i les circumstàncies personals i socials dels menors i joves. Tercer: l'aplicació de programes fonamentalment educatius i no repressius que fomentin el sentit de la responsabilitat i el respecte pels drets i la llibertat dels altres i una actitud constructiva de la societat. Quart: la prioritització dels programes d'actuació en el propi entorn familiar i social, sempre que no sigui perjudicial per als interessos de la persona, i cinquè: l'afavoriment de la mediació i la reparació entre la víctima i l'infractor.

Pel que fa al contingut de la regulació, aquest text normatiu consta de cinc títols. El títol primer recull les disposicions generals referents a l'objecte, la finalitat, l'àmbit d'aplicació, els principis rectoris de la llei, i els drets dels menors i joves. El títol segon regula l'execució de les diferents mesures en medi obert previstes en la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors. El títol tercer tracta sobre l'execució dels internaments, regula l'activitat dels centres amb els menors i joves internats cautelament o definitivament per resolució de l'autoritat judicial. El títol quart regula les actuacions de suport als processos individuals de reinserció dels menors i joves atesos. I, finalment, el títol cinquè regula dues matèries específiques com són les funcions d'inspecció i el tractament i la gestió de la informació.

Aquest Projecte de llei –ho repeteixo– potencia encara més el model de justícia juvenil català, ja que permet crear nous programes i adequar encara més les respostes a les conductes infractores en funció de les característiques de cada menor o jove amb l'objectiu d'assolir la seva reinserció social. Els recursos i programes previstos reforcen la intervenció dels equips tècnics al llarg del procés judicial i el paper de l'educador de medi obert. S'impulsen, encara més, els programes de mediació i reparació a la víctima i els de prestacions en benefici de la comunitat. De la resta d'iniciatives «novedoses» cal destacar, també, l'Estatut dels menors i joves internats, que estableix els mecanismes adients per garantir-los en tot moment els seus drets i les seves obligacions. Així mateix, es preveuen els instruments bàsics que han de tenir en compte els centres d'internament per a desenvolupar de forma adequada el projecte educatiu individualitzat de cada menor o jove. Cal destacar, també, la previsió que fa el Projecte de llei de la possibilitat que les entitats locals puguin participar en la prevenció i inserció social dels menors i joves a través dels serveis d'atenció primària o especialitzada que tenen assignats, així com la col·laboració sense ànim de lucre de les persones físiques, institucions, associacions i fundacions que estan i puguin estar compromeses en la reinserció d'aquests menors i joves.

Senyores i senyors diputats, des que vam assumir els traspassos en matèria de protecció de menors vam optar per una actitud activa i de renovació constant que s'ha concretat en diverses actuacions ja exposades de les quals aquest projecte de llei n'és una fita remarkable. Per tal de donar resposta a l'augment de joves sota mesura judicial en els programes de mediació, d'assessorament, de medi obert i de centres d'internament i, en general, a les necessitats derivades d'aquesta iniciativa legislativa, s'han incrementat els recursos professionals, infraestructurals i materials. D'aquesta manera, continuarem disposant d'uns serveis preparats per afrontar els reptes que se'ns plantegen amb eficàcia. Per acabar, senyores diputades i senyors diputats, els agraeixo les esmenes introduïdes que milloren el text inicial, així com també el consens assolit i els demano la votació favorable al dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Entenc que l'aprovació d'aquesta iniciativa legislativa ens permetrà millorar el model català de justícia juvenil, avançar en el camí de la integració social dels menors i joves infrac-

tors, la qual cosa constitueix la millor prevenció contra l'exclusió social. Moltes gràcies, honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputat.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Passem, ara, al debat per defensar les esmenes i fixar la posició. Té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, avui aprovarem la Llei de justícia juvenil, que s'ha presentat, s'ha treballat i es presenta en aquest Ple en substitució de la Llei 11/1985, de 13 de juny. Aquesta llei, que va ser presentada, va estar presentada a primers del dos d'aquest any, ha tingut, en el que és el tràmit de Ponència, un recorregut llarg –possiblement, massa llarg– i dos *tempos* diferents: els primers mesos, que semblava que tot estava parat i amb poc moviment quant a les esmenes i quant a les propostes i contrapropostes, i una segona etapa, on s'ha treballat molt més satisfactoriament i hem pogut arribar a conclusions que ens sembla que són interessants i que seran productives en el futur. Des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, a través de les nostres esmenes hem procurat donar relleu al respecte als menors i joves que estaran internats o estaran en aquests centres, donar molt de relleu al treball dels professionals, que ens sembla que és una peça clau, i també hem tingut molt en compte fer esmenes que tinguessin un calat profund i que permetessin una millora raonable, substancial del projecte que havíem presentat.

A l'apartat dels drets específics del menor, per exemple, hem fet posar una referència explícita a la Llei orgànica 96, de 5 de gener, de protecció jurídica del menor. Ens semblava que era interessant des del punt de vista jurídic.

Un altre aspecte, molt important per nosaltres, és que, a través d'una esmena, hem aconseguit plasmar en el text que diguéis que la delegació de funcions comportaria inevitablement el traspass dels recursos necessaris per poder portar a terme aquestes funcions. Això em sembla que és molt important, perquè possibilitarà, facilitarà i agilitarà l'acord entre les administracions per donar resposta a les situacions que es vagin donant.

Hem fet posar explícitament les mesures en medi obert: tractament ambulatori, assistència en un centre de dia, permanència de cap setmana i llibertat vigilada, que eren, com a mínim, aspectes que creiem que havien de quedar reflectits, també, en aquesta norma.

Tenim –i ho comentaré més endavant–, encara, una reticència amb aquest projecte, que és que nosaltres pensàvem que hi havia d'haver alguna referència explícita als delegats d'assistència al menor, els DAM, una figura que, realment, és molt positiva en tot aquest camp i que no ha estat possible –ens ho han argumentat i més endavant en parlaré–, però sí que els he de dir que, les propostes de com haurien d'estar treballant aquests professionals, sí que han estat acceptades –sí

que han estat acceptades – i es recullen, per exemple, en la nostra esmena, que siguin vehicle de relació entre l'autoritat judicial i el medi social, que se'ls assignarà una zona geogràfica i que podran emetre informes quan l'autoritat judicial ho demani. El nom desapareix, però, el que havíem demanat quant a funcions que havien de quedar plasmades, sí que hi queda.

També hem presentat esmenes sobre els programes generals d'intervenció en medi obert: mediació, reparació de la víctima, inserció laboral, treball en benefici de la comunitat.

Una altra esmena que també consideràvem important és que els tècnics tinguessin suport extern. És una esmena que ha quedat transaccionada, i no del tot del nostre gust, però ha representat un pas endavant. Dret que els joves normalment estiguin internats en el centre més adequat i proper; hem aprofundit, després de parlar-ne molt, en les garanties en les comunicacions per escrit; la possibilitat de tractar en el centre anomalies psíquiques, que haguessin estat detectades abans; també un nou apartat que fa referència a l'assistència psicològica individualitzada i a la participació dels psicòlegs, treballadors socials i educadors dels centres quan s'hagi d'intervenir en l'entorn familiar. Pensem que això és molt important i afecta l'aspecte que jo deia inicialment, que hem donat molta importància al treball, al treball que els professionals han de fer còmodament en tota aquesta temàtica.

Hem retirat esmenes, bàsicament, perquè aquestes esmenes, d'alguna manera, ja estaven contemplades en altres que, o bé havia presentat la resta de grups, o que en les transaccions havien possibilitat de donar resposta a aquestes esmenes que nosaltres retirem.

Ens queden esmenes vives, com els deia abans; ens queden esmenes vives que fan referències explícites als DAM. És cert – i el ponent ho ha argumentat – que no fer l'explicitació no vol dir que aquesta figura no continuï tenint el recolzament que ha tingut i la importància que té en aquests moments. Però també és cert que pot haver-hi noves titulacions, nous estudis i que, d'alguna manera, es podia haver trobat una solució, segurament, que ens donés satisfacció. Repeteixo que també s'ha de dir que, quant a les funcions que han de fer, sí que han estat reconegudes – sí que han estat reconegudes.

Pensem que amb aquestes esmenes – i sóc coneixedor de les esmenes de la resta de grups – aquesta Llei ha quedat substancialment millorada. De tota manera, una Llei d'aquestes, senyores i senyors diputats, sempre té el temps d'aplicació, el mode d'aplicació i s'ha de fer, d'alguna manera, una avaluació continuada de com funciona i de com resol, com dóna sortida als problemes que plantegen els menors i joves en aquesta situació.

Aquesta Llei es desplega en funció que hi va haver una Llei orgànica, la Llei que en diem la 5/2000, del 12 de gener, reguladora de les responsabilitats penals dels menors. És una Llei que va ser aprovada per àmplia majoria, que té un any de funcionament i que, per les notícies que jo en tinc, penso que hauria de començar a fer-ne alguna avaluació qui li toqui, fer-ne una avaluació,

veure com funciona i veure com funcionen alguns aspectes que ha proposat aquesta Llei, perquè el tema dels menors i dels joves que estan en aquesta situació, a part de la naturalesa, hi ha la quantitat; hi ha llocs on s'ha realment «desmadrat» el nombre de joves que han d'estar atesos, i comença a haver-hi dificultats.

Jo voldria acabar, senyor president, agraint als diputats dels altres grups, al senyor Ribó, la senyora Porta, el senyor Sirera i al senyor Orriols, al senyor Esteve Orriols, que ha fet un esforç important perquè poguéssim arribar a consens; no ha estalviat ni moments ni estones ni trucades i, realment, ha estat dialogant, receptiu, i en els temes on teníem més diferències hi ha posat tot el temps que ha calgut per intentar arribar a acords.

També vull agrair el treball del senyor Pere Sol, el lletrat, i a la resta de personal del Parlament i, molt especialment, vull fer un agraïment públic – no donaré noms, perquè tindria por de deixar-me'n algun – a tots aquells professionals, aquells i aquelles professionals que, tant en el moment de la redacció de les esmenes, com durant el transcurs en què hem anat debatent aquestes esmenes, ens han donat tot el suport que ens ha calgut, ens han orientat, ens han ajudat i han fet possible que nosaltres poguéssim portar a terme un treball del qual, modestament, pensem que hem fet el que hem pogut i que en tenim una certa satisfacció. Ha estat, bàsicament, gràcies a ells que tot això ha estat possible, i, aquest reconeixement, el vull fer explícit aquí, en aquesta intervenció que faig.

Res més, senyor president. Si em permet, li donaria ara ja les esmenes que queden vives...

El president

Molt bé. Perfecte.

El Sr. Sans i Pairutó

Quedarien vives les esmenes números 6, 7, 9 i 10.

El president

Molt bé.

El Sr. Sans i Pairutó

Queden transaccionades en el Ple les 11, 13, 26 i 27.

El president

Molt bé.

El Sr. Sans i Pairutó

I retirem les números 28, 29, 30 i 1. La 1, 28, 29 i 30.

El president

Molt bé; d'acord. Gràcies.

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, ara, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, bé, la llei que aprovarem avui, de fet, ha tingut una ponència una mica irregular –i el senyor Orriols suposo que em donarà la raó–, perquè, tot i entrar per procediment d'urgència en aquest Parlament, ha contrastat amb el procés lent que després ha seguit en els treballs de la Ponència, i, tot i que, el darrer mes, ha sigut un treball una mica més accelerat, també és veritat que la Ponència ha trigat a portar a terme els seus treballs.

De tota manera, nosaltres estem satisfets –i satisfeta personalment–, perquè de la totalitat d'esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya només en queda viva la darrera, la 112, que ja anunciem ara i aquí, senyor president, que la retirem, malgrat la importància que el tema planteja.

El president

Quina és la que retira, si us plau?

La Sra. Porta i Abad

La número 112.

El president

La 112.

La Sra. Porta i Abad

Nosaltres pensem que planteja un tema d'importància, i, tot i que, de fet, a partir de les esmenes que s'han anat transaccionant –tot i que pensem que, a més a més, encara caldria seguir treballant, potser, en el que es planteja a partir de la necessitat d'un jutge de vigilància per a menors, que no existeix–, sí que és veritat que algunes de les esmenes van en la direcció i ja preveuen alguns mecanismes en les transaccions que s'ha arribat, alguns mecanismes per treballar de cara a aquesta indefensió que nosaltres plantejàvem dels menors i joves. De fet, bé, pensem que era una esmena que plantejava un tema de fons, però que estava presentada en el preàmbul i, per tant, no era escaient la seva votació.

Hem arribat a transaccions –i ja l'hi anuncio, també, senyor president– amb les esmenes 48, 51...

El president

Perdó, m'ho hauria de donar amb la numeració del *Butlletí*.

La Sra. Porta i Abad

Perdó, sí... Bé, ja l'hi donaré tot seguit.

El president

Ja m'ho donarà. Perfecte.

La Sra. Porta i Abad

I, de les esmenes que s'han acceptat, a mi m'agradaria destacar-ne la primera que es va acceptar, perquè feia esment de la totalitat de la Llei. Tot i que era un tema que no tenia res a veure, en teoria, no?, amb el que la Llei plantejava, sí que és un tema general que ens afecta directament al Parlament. I aquí li faig una demanda a vostè, senyor president, perquè és en la utilització d'un llenguatge no sexista.

Jo vaig demanar al personal de la cambra com es feia a l'hora d'adaptar aquests genèrics, i se'm va informar que s'utilitza normalment el genèric masculí. És evident que és parcial i, de fet, no és un genèric real, és un fals genèric, en tot cas, perquè el 52% de la població catalana som dones i, per tant, potser, el genèric canviaria, i llavors caldria trobar noves formes per visibilitzar la presència conjunta d'homes i dones i, de fet, el mateix Institut Català de la Dona i altres administracions com la Diputació han elaborat una sèrie de normatives i de consells per a la utilització d'aquest llenguatge.

Llavors, jo li demanaria, senyor president, que, als serveis de la cambra, els demanés, precisament, l'elaboració de noves formes d'expressió, perquè la legislació no exclogués ningú.

Quant a la resta de les esmenes, creiem que les esmenes presentades han millorat el text de la Llei a favor dels menors, les menors i joves, així com en el foment, també, de mesures més pedagògiques i que tinguin en compte les necessitats dels i les menors i joves.

Pensem que alguns articles tenien una excessiva contundència, i així ho vam expressar al ponent, que va tenir, diguem-ne, la sensibilitat d'arribar a transaccions importants, i, a més a més, fins i tot pensàvem que hi havia una possible vulneració d'alguns drets i, de fet, s'ha treballat en aquesta direcció per solucionar-ho.

Creiem, també, que tot això ho hem fet sense deixar de banda la necessària seguretat en els centres i assegurant, en aquest àmbit, algunes competències que no acabaven de quedar clares en l'exercici de responsabilitats.

També s'han introduït programes específics per a menors embarassades o amb criatures en medi obert, sempre que això sigui compatible amb la sentència judicial, fet que no es tenia en compte en aquest avantprojecte, i valorem molt positivament que s'hagi pogut arribar a acord en aquest tema.

Pel que fa als drets, creiem que també s'ha millorat pel que fa referència a les peticions i queixes dels i les menors i joves, i veig que, de fet, entre tots els ponents i jo mateixa hem aconseguit una millora substancial del projecte que se'ns havia presentat. De fet, a mi només em queda, senyor president, agrair a la resta de ponents: al senyor Orriols, al senyor Martí Sans, al senyor Daniel Sirera i al senyor Rafael Ribó, així com al personal de la cambra i al lletrat Pere Sol, la seva sensibilitat, per una banda, i el seu ajut i suport, per l'altra.

De fet, nosaltres, és evident que estem satisfets i satisfeta de com ha quedat aquest projecte i, per tant, hi votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Ja s'ha dit aquí que el tema de menors és un tema molt important i que el tema de justícia juvenil és una concreció que calia fer en el nostre ordenament –ho ha dit el conseller. Al seu dia, no pas sota la seva conselleria, nosaltres vàrem plantejar que això no podia anar per urgència i vam anar allargassant els terminis d'urgència fins que, al final, els fets, potser, ens han portat a una demora excessiva.

Ho dic perquè ens pot passar el mateix amb una altra llei que estava pendent en aquesta cambra, senyor conseller, que és la dels menors desamparats i en situació de risc. Que no ens torni a passar que un tema, que no hauria d'haver estat entrat per urgència, s'allargués perquè hi hagi realment una problemàtica social que ho comporti!

A més, toquem uns apartats que l'Administració no és que vagi sobrada de forces. Ho sap, el senyor conseller –i, evidentment, no m'ho ha d'admetre en aquests moments–, que un dels punts més febles de l'Administració en tota aquesta temàtica està precisament en aquest camp que tractem. I ho dic no només perquè hi hagi una percepció social d'un problema complex, sinó perquè les respostes administratives en aquests temes no han estat sovint a l'alçada del que requeria.

Per això jo vull mostrar la satisfacció que avui podem legislar sobre el tema amb un gran acord de tots els grups parlamentaris. Jo m'estalviaré els noms de tots els ponents, perquè m'adhereixo a totes les congratulacions que hi ha hagut, començant per la del ponent de la majoria, el senyor Orriols, que ha facilitat molt la tasca en aquest sentit junt amb el senyor Pere Sol, lletrat de la cambra, però sí que volia dir que l'hem millorada entre tots els grups parlamentaris pel que fa a garanties, processos de reinserció, educació, condicions laborals i un llarg etcètera.

Jo, senyor president, retiraria les esmenes 3 i 4. I li anuncio que transaccionem la 8, la 14, la 20 i la 23.

El president

I la 5?

El Sr. Ribó i Massó

Un moment..., ja li ho explicaré ara. I, després, que la 12 i la 21 són acceptades. I la 5 la retiro, també, senyor president, però és la que em dol més retirar, perquè és una defensa del poder local, i, a més, no fa ni quaranta-vuit hores –o setanta-dues, potser– que el senyor Guàrdia, el conseller de Justícia, ha reclamat la possibilitat de delegar el poder local sobre aquestes temàtiques. És un cert contrasentit que no es vulgui acceptar l'esmena que planteja la delegació del poder local i, en canvi, el conseller de Justícia sigui el primer que estigui demanant la cooperació del poder local.

Senyores i senyors diputats, senyor conseller i senyor Orriols, saben que en aquests temes, qui rep la primera patacada és el poder local i qui pot fer el treball més democràtic i més immediat és el poder local. De totes formes, en ares d'aquest consens i d'aquest grau de treball conjunt que hi ha hagut, retiro també aquesta esmena.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara, pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com diu el preàmbul de la Llei que avui aprovarem fa més de vint anys que a Catalunya treballem per aconseguir la integració i la reinserció social dels menors i joves mitjançant una acció educativa en el context d'execució penal i una intervenció individualitzada.

Crec, sincerament, que cal reconèixer la capacitat del Govern, del Parlament de Catalunya i, molt especialment, del poble de Catalunya per haver construït un model propi de justícia juvenil que ha esdevingut un referent per a la resta de comunitats autònomes i, també, per al conjunt de l'Estat.

L'any 1993 les joventuts del Partit Popular, les noves generacions, van elaborar un estudi que tenia com a objectiu traslladar el model català de justícia juvenil al conjunt de l'Estat espanyol. Fruit d'aquell treball, el Grup Popular, aleshores a l'oposició, va presentar una moció al Congrés dels Diputats en la qual es reclamava al Govern que s'establís la majoria d'edat penal als divuit anys i que elaborés una normativa penal del menor juvenil que contemplés l'exigència de responsabilitat per als joves infractors que no haguessin assolit la majoria d'edat penal fonamentada segons recollia el treball de Miguel Ángel Villanueva en els principis de reeducació dels menors d'edat infractors, d'acord amb les circumstàncies personals, familiars i socials i tenint, especialment, en compte les competències de les comunitats autònomes.

El nou Codi penal va establir, també, que la majoria d'edat penal quedaria situada, com a conseqüència d'aquesta Moció, als divuit anys i que els menors d'aquesta edat, autors de fets tipificats com a delictes o falta, podrien respondre d'acord amb la Llei que regulés la responsabilitat penal dels menors d'edat. I no va ser fins a l'any passat que el Congrés dels Diputats, ja s'ha dit, va aprovar la Llei 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors on es recullen les experiències de l'anomenat model català de justícia juvenil.

Per tant, el que hem fet –i ho culminarem avui– és actualitzar la legislació que ja existia a Catalunya des de l'any 1985, adaptant-la a la Llei 5/2000, reguladora de la responsabilitat penal dels menors. Mitjançant les esmenes del Grup Popular hem aconseguit que la Generalitat garanteixi els recursos necessaris perquè els

ajuntaments i, també, les entitats privades puguin exercir, senyor Ribó, si volen –els ajuntaments, si ho volen, doncs–, les seves, en el marc de l'autonomia municipal i de la seva voluntat, les funcions que aquesta Llei atribueix a la Generalitat de Catalunya.

Hem acotat també per llei el termini per elaborar el programa individual d'execució de la mesura, establint clarament quins són els objectius que es pretenen assolir i quines han de ser, també, les actuacions que s'han de dur a terme per tal d'assolir-los.

Gràcies a les esmenes del Grup Popular s'ha aconseguit, també, que els drets reconeguts als menors i als joves internats, com ara el dret a una formació laboral adient i a un treball remunerat, no quedi supeditat a les disponibilitats del Departament corresponent, sinó que, efectivament, pugui ser un dret que exerceixi el menor en el moment que ho precisi.

Una novetat important, que ha impulsat el Grup Popular, és la creació en el si de cada centre d'un servei d'orientació jurídica gratuït, que amb el finançament del Departament de Justícia i el suport dels col·legis d'advocats de Catalunya pugui ajudar i orientar els joves i menors en la formulació de queixes o recursos davant sancions reglamentàries imposades pel mateix centre o d'altres qüestions jurídiques que puguin plantejar-se al menor i al jove.

Hem assegurat, també, que es garanteixi per llei que tots els joves que ho requereixin tinguin accés a programes de tractament i deshabitació de substàncies que generen dependència amb independència del règim d'internament en el qual es trobin.

Altres esmenes que ha presentat el Grup Popular i que han estat incorporades per la Ponència fan referència a la formació acadèmica professional dels menors i dels joves, a la millora de l'assistència sanitària en els centres, a l'increment de l'actuació inspectora de la Generalitat per garantir que l'actuació dels centres i dels professionals que intervenen en l'àmbit d'aquesta Llei respectin els drets i les garanties dels menors i dels joves i, també, a l'establiment d'un sistema directe d'informació de l'advocat del menor o del jove pel que fa a la valoració del procés, d'execució i de la situació actualitzada del menor o jove.

Aquesta, senyores i senyors diputats, honorable conseller, aquesta és una bona llei. És un bon instrument al servei de la integració i la reinserció social dels menors i dels joves als quals s'ha d'aplicar. El Grup Popular ha tractat, com la resta de grups parlamentaris, de fer aportacions positives mitjançant les trenta-set esmenes que hem presentat en la Direcció que ja he expressat i que han estat negociades amb el Grup de la majoria, incorporades, trenta-una d'elles, de manera literal o com a transacció en el tràmit de ponència.

Senyor president, des de l'aprovació del Dictamen en comissió fins avui hem pogut transaccionar amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió les cinc de les sis esmenes del Grup Popular que restaven vives. Una d'elles ja li anuncio que la retirem, que és la número 16, com a conseqüència de l'altra transacció que fa, doncs, que aquesta esmena hagi de decaure.

Per aquest motiu vull, també, felicitar el senyor Esteve Orriols, el ponent de la majoria per la seva perseverança, aquesta persecució que el senyor Martí Sans feia referència ha estat una realitat, per la seva perseverança, deia, pel seu treball a favor del consens i per la seva comprensió a l'hora de negociar les darreres esmenes tot just aquest cap de setmana amb el ponent que parla.

Vull, també, agrair a la resta de ponents, al senyor Martí Sans, a la senyora Carme Porta, al senyor Rafael Ribó, i també al lletrat de la Comissió, el senyor Pere Sol, les seves indicacions i suggeriments.

I, en qualsevol cas, ara ja disposem, a Catalunya, del millor instrument legal per desenvolupar amb eficàcia el model català de justícia juvenil, que ja és el model de tot l'Estat espanyol. I, després d'aquesta feina feta pel Parlament de Catalunya ara li pertoca a l'Executiu, al Govern de la Generalitat de Catalunya, esmerçar els recursos i les capacitats per aconseguir que l'experiència catalana no sigui només un bon record ni un referent de passat.

Cal continuar treballant, honorable conseller, perquè, per sobre de les crítiques i dels titulars que sovint apareixen en els mitjans de comunicació i que provoquen una certa alarma social, tinguem tots plegats molt clar que l'objectiu irrenunciable d'aquesta Llei és aconseguir la reeducació i la reinserció dels menors i dels joves.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té, per un torn en contra, la paraula, l'illustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és cert, senyor Ribó, que s'ha alentit l'aprovació d'aquesta Llei. També és cert que la justificació de la seva urgència en el seu moment ho era per intentar fer-la coincidir amb l'entrada en vigor, a Madrid, de la Llei 5/2000.

En el moment en què això no va ser possible i va ser, també, a petició de tots els grups de la cambra, no només de la comprensió nostre, doncs, tampoc..., que hi havia una pressa inèdita i s'han anat alentint pels molts treballs que ha anat portant la cambra a terme, moltes lleis del Departament de Justícia, però també per un interès especial que aquest tipus de llei que ha de durar en el temps i que afecta directament la vida de les persones, en aquest cas, dels menors i joves del país, doncs, que l'alentiment pogués acabar sent motiu perquè hi hagués un consens ampli, com que entenc que s'ha aconseguit, el dono per ben pagat. I, en definitiva, del que es tracta és del que deia ara el senyor Sirera: «Que aquesta és una bona llei. Que aquest és un bon instrument que servirà per intentar la reeducació d'aquelles persones, d'aquells menors i joves que han tingut, ja, una topada amb la justícia.»

La diferència d'aquesta Llei amb les que hem tingut fins al moment és important, perquè aquesta deriva de,

com he dit, la 5/2000, orgànica de l'Estat Espanyol, que ja havia incorporat, precisament, els valors i havia incorporat els principis de la primera legislació catalana sobre la matèria en separar els conceptes de protecció i reformació i a fomentar, sobretot, la diversificació de les respostes dins d'aquestes, com s'estableix, i que vostès coneixen en aquest Projecte de Llei. Es fa una aposta clara i decidida per les mesures en medi obert.

El Projecte de Llei que ara discutim aprofundeix en aquella filosofia que ha estat valorada més enllà del nostre país, situant-nos en primera línia a Europa. Sense cofoisme estic convençut que es pot afirmar que avui som un referent en aquesta matèria. Al Projecte de Llei s'hi varen presentar cent dotze esmenes, cap a la totalitat, que perseguïen aprofundir diversos aspectes i, també, millorar i garantir el model en què se sustenta la política del Departament a través de la Direcció General de Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil.

Després dels tràmits corresponents han quedat relativament poques esmenes vives que han estat objecte de renegociació política amb la finalitat d'aconseguir la millor unanimitat de tots els grups per una llei –hi insisteixo– que ha de respondre als interessos del conjunt de la societat per tal de recuperar aquells menors i joves que han tingut conductes tipificades en el Codi penal.

Aquí voldria referir-me, senyor Ribó, a un aspecte, que jo entenc que vostè hi hagi fet aquesta defensa, i li ho agraeixo molt, i vostè ho sap: la retirada d'aquesta esmena quant a la delegació. Però crec que s'ha de dir tot i també s'ha de dir que la Llei preveu això. La Llei diu: «Pot delegar aquestes competències.» Vostè feia una esmena en què obligava per llei a delegar. Deia: «Delegarà.» Jo ho entenc. També ens podem trobar determinats municipis que certament són els primers que reben l'impacte d'aquestes situacions socials, però també ens podem trobar amb algun que no tingui interès en ser delegat en un moment determinat, i per llei els ho hauríem d'obligar. Per tant, entenc que la facultat potestativa que atorga aquest article dona satisfacció amb molt bona part de la seva inquietud, i, en qualsevol cas, serà la voluntat política dels ens locals conjuntament amb la del Govern de la Generalitat la que portarà a terme la delegació de funcions que, com ha dit el senyor Martí Carnicer, sí que contempla el traspàs dels recursos (*veus de fons*) –el senyor Martí Sans, perdó–, sí que contempla el traspàs dels recursos necessaris per a dur a terme aquestes polítiques.

Les altres esmenes, també, bàsicament eren adreçades a aspectes de vigilància i seguretat, trasllats, tractament medicosanitari i psicològic, a la tipificació d'alguna falta disciplinària i als professionals per a l'execució de les mesures. En aquest punt vull aturar-me –i m'hi voldria referir– a les esmenes del Grup Socialista sobre la figura dels delegats d'atenció al menor, per deixar també aclarit..., per tornar a demanar la seva retirada, però per deixar aclarit que va ser, justament, una figura creada per la mateixa Generalitat, l'any 1982, per posar en funcionament l'execució de les mesures en medi obert imposades pels tribunals de menors un cop traspassades les funcions de protecció de menors a la Generalitat l'any 81. Parlem de vint anys. S'ha de valorar que en

aquell moment no hi havia un perfil professional adient per poder desenvolupar aquestes funcions i es va considerar oportú crear-ne un d'específic mitjançant la categoria professional de delegat d'atenció al menor, institucionalitzada posteriorment en la Llei 11/85, de protecció de menors.

Creiem que mantenir per llei que, l'execució de les mesures en medi obert, només la podrà dur a terme el que tingui la categoria professional de delegat d'atenció al menor perjudica els mateixos professionals, que ara ho són, i els professionals dels centres. La raó d'aquesta afirmació és que, amb la regulació que es proposa, els delegats d'atenció al menor només podrien fer aquestes funcions, i, per altra banda, els educadors de centres no podrien mai executar mesures en medi obert, la qual cosa no deixa de ser un contrasentit. Precisament no ho podrien fer per no tenir la consideració de delegat d'atenció al menor. En altres paraules, la Llei seria un obstacle per a les possibilitats de mobilitat funcional, amb perjudici de tots els professionals, els de medi obert i els de centres.

Per altra banda, la nomenclatura «delegat d'atenció al menor» aplicada a una llei que tracta no només de menors, sinó també de joves, no deixa de ser també una limitació que no acabem d'entendre.

En canvi, té raó el senyor Martí Sans..., com han pogut comprovar, estem d'acord amb les funcions que es proposen, bàsicament en l'esmena 34, per tal que siguin realitzades pel professional que es designi per a l'execució de les mesures en medi obert. La qüestió és que tinguin una formació adequada; per a nosaltres aquest és el tema: una formació adequada a la responsabilitat i a l'especialitat que comporta aquesta execució.

Un nivell formatiu adient és el d'educador social, sense perjudici de deixar la porta oberta a altres titulacions que es puguin produir de futur i que no necessitin un canvi de la Llei en incorporar aquestes figures. Insisteixo que això no perjudica els professionals que en l'actualitat presten els seus serveis en medi obert, perquè podran continuar prestant-los en aquells equips d'execució, encara que no tinguin la titulació requerida en aquest article, d'acord amb el que es preveu en la disposició addicional única. Ens semblen arguments de pes per demanar-ne la retirada, encara que també comprendré que es vulguin mantenir.

Altres esmenes, senyor president, feien referència als centres específics, a l'Estatut dels menors i joves interns, amb relació al treball remunerat –Iniciativa per Catalunya també va insistir en aquest aspecte–, i a faltes disciplinàries. En totes aquestes qüestions ens hem esforçat tots plegats a trobar uns punts d'acord i d'aproximació, i aquest és el resultat. I crec que és el resultat que interessava, hi insisteixo, perquè, tal com s'ha dit –i no ho he dit jo... (*Remor de veus*.)

El president

Senyor diputat, esperi's un segon, si us plau...

El Sr. Orriols i Sendra

...Aquesta és una...

El president

Senyor diputat, esperi's un segon. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Orriols i Sendra

...Aquesta és una bona llei i un bon instrument. Per tots aquests treballs, deixin-me finalitzar aquesta intervenció mostrant el meu reconeixement personal al personal del Departament de Justícia, als serveis de correcció lingüística d'aquest Parlament, al lletrat senyor Pere Sol, les senyores Dolors Balagué i Helena Clivillé, la receptivitat, treball i comprensió de tots els ponents –senyor Ribó, Sirera, Porta i Martí Sans–, i molt especialment també, com no?, a l'honorable conseller senyor Guàrdia, al seu cap de Gabinet i als responsables de la Direcció General, senyor Del Barrio, director, i senyor Inchaustegui, sotsdirector. Gràcies de debò a tots ells.

Li faig entrega, senyor president, de les esmenes transaccionades, de les quals tenen coneixement tots els grups.

(*Pausa.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, ara a la votació de les esmenes. S'han retirat –prego atenció als diversos portaveus–, per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, les esmenes 1, 28, 29 i 30; per part del Grup Popular, la 16; per part d'Esquerra Republicana, la 2 i la 18, i per part d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la 3, la 4 i la 5. Aquestes són les retirades.

Passem, per tant, ara a fer una primera votació, que són les esmenes 12 i 21, d'Iniciativa per Catalunya - Verds. (*Veus de fons.*) Ah!, són acceptades; per tant, ja estan integrades. Molt bé.

Ara, les esmenes dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi que mantenen vives, que són la 6, la 7, la 9 i la 10.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 55 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.

A continuació, les transaccionals que se sustenten sobre les esmenes següents: les dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, números 11, 13, 26 i 27; del Grup Popular, 15, 24 i 25; d'Esquerra Republicana, números 17 i 22, i d'Iniciativa per Catalunya - Verds, 8, 14, 20 i 23. D'acord? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Han estat aprovades per 127 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació el text del Dictamen, amb les esmenes aprovades incorporades. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Sí, un segon, si us plau... Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

Sí, senyor president, tenia raó vostè. Entenc que la 12 i la 21, malgrat ser acceptades per la majoria, s'ha de fer el tràmit parlamentari de la seva votació.

El president

Exactament.

Per tant, sotmetem a votació les esmenes 12 i 21, d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A continuació, sotmetem a votació el text del Dictamen, amb les esmenes aprovades incorporades.

Comença la votació.

El text del Dictamen ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Alteració de l'ordre del dia

Prego atenció a les senyores diputades i als senyors diputats. Hem rebut una petició del portaveu d'Esquerra Republicana i del portaveu de Convergència i Unió sollicitant, d'acord amb allò que preveu l'article 62.4 del Reglament de la cambra, que el punt número 6 de l'ordre del dia del Ple del Parlament, relatiu al Projecte de llei de creació de l'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya, sigui debatut i votat el seu Dictamen fins al dimecres, dia 19 de desembre. Si no hi hagués cap inconvenient, així complauríem aquesta petició. (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Projecte de llei de regulació dels drets de superfície, de servitud i d'adquisició (tram. 200-00034/06)

A continuació, posem a debat el Projecte de llei de regulació dels drets de superfície, de servitud i d'adquisició. Presenta el Projecte l'honorable conseller de Justícia, senyor Josep Delfí Guàrdia.

(*Remor de veus i pausa.*) Silenci, si us plau.

El conseller de Justícia

Molt honorable president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, em plau presentar a aquesta cambra el Projecte de llei de regulació dels drets de superfície, de servitud i d'adquisició. Aquest Projecte de llei és un pas més en el camí de construcció d'un ordenament jurídic civil català, modern i adaptat a la realitat de Catalunya d'avui.

Tot aquest procés d'actualització del nostre dret civil es fonamenta en la previsió que estableixen l'article 149.1.8 de la Constitució espanyola i l'article 9.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre la conservació, modificació i desenvolupament del dret civil català. A partir d'aquest mandat, el Govern de Catalunya va iniciar l'efectiva transformació del nostre dret civil en un modern sistema jurídic. Aquesta tasca, iniciada ara fa vint-i-un anys, té dos moments clau.

En primer lloc, l'aprovació del Decret legislatiu 1/1984, de 19 de juliol, pel qual s'aprovava el text refós de la

Compilació del dret civil de Catalunya. Amb aquesta aprovació, el dret privat del nostre poble s'adaptava al nou marc constitucional i adequava la Compilació, originària de 1960, a la nova realitat política, social i, per tant, jurídica de Catalunya.

Un segon moment clau ha estat l'agrupament d'algunes de les lleis especials que es van anar aprovant posteriorment en diferents codis que donen un tractament unitari i sistemàtic a determinades matèries. Així, el Codi de successions per causa de mort en el dret civil de Catalunya, aprovat per la Llei 40/1991, i el Codi de família, aprovat per la Llei 9/1998, de 15 de juliol.

Aquest procés continua ara en l'àmbit del dret patrimonial, a través de diferents lleis especials que ens permetran arribar a la sistematització d'aquest àmbit. Amb aquesta tasca es culminarà el procés d'actualització del nostre dret civil, substituint la part encara vigent de la Compilació, i es procedirà a la refosa final de tots els codis, per a culminar en el futur Codi civil de Catalunya, veritable signe de normalitat jurídica per al nostre poble.

He volgut fer aquesta introducció prèvia per a fer palesa l'oportunitat en la presentació d'aquesta Llei. Aquest Projecte que avui presentem es suma a les dues lleis aprovades en aquesta legislatura en matèria de drets reals: la Llei 13/2000, de 20 de novembre, de regulació dels drets d'usdefruit, d'ús i d'habitació, i la Llei 6/2000, de 19 de juny, de pensions periòdiques, i constitueix al temps una nova mostra de la tasca realitzada en l'àmbit de dret patrimonial, amb l'objectiu final ja esmentat, d'elaboració del Codi civil de Catalunya.

En tot aquest treball cal destacar la tasca de l'Observatori de Dret Privat de Catalunya, aquest alt organisme del Departament que té com a finalitat actuar com a instrument especialitzat de l'acció política del Govern de la Generalitat en matèria de dret privat i com a centre de seguiment, estudi, debat i divulgació del dret civil de Catalunya.

Feta aquesta introducció prèvia, passo a presentar pròpiament la Llei que ara ens ocupa. La Llei es distribueix en tres capítols, dedicats respectivament a cadascun dels drets o institucions regulades.

El dret de superfície. És la primera vegada que es regula de manera clara i des del punt de vista civil, configurant-lo com un dret real, limitat, sobre finca aliena, que converteix parts que integren aquesta finca en objectes de dret independents. El dret de superfície, que fins ara era una regulació exclusiva de la legislació urbanística i de la legislació hipotecària, passa a tenir una regulació civil i deixa de ser solament un mitjà de foment de la construcció, per a convertir-se en un factor important en la formació del mercat immobiliari i en la multiplicació dels aprofitaments agraris i forestals. La finalitat, doncs, de la Llei sobre el dret de superfície és la seva concepció general i ampla. Ofereix la possibilitat d'utilitzar una figura de dret real, de cara a obtenir una alta i competitiva rendibilitat econòmica dels béns immobles, tot superant una òptica merament propietarista i afavorint les construccions i plantacions preexistents o futures.

Una altra justificació per a una llei civil catalana sobre la superfície és que la regulació d'aquesta estava abans inclosa dins la figura del cens emfiteutic, i en la Llei de censos 6/1990 es produeix un canvi en la regulació de l'emfiteusi, ja que suprimeix la dualitat de propietaris, directa i útil, sobre una mateixa finca. Aquí, en la superfície, la dualitat serà sobre diverses finques, la propietat del sòl i la superficiària de la construcció o la plantació.

S'ha considerat que s'havia d'establir un nou règim jurídic real, legal, per entendre que se li havien d'assignar, amb caràcter forçós, unes notes mínimes indispensables per a la seva viabilitat, i un altre règim voluntari que deixa punts pendents de regulació a l'autonomia de la voluntat. La seva nota principal és que la fixació del títol constitutiu és modificable per als titulars ulteriors del dret de superfície i de la propietat de la finca base. La protecció, tant dels titulars de la protecció de la finca com dels drets limitats sobre el de superfície, se soluciona amb la tècnica de la inoposabilitat.

S'intenta, també, donar una solució a la figura jurídica de la rabassa morta, regularitzant les rabasses que estan constituïdes amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei i establint un règim jurídic per a aquesta figura –per a aquesta figura– de la mateixa manera com es va fer per als censos en la Llei 6/1990.

El segon dret o institució regulat és el dret de servitud, que la doctrina defineix com el dret sobre cos aliena per al qual el propietari s'obliga a patir o a no fer alguna cosa en interès d'una altra persona o cosa, i que tradicionalment a Catalunya es basava en el dret romà i en les Ordinacions de Sanctacilia. Amb aquesta regulació es pretén completar, renovar i adequar sistemàticament la Llei 13/1990, de l'acció negatòria, les immissions, les servituds i les relacions de veïnatge, per tal que es pugui incloure en el futur Codi civil de Catalunya. Es regulen separades les servituds perquè es considera que aquestes constitueixen un autèntic dret real i les altres són només restriccions al dret de propietat i, per tant, és oportú que es regulin elles conjuntament en una norma diferent.

Es pretén, també, deixar clara la possibilitat que, a més de les persones titulars del dret de propietat de les finques, dominant o servent, puguin constituir també servituds les persones titulars de drets reals possessoris sobre les mateixes finques, i s'admet clarament la servitud sobre finca pròpia, que era només apuntada en la Llei 13/1990, i que admet la possibilitat que el propietari de dues o més finques estableixi servitud sobre les mateixes en qualsevol moment com una relació de serveis entre elles. I es tracta, en aquest cas, d'una servitud latent, ja que existeix, però no s'utilitza com a tal en haver-hi un propietari únic que ha exercit el dret de propietat dins del qual està diluït el dret de servitud.

Una de les principals novetats del Projecte de llei és la que cap servitud no es podrà adquirir per usucapió. La prohibició d'adquirir servituds per usucapió fou implantada per la Llei Scribonia, del segle I, abans de Crist, en el dret romà, i va perviure durant molts segles per entendre que les servituds eren objecte d'usos i no de *possessio*, quan l'*usus* es transforma en jurisposses-

sió, a partir del dret postclàssic, s'inicia la usucapibilitat de les servituds que arriba als codis moderns. La Llei aposta per la no usucapibilitat en base a diferents arguments que no és del cas entrar aquí a detallar.

Entre les servituds forçoses es renova la regulació de la servitud d'accés a les xarxes generals que introduí com a novetat la Llei 13/1990. Aquí es diu clarament que és una servitud i s'utilitza el concepte de xarxa general i no de xarxa pública, perquè el seu àmbit és molt més ampli i no planteja problemes quant a la titularitat de la xarxa. Per exemple, es dona cabuda a l'accés de la xarxa amb independència que la seva titularitat sigui pública o privada.

Pel que fa a l'extinció de les servituds s'incorpora com a novetat que una de les causes serà la impossibilitat i, també, la pèrdua de la seva utilitat, ja que és coherent que si la utilitat per a la finca dominant és la que justifica la servitud, la seva pèrdua l'ha d'extingir.

També és una novetat la regulació dels efectes que es produeixen sobre la servitud quan hi ha modificacions de les finques dominats i servents en els supòsits hipotecaris de divisió, segregació, agrupació o agregació de finques. La protecció del dret de servitud tenia lloc, tradicionalment, mitjançant l'acció confessòria, que ara com a novetat augmenta el seu contingut reforçant el dret de servitud, tot ampliant l'àmbit de protecció a les pertorbacions previsibles i estenent l'acció a qualsevol de les persones legitimades per a constituir la servitud. Així es parla de titular de la servitud en lloc de titular del predi dominant.

La tercera dels drets o institucions regulades és el dret d'adquisició. Amb ell es pretén regular el dret d'opció de constitució real o personal i el dret de tempteig, també com a dret real o personal de constitució voluntària, configurant el dret de retracte com una manifestació del dret de tempteig de naturalesa real, després que hagi tingut lloc el negoci de transmissió oneros consumat anteriorment.

En un primer moment es va proposar, també, com a alternativa la de regular exclusivament un sol dret d'adquisició, amb la denominació genèrica de dret d'adquisició com a únic i general. I que el dret d'opció fos una modalitat genèrica de constitució i el dret de tempteig una modalitat de constitució més estricta i condicionada. Així mateix es pensava que el dret de retracte fos solament una facultat d'exercici del dret d'adquisició, però, finalment, es va optar per l'actual regulació de preveure dos drets d'adquisició, la qual cosa, des del punt de vista tècnic, és més tradicional i convencional.

Hi ha determinades novetats a les quals no em podré referir en detall per no abusar de la seva atenció, però n'apuntaré només algunes. En primer terme, l'allusió a la voluntarietat pretén excloure d'aquesta regulació els drets d'adquisició preferent o de prelación de caràcter legal i els retractes legals. Es preveu, també, que els drets d'adquisició puguin recaure sobre béns immobles o béns mobles existents susceptibles d'identificació i, també, sobre béns futurs; però, en aquest cas, han de ser de naturalesa personal, llevat d'alguna excepció menor.

Es considera que la constitució es pot fer per acta entre vius, oneros o gratuït, per actes *mortis causa*, per

contracte i, a més, es reconeix un ample marge a l'autonomia de la voluntat. Es permet la constitució d'un dret d'opció real de llarga durada i d'un dret d'opció personal temporal. I per tal d'evitar problemes pràctics es regula en l'exercici del dret d'opció el pagament del preu fixat i l'acreditació del seu lliurament efectiu. I, a més, les causes d'extinció específiques i es contempla, també, la renúncia per part del titular que pot tenir lloc amb anterioritat a la transmissió i mitjançant un preu.

Aquesta Llei, que avui tinc l'honor de presentar a la consideració d'aquesta cambra, és una llei que exemplifica la síntesi entre la tradició jurídica catalana, antiga i fecunda, i les necessitats d'un país modern i amb vocació de futur, com és la Catalunya d'avui.

Senyores diputades i senyors diputats, vull acabar la meua intervenció agraïnt les esmenes introduïdes que milloren el text inicial, així com, també, l'alt nivell de consens assolit i els demano la votació favorable al Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Passarem, ara, a defensar les esmenes i a fixar el posicionament dels grups.

Primer, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal, que emergirà de...

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem davant d'una de les lleis que podem considerar importants, podem considerar-la de gruix, per integrar el futur Codi patrimonial de Catalunya, perquè estem regulant dret privat econòmic, que té transcendència en l'articulació de les relacions econòmiques que es produeixen en el mercat, especialment en el mercat immobiliari.

És un criteri compartit per totes les forces polítiques catalanes, que no hi ha obstacle competencial del Parlament de Catalunya per encarar l'elaboració d'un codi patrimonial autònom en el marc, naturalment, de la reserva que la Constitució fa a l'Estat de les bases de les obligacions contractuals que afecten la propietat i els drets reals limitats i que donen lloc a contractes generadors d'obligacions.

El Grup Popular va presentar en aquest Projecte de Llei un total de vint-i-cinc esmenes, que han estat objecte de transacció i d'acceptació. I, per tant, senyor president, si m'ho permet, faré conjuntament el que és el posicionament del Grup i deixaré per al final la defensa de les esmenes que han quedat vives i de les transaccions que a darrera hora ha estat possible fer amb el Grup de la majoria.

Pel que fa al Capítol primer, que regula el dret de superfície, el Grup Popular està d'acord –hi estava, d'acord– que calia aprofitar les possibilitats que ofereix en el món actual, en la realitat econòmica actual de Catalunya, aquesta institució jurídica en el que és la pràctica

contractual, tant pel que fa a la seva perspectiva urbana com des del punt de vista agrari. I, per tant, calia dotar aquesta institució d'un règim jurídic particularitzat, real, legal i voluntari que s'orienta fonamentalment per la viabilitat econòmica, donada la llarga durada que pot arribar a tenir –la llarga durada– aquesta institució: noranta-nou anys. I, per tant, en el règim voluntari és un instrument important la modificabilitat del règim de drets, tant del propietari com del superficiari, tal com es recull en la redacció definitiva de l'article 4 del Projecte de llei.

Voldria remarcar, perquè em sembla important, el paper que es pot donar a aquesta institució jurídica, perquè ja en les desenes jornades de dret català de Tossa, de desembre de l'any 98, dedicades precisament a estudiar el futur Codi patrimonial de Catalunya, es va remarcar per qui aleshores era degà del Col·legi de Notaris de Barcelona, el senyor José Luis Mezquita del Cacho, per una banda, la importància històrica que ha tingut aquesta institució en la seva modalitat censual per al desenvolupament de nuclis tan importants, com ho és la mateixa ciutat de Barcelona. I es constata, també, en aquestes importants jornades de dret català de Tossa les diverses i útils aplicacions que pot tenir aquesta institució, tant agràries com urbanes, i, per tant, adequar aquesta pràctica contractual del dret de superfície a les necessitats econòmiques del tràfic econòmic actual de Catalunya.

Pel que fa a la constitució i règim legal d'aquesta institució consideràvem que calia fixar el termini en què s'havia de construir o plantar sense confondre la durada del dret amb l'exercici de l'esmentat dret. També en tractar el règim voluntari del dret considerava, el Grup Parlamentari Popular, que era necessari introduir la resolució com un element de l'extinció, en el sentit que respecte al dret de superfície sobre una construcció, plantació preexistent, se'n pot pactar l'extinció o, si s'escau, la resolució en cas d'impagament de la pensió i, també, en cas d'un mal ús o d'una destinació diferent de la pactada que arribi a posar en perill l'existència mateixa de la construcció o de la plantació.

El Capítol segon de la Llei entra a regular el dret de servitud, i el Partit Popular creia important introduir en l'article 6, en el concepte de servitud com a dret real, que la persona titular dels drets possessoris sobre la finca dominant pot beneficiar-se de la finca servent en la mesura que ho determini el títol constitutiu o la Llei. Però calia clarificar que no només el propietari de la finca dominant pot beneficiar-se de la finca servent, sinó que qualsevol altre titular, que no ho sigui només a títol de propietari, també se'n podia beneficiar, com, per exemple, els qui ho són a títol d'usufructuari o també aquells que ho són a títol d'arrendatari.

També en el contingut general de les servituds, en l'article 9, el Grup Popular va considerar imprescindible incorporar, clarificar més aviat, les anomenades servituds recíproques, que, curiosament, no tenien un tractament prou clarificat en el Projecte, malgrat que es tracta de servituds d'ús habitual. I, per tant, creiem important incorporar al text que la servitud es constitueix per a utilitat exclusiva de la finca dominant, però que igualment poden constituir-se servituds recípro-

ques entre finques dominants i servents. Calia clarificar-ho, i ha estat en aquest sentit incorporat, també, en el Projecte de llei.

A l'article 13, el Grup Popular va presentar una esmena, que creiem important, perquè connectava amb el que són les necessitats de la realitat actual de la modernització del país. Perquè en l'article 13, quan es tracten les servituds legals –no vull reobrir el debat, senyor Camps, però vull insistir que les servituds legals són sempre forçoses, tot i que ja hem arribat a un acord, però no me'n puc estar de tornar-ho a recordar–, quan en aquest article 13 es recull que el titular del dret de propietat o dels drets reals possessoris d'una finca, quan no tenen connexió o bé a una xarxa general de sanejament o a aquells subministraments que són necessaris, com els subministraments d'aigua o d'energia, el Grup Popular va considerar imprescindible –ho va considerar necessari– introduir també aquelles precisions, aquelles necessitats derivades del que són les realitats de les noves tecnologies.

Senyores i senyors diputats, estem en l'era d'Internet, estem en l'era de l'extensió del cable. En definitiva, hem de preveure tot allò que està relacionat amb les telecomunicacions, amb les autopistes de la informació, que, en opinió del Grup Popular, van més enllà de la previsió limitada que feia el Projecte enviat pel Govern al Parlament.

S'ha referit, com una de les novetats, l'honorable conseller, al tractament que es fa en la disposició final primera del Projecte de la usucapció de servituds. Efectivament, la disposició final primera el que fa és modificar l'article 342 de la Compilació de dret civil de Catalunya, per tal que la usucapció del domini i dels altres drets reals sobre coses immobles, amb els dos requisits clàssics, eh?, els dos requisits de sempre, la possessió a títol d'amo i el termini de trenta anys, sense que hi hagi necessitat de títol ni de bona fe..., s'exclouin concretament i específicament, amb aquesta modificació, les servituds, en el sentit que mai, en cap cas, no poden ser objecte d'usucapció.

És a dir, el fet que es tingui el dret de servitud per prescripció adquisitiva no va ser una qüestió pacífica; va ser objecte d'un debat important, d'un debat profund, a la Comissió de Codificació que va elaborar el Projecte que ha arribat al Parlament de Catalunya. Hem tingut ocasió d'anar-ho treballant també amb el Grup de la majoria, amb el Grup Socialista, que havia mantingut també el mateix criteri que el Grup Popular, en el sentit de mantenir aquesta possibilitat d'adquirir un dret de servitud. Però després d'haver seguit treballant aquesta matèria, també amb membres de la Comissió de Codificació, el Grup Popular retirarà les esmenes que hi fan referència, perquè, en definitiva, amb la regulació que hi dona el Projecte es dona millor solució al que és la realitat actual; considerem que és un mitjà més dels utilitzats per adquirir servituds, però que amb la regulació actual el Grup Popular es donaria per satisfet.

Finalment, el capítol III regula els drets d'adquisició, el dret d'opció que atorga al titular la facultat d'adquisició i el dret de tempteig que atorga la facultat d'adquisició preferent i comporta el dret de retracte quan ja

hagi tingut lloc la transmissió. El Grup Popular ha introduït modificacions que considerem que milloren el Projecte des del punt de vista tècnic, però també des del que és la millora en l'activitat econòmica, perquè, per exemple, en l'article 21, quan el Projecte de Llei fixava l'objecte dels drets d'adquisició, deixava clar que podien recaure sobre béns mobles i immobles, però en l'apartat segon, quan es referia al dret d'adquisició sobre béns futurs, el Projecte es referia únicament i exclusivament a béns mobles i oblidava els béns immobles, de tal manera que..., ben segur que no era l'objectiu, però en la redacció del Projecte podia semblar que no podien constituir-se drets d'adquisició sobre béns immobles futurs. En definitiva, el que es podia arribar a plantejar és que no es podria comprar un pis que encara no s'hagués construït, que no es podria comprar un pis sobre plànol, eh?; es podria deduir de la redacció inicial, que ha estat modificada també a través d'esmenes del Grup Popular que considerem importants, ja dic, no només des del punt de vista tècnic, sinó també des del punt de vista de l'activitat econòmica.

El Grup Popular retira, senyor president, senyores i senyors diputats, per tant, les esmenes que havia reservat en aquest Ple, en l'avinentsa que ha estat acceptada l'esmena número 13 de l'ordenació feta en el text de la Ponència i que s'ha arribat a una transacció entre les esmenes número 2 i número 40, també del text de la Ponència, senyor president, que farem arribar a la Mesa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat... (*veus de fons*), senyor Roberto Labandera –el feia en un altre lloc, senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres hem de manifestar que considerem que aquesta reforma, aquesta reforma del Projecte de Llei de regulació dels drets..., o aquest nou Projecte de Llei que reforma la Llei 13/1990, en realitat considerem que no és una reforma necessària. Considerem que el temps transcorregut entre l'aprovació de la Llei 13/1990 fins avui és evident que no és un temps suficient en matèria de dret civil com perquè se'ns aboqui avui a discutir-ne una nova reforma. I és per això que aquesta ha estat la base a la qual s'han adreçat la majoria de les nostres esmenes.

Creiem, senyor conseller, honorable conseller, que és un projecte precipitat, d'escàs rigor i que, tot i la seva afirmació de fa uns minuts, no ha buscat el consens. La Conselleria només ha fet una consulta a l'Observatori del Dret Privat i després ha tirat o ha presentat aquesta reforma endavant. On és el Dictamen del Col·legi d'Advocats, per exemple? On són les consultes al món universitari? De quina forma s'han consultat aquells professionals i aquells juristes que es mouen en el món del dret civil? El conseller, l'honorable conseller no té cap dubte que en aquesta matèria del dret de servituds no hi

ha unanimitat en matèria doctrinal, ni en el sector jurídic, sobre un tema tan important que és el que elimina aquest apartat de la Llei del dret de servituds..., la possibilitat d'adquisició de les servituds per usucapió.

És un tema que segurament té un escàs impacte pràctic, però és un tema, senyor conseller, honorable conseller, de política jurídica, en què s'havia d'haver actuat d'una altra manera. Creiem, considerem des del nostre Grup, senyor conseller, que vostè ha rebut una herència de l'anterior consellera, i aquests tres projectes que avui discutirem –aquest és el primer– no fan honor a la seva reconeguda vàlua com a expert en matèria de dret civil.

Dit això, jo voldria citar el text, per exemple, el discurs del seu antecessor, el senyor Agustí Bassols, quan defensava la reforma de la Llei 13/90 en aquesta cambra. I deia: «Toques aquestes regulacions i d'altres que estan en preparació són fruit dels principis que van establir-se ja en el Segon Congrés Jurídic Català, que va tenir lloc, si no ho recordo malament», diu el text, «l'any 71, en el Congrés de Cultura Catalana i, sobretot, en el Simposi convocat pel Departament de Justícia, l'any 85, que va acabar un any després, pel maig del 86.» Per tant, la Conselleria del seu antecessor va obrir un procés de discussió i de debat que va comportar, evidentment, les conclusions per fer la reforma que va cloure amb la Llei 13/1990.

I és per això, senyor president, que jo concentraré la meua intervenció en la crítica a l'article tercer d'aquesta Llei, a l'apartat 1 i l'apartat 4, que justament fan referència a la pèrdua de la possibilitat de l'adquisició de les servituds per usucapió. Jo voldria recuperar, senyor conseller, l'esperit de consens que va tenir el debat de l'article 6 i de l'article 11 de la Llei 13/90 en aquesta mateixa cambra el 27 de juny de l'any 90, que van ser dels pocs articles d'aquella reforma que van sortir sense vot en contra. I també fer referència a un aspecte important, i aquest aspecte important, senyor conseller, és que, en matèria de dret civil, sempre hi ha hagut debat, i en aquesta matèria no hi ha unanimitat de matèria doctrinal.

Per nosaltres..., i faré una referència a la il·lustre professora Neus Cortada i Cortijo, sobre la importància i la vigència de la usucapió, que diu que, el fonament principal i bàsic de la usucapió, el trobem en el principi de la seguretat del dret, en la necessitat de fixar les relacions de dret incertes, susceptible de dubtes i controvèrsies, tancant-les en un determinat període de temps. La necessitat que satisfà la usucapió és la de garantir el pacífic gaudiment dels drets, condició essencial per al desenvolupament de la societat. I cita la il·lustre professora Duran i Bas, que, a més a més de fonamentar la usucapió en el principi de seguretat jurídica..., cita també diferents autors, en el seu llibre sobre la memòria sobre les institucions del dret civil català, que posen el fonament de la usucapió en la utilitat, en l'equitat –opinió a la qual s'afegeix–, en l'oblit d'un particular, que col·lisiona amb el desig de pau i de riquesa progressiva de tota la societat. Per tant, senyor conseller, com es veu, no hi ha unanimitat doctrinal en aquesta matèria.

Se'ns ha dit que, en defensa de l'eliminació de la usucapió, fonamentalment, un aspecte..., quatre aspectes, ens han assenyalat. Però no..., parlaré de cada un d'ells. El primer, sobre el criteri, la importància, la prevalença del principi de la llibertat del domini. La llibertat de domini està garantida per la Llei 13/1990, en què el legislador diu que l'acció negatòria té per objecte la protecció de la llibertat del domini dels immobles i el restabliment de la cosa o l'estat anterior a una pertorbació juridicomaterial. Si es pretén reduir, senyor conseller, la conflictivitat, hi ha conflictes derivats de la possessió que no es reduiran; és, evidentment, amb l'eliminació de la figura de la usucapió en l'apartat de les servituds.

La possessió a més a més –i estem bàsicament parlant d'això, bàsicament de la possessió– és protegida per la Llei, i, evidentment, el que protegeix la Llei és la possibilitat que el posseïdor, en concepte d'amo, sigui també protegit. La possessió en concepte d'amo, senyor conseller, és el que permet, és la base jurídica sobre la qual es basen la figura i la possibilitat d'usucapió. Parlem d'una persona titular d'un dret que creu tenir títol bastant per poder accedir a la propietat. I, a més a més, que ho faci, com diu la mateixa legislació, d'una forma pública i pacífica.

S'hauria de reflexionar, senyor conseller, sobre l'eliminació d'aquesta figura, de la possibilitat d'usucapir les servituds, perquè, si no, s'està sobreprotegint de forma excessiva el propietari. Ni tan sols qui en posseeixi creient tenir títol bastant podrà ser propietari. I això creiem que ens porta a una indefensió.

El termini, a més a més, per usucapir una servitud, establert en la Llei 13/90, és de trenta anys, essent l'ocupació pública i pacífica. És evident que en trenta anys hi ha la possibilitat i el temps suficient per poder establir –estem parlant d'una fórmula absolutament excepcional– i defensar els drets de les parts que hi puguin estar implicades. Ara bé, la reforma, en canvi, aquesta reforma, no introdueix, no estableix cap advertència sobre l'abandonament del dret a la propietat.

Una segona qüestió que se'ns ha plantejat és que la reforma de la Llei 13/90 va en contra de la tradició jurídica catalana. I, per tant, justament, el que ha fet la Llei 13/90 és que..., la Compilació ja reconeixia la possibilitat d'usucapir algunes servituds, i amplia aquesta possibilitat a la seva totalitat. I, per tant, creiem que la Llei 13/90, al contrari de trencar amb la tradició jurídica catalana, el que va fer va ser una actualització, una modernització, com diu el discurs de l'honorable Agustí Bassols, en el seu dia.

La reforma aquesta no es fa per retornar a la tradició jurídica catalana. Per tant, ara la reforma ens porta a inventar un sistema insubstancial que no es troba arrelat a cap ordenament civil del nostre entorn. I, a més a més, ho torno a dir, onze anys d'aplicació d'una llei civil és pràcticament un abans-d'ahir em matèria jurídica. No hi ha raons de pes que ens puguin explicar..., no hi ha aquí una casuística, no hi ha aquí una diagnosi sobre la conflictivitat o l'excés de litigis que hagin provocat la reforma plantejada el 27 de juny de l'any 90.

Se'ns han fet també una sèrie de referències al dret vigent i comparat. Per exemple, el Codi civil italià man-

té la usucapió; debat fa quaranta anys sobre la necessitat de la seva revisió, però la manté. El dret anglès també fa debats, però també la manté. I el Codi civil francès també manté la usucapió en matèria de servituds.

Dit això, nosaltres considerem que el Govern ha entès que és millor suprimir la figura de la usucapió que perfeccionar la seva regulació en matèria de servituds. Però jo, sobretot, he iniciat la meua intervenció parlant d'allò que podem considerar, per a nosaltres, als nostres efectes, el consens necessari per arribar a bon port en aquesta matèria. Creiem que aquest consens s'ha de recuperar, i, en tot cas, és compromís del nostre Grup que es puguin establir les bases per a un debat en profunditat sobre aquesta matèria.

És per això, senyor president, que el meu Grup retira totes les esmenes, a excepció de l'esmena número 33, que fa expressa relació a la supressió de l'article 3, apartat 1 i apartat 4, que són els que generen el conflicte, i posa a votació, per tant, l'esmena 33, que és la número 9 de...

El president

D'acord.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Voldria fer notar que en aquest Ple anem a debatre i aprovar diverses lleis provinents del Departament de Justícia, i amb això es continua la tradició d'un Departament bastant fèrtil en la producció legislativa, cosa que és de lloar des d'aquesta cambra i llàstima que no sigui gaire imitat per altres departaments del Govern de la Generalitat.

Aquest Projecte de llei, al nostre entendre, és una millora, i crec que s'ha treballat molt bé en la tasca parlamentària de complementar-ho en les esmenes dels diversos grups. Jo li anuncio, senyor president, que nosaltres transaccionarem l'esmena 15 i l'esmena 20 i que, a banda d'això, en el Projecte de llei ens trobem identificats amb una sèrie de millores que hem introduït a partir del treball sobre esmenes presentades, tant pel que fa al titular dominant diferent del de la servitud, al càrrec de les obres, la clarificació de la notificació d'adquisició de forma fefaent, o tot el que afecta la denominació del predi o de la finca.

És en aquest sentit, doncs, que donarem el nostre vot positiu al Dictamen. Gràcies, senyor president.

El president

Perdó. Si ho he entès bé, transaccionaran les esmenes 15 i 20...

El Sr. Ribó i Massó

Sí; exactament.

El president

Ja m'arribarà.

Moltes gràcies.

Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari va presentar un total d'una desena d'esmenes a aquest Projecte de Llei, totes elles acceptades o bé transaccionades en diferents tràmits abans d'arribar a la substanciació de la discussió d'aquest Dictamen en el Ple, a excepció de dues esmenes, que ja van ser retirades en el seu moment, relatives tant a la constància registral i a l'oponibilitat enfront de tercers de la pròrroga convencional del termini i de durada del dret d'adquisició, i sobre el contingut dels pactes del dret de superfície. La resta d'esmenes, integrades ja, com deia el Dictamen de la Comissió, han contribuït modestament, en la nostra opinió, a la millora de la llei, juntament amb la resta d'esmenes presentades per altres grups, ja sigui, per exemple, exigint el títol constitutiu de dret de superfície, per tal d'obligar que expressi obligatòriament la seva durada, o aclarint que l'establiment d'una pensió per part del superficiari únicament podrà beneficiar el propietari, o d'altres aspectes relatius a les servituds forçoses o sobre les condicions d'exercici de tot dret d'adquisició, tant incloent l'obligació del compliment previ dels requisits legals, de la deguda constància registral o de la notificació de l'exercici efectiu del dret.

Per tant, aquest conjunt d'esmenes del nostre Grup parlamentari, juntament, com deia, amb les aportacions, també interessants i positives de la resta de grups de la cambra, ha configurat, en la nostra opinió, un text definitiu del Dictamen per al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana molt satisfactori. I, després de la regulació sobre drets d'usdefruit i d'habitació adoptats per aquesta mateixa cambra recentment, o les modificacions operades anteriorment, ja a la dècada dels anys noranta, dels censos i de les garanties possessòries sobre cosa moble, tanquen el capítol relatiu als drets reals limitats, i entenem que, en l'horitzó del futur codi patrimonial i en la perspectiva, també, del futur codi civil de Catalunya, avui aquest Parlament fa un pas més endavant.

Una regulació, volem dir, que, a més d'acollir per primera vegada una normació en el camp del dret de superfície, que a casa nostra ha trobat fins ara empara exclusiva en el dret urbanístic i en seu de dret administratiu, es manté en aquesta regulació com un institut indispensable i ara ja plenament regulat per a la promoció de noves construccions i també com un element d'estímul del mercat immobiliari. Però també, com resa el mateix preàmbul de la llei, per la multiplicació dels aprofitaments agraris i forestals, regularitzant les rabasses constituïdes abans de l'entrada en vigor de la llei, utilitzant en aquest Projecte, amb bon criteri, un crite-

ri anàleg al que es va utilitzar, també, l'any 90 per regularitzar, una figura controvertida com la dels censos.

El capítol segon regula el dret de servitud, tant voluntària com forçosa. Es renova així, parcialment, la regulació continguda en la Llei 13/1990, i, en opinió del nostre Grup parlamentari, a diferència del que ha expressat, per exemple, el portaveu del Grup Socialistes, creiem que aquest Projecte de llei millora substancialment l'ordenació sistemàtica d'aquest dret, tan abandonat des de l'any 1990 i que ara queda delimitat amb precisió tant pel que fa a la seva naturalesa, les seves vicissituds, etcètera, etcètera.

Aquest és un capítol que autoritza la constitució del dret de servitud a qualsevol titular de drets reals possessoris, que admet la servitud sobre finca pròpia, que vincula el contingut accessori de la servitud a la realització de les obres i activitats que siguin necessàries, que regula exhaustivament, també, les servituds forçoses, el règim de defensa del dret de servitud i també les causes i efectes de l'extinció.

I, amb tot això, nosaltres, globalment, hi estem d'acord. Menció a part mereix un aspecte polèmic debatut dogmàticament i doctrinalment, com deia el senyor Labanera: el fet que les servituds es puguin adquirir, o no, per usucapió. Nosaltres fem una opció, en aquest cas, similar, la mateixa que fa el Projecte, tal com surt del mateix Departament, i és que, reconeixent que pot ser discutible el fet que es pugui adquirir per usucapió, entenem que la usucapió no deixa de ser un límit i un gravamen al dret de domini, que, a més a més, predisposa a discussions, tot sovint litigioses, poc pacífiques i de gran inseguretats jurídica sobre el dret de propietat. I, per tant, nosaltres creiem que qualsevol límit, qualsevol fre al dret de propietat i al domini, topa amb la filosofia moderna que hauria de presidir, també, aquest Projecte de llei, de posar les mínimes restriccions possibles al domini. Per tant, únicament en aquest sentit hi donem suport, per aquesta motivació, encara que reconeixem que és un aspecte dogmàticament i doctrinalment discutible, aquest Projecte de llei.

Finalment, el capítol tercer regula, també, amb bon criteri, el dret d'opció i el de tempteig, separat del retracte, i es configura no com un dret d'adquisició diferenciat, sinó com una manifestació del dret a tempteig, regulant tant els requisits constitutius, la seva durada, la seva transmissibilitat, eficàcia i condicions d'exercici. I també en aquest apartat nosaltres ens mostrem molt favorables i molt reconeguts amb la redacció i amb l'articulat definitiu d'aquest Dictamen de la llei. Per tant, per aquests motius anunciem el nostre vot a favor de la llei, naturalment, i també anunciem el vot contrari a aquelles esmenes que el Grup Socialistes ha volgut reservar per a la discussió en aquest Ple relatives a la usucapió, a la servitud per les motivacions i els arguments que acabo d'expressar. Agraïm, també, al conjunt de ponents de la llei i al senyor lletrat pels seus bons oficis.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, l'únic tema conflictiu, pràcticament –l'únic tema conflictiu– d'aquest Projecte de Llei ha estat la discussió sobre la possibilitat d'adquirir per usucapí les servituds. I, d'això, en podem parlar, senyor Labandera. Home, en el que, en canvi, no estic d'acord és en els qualificatius que vostè ha donat de precipitació, d'escàs rigor i de manca de consens. Precipitació, quan hem estat mesos discutint aquest Projecte, amb acceptacions de Ponència, en les quals vostè ha participat i ha intervingut activament, i, per part del ponent de la majoria i els altres grups, exactament igual, oferint argumentacions, argumentacions que li han permès, a vostè, fer la defensa de la seva postura? Quan vostè deia «se'ns ha dit», i se'ns deia i s'explicava documents doctrinals a favor de la supressió de la usucapí d'una servitud en documents que jo mateix li havia facilitat, en una tasca de diàleg que hem tingut. Però és que aquest diàleg, senyor Labandera, no ha estat únicament en Ponència i Comissió, ha estat, a més a més... Per això em dol, sincerament, no des del punt de vista de la Conselleria; em dol des del punt de vista de la gènesi dels nous projectes de llei que vostè desconegui la tasca de l'Observatori de Dret Privat de Catalunya i de la Comissió de Codificació, creada, precisament, per examinar la possibilitat conjuntament, no pas per una simple inspiració del conseller de Justícia, per més que, en el cas que ens ocupa, sigui un expert jurista –i l'hi puc dir jo que sóc company de curs i, precisament, coneixedor de les seves aptituds–, sinó per deixar una col·lectivitat d'experts, experts en què estan representats els col·legis d'advocats, el món universitari, el Col·legi notarial, no solament això, sinó, fins i tot, a proposta dels grups parlamentaris, representants del seu propi Grup parlamentari, senyor Labandera, com també del grup Popular, com també de Convergència i Unió, com també d'Iniciativa...

Per tant, avui, des de la creació de l'Observatori del Dret Privat de Catalunya i de la Comissió de Codificació, les lleis civils s'elaboren, per entendre'ns, en ponència conjunta per part dels millors experts de Catalunya. És l'únic cas, segurament, en els processos d'elaboració de les lleis del Govern de la Generalitat i, en aquest cas, jo puc citar-li que aquesta discussió hi ha estat i ha estat una discussió fèrtil. I, efectivament, hi ha arguments a favor i en contra de la voluntat que les servituds es puguin adquirir per usucapí.

Perdó: no li havia contestat allò del consens. No el sorprèn, a vostè, que hàgim pogut consensuar totes les esmenes amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que hàgim pogut consensuar, després de diferències inicials, totes les esmenes amb el Grup Popular, que ho hàgim pogut fer, també, amb Esquerra Republicana, i amb l'únic amb qui no hi ha hagut consens és amb vostè? És que es pensa que li tenim mania, senyor Labandera? En absolut, en absolut. Simplement, vostè manté una postura que no ha estat majoritària, i el consens és el que ha donat l'elaboració d'aquesta llei, fent unes transaccions, unes aportacions importantíssimes, i, especialment, agrair a tots els grups i també, especialment, al Grup Popular que, en últim terme, ha acceptat

una voluntat majoritària de voler suprimir la usucapí a través de les servituds. Per què? Miri: el principi de la llibertat de domini és molt important.

Senyor Labandera, com diferencia vostè la possessió *ad usucapionem*, la possessió dedicada a la usucapí d'una mera tolerància, una mera tolerància de consentir en el veí quelcom que no té dret a fer? Aquest element és una difícil provatura, és una gran dificultat i és un problema de litigi constant, de previsió... Evidentment, en els deu anys de vigència de la Llei del 90, que, efectivament, va canviar el que era la tradició jurídica catalana, perquè la continuació no admetia, en tot cas, les servituds; les admetia en alguns casos, però amb moltes matisacions, les servituds per usucapí.

Però vull dir: en deu anys, no hem pogut, evidentment, haver vist substanciar-se cap plet per usucapí, perquè faltava els trenta anys, però sí que és previsible, sí que tots els autors, que estan absolutament d'acord amb tota la doctrina, tenen una gran dificultat de distingir –ho repeteixo– els actes de mera tolerància del que és la possessió per tal d'usucapir. I la tradició jurídica catalana es va trencar radicalment amb la idea del 90; no l'ha trencada, aquesta llei, que retorna, precisament, a la tradició jurídica catalana.

I, quant al dret històric comparat, jo li asseguro que hi podem trobar elements de tot. Fixi-s'hi: vostè citava amb gran èmfasi el Codi civil italià, però, pel que fa al Codi civil italià, el mateix Biondi, a les servituds, pàgines 606 i 610, diu que es tracta d'un problema exclusivament polític i que va haver-hi una gran discussió i uns grans dubtes en això. No li dic res... Sí, li podria citar exemples contraris: el mateix dret americà o el mateix Codi civil del Quebec. És a dir, jo li puc citar, també, l'opinió, molt recent, d'algú que ha estudiat en profunditat el Projecte que nosaltres hem estat debatent, i ho va fer en unes jornades a Tarragona, molt recents. Li parlo del catedràtic de Dret Civil de la Universitat de Salamanca senyor Mariano Alonso Pérez, que sembla poc dubtós de tenir proximitat ni amb aquesta cambra ni amb el Grup principal de la majoria. Ell saluda el Projecte, que «millora substancialment l'ordenació sistemàtica del dret de servituds, tan abandonat a la Llei 13/90», es delimita amb precisió a la naturalesa i vicissituds de la figura, etcètera, i parla de l'article 7 del Projecte. (*Remor de veus i pausa.*) Jo acabo de seguida; ja ho comprenc, que el tema de les servituds no és apassionant, però només li volia donar l'opinió d'aquest catedràtic.

L'article 7 del Projecte ha suprimit dos de les tres formes de la servitud: la llei i la usucapí. S'han convertit només en servituds forçoses. Ara bé, la desaparició de la usucapí com a forma adquisitiva pot resultar discutible; efectivament, el dret romà l'havia arribat a consagrar. Però «hi ha raons» –i ho cito textualment– «per aplaudir l'article 7.4 del Projecte: el domini ha de tenir les menys restriccions possibles, i la usucapí significa caminar cap a un dret que el limitarà i el gravarà; significa estar en litigi continu amb els titulars dels predis contigus o veïns per delimitar si va haver-hi possessió amb els exigents requisits de l'article 11 de la Llei 13/90 o mers actes continuats de tolerància». És aquell *iure familiaritatis* que significa «deixar el dret de pro-

pietat abandonat a la inseguretat jurídica, pel fet de no exercitar-lo constantment, per revelar certa negligència o qualsevol gènere d'incúria».

Veu vostè, senyor Labandera, que l'opinió del catedràtic de Salamanca és clara, contundent i feta no pas sobre un dret històric comparat, sinó sobre el nou Projecte. Jo li agraeixo, tanmateix, que de la seva multitud d'esmenes ho hagi reduït i centrat en una sola, que ens permetrà simplificar la votació.

No em queda res més; per no cansar l'atenció de tots vostès sobre la greu problemàtica de les servituds –que algun dia s'hi trobaran, prestin atenció: s'hi trobaran segurament algun dia, i, per tant, seria bo que tinguessin un coneixement jurídic general sobre el tema–, jo..., només em queda agrair als serveis a la cambra, al senyor lletrat Pere Sol i agrair a tots els ponents, tots els ponents, tots –també vostè, senyor Labandera–, el treball i el consens que hem aconseguit, i agrair a la Direcció General i al mateix conseller la tasca de suport, i agrair a l'Observatori de Dret Privat de Catalunya..., que ens ha permès elaborar un text amb consens, no pas per decisió del Govern, sinó ja abans, en la gènesi del mateix Projecte.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat.

Passem ara a la votació de les diferents esmenes. Per part del Grup Popular, han estat retirades –prego atenció– la 5, la 8, la 10, l'11, la 12, la 13 i la 34. Per part del Grup Socialista, han estat retirades totes, excepte la 9.

Per tant, passem primer a votar l'esmena número 3... (*veus de fons*), perdó... Em falten les dues transaccionals d'Iniciativa per Catalunya, això és veritat.

El Sr. Camps i Rovira

Perdó, les transaccionals d'Iniciativa per Catalunya estaven incorporades ja en el text de la Comissió...

El president

Per tant, no van a votació?

El Sr. Camps i Rovira

Eren transaccionades des de ponència a comissió, i per tant ja hi estan incorporades. Pel que fa a la 13 inicial del Grup Popular, queda acceptada, perquè ja ho ha anunciat la ponent –queda acceptada. Les úniques transaccionals..., a part de votar l'esmena 13, per confirmar-ne l'acceptació i les dues transaccionals que hem presentat a la Mesa, només queda, jo entendria, per votar, atesa la retirada que n'ha fet el senyor Labandera, l'esmena número 33, amb què ell centrava nuclearment la seva oposició al Projecte. Per tant, una sola esmena, caldria votar, dos transaccionals i una esmena 13, que quedaria acceptada.

El president

Li ho agraeixo, perquè m'ho dona molt fet, senyor diputat.

Per tant, passem ara a votar... Sí? (*Pausa.*) Li ho explicaré, senyora Nadal: farem una primera votació amb l'esmena número 3, de vostès; farem una segona votació amb l'esmena número 9, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i farem una tercera votació de les transaccionals sustentades sobre la 1 i la 16, de vostè. Hi està d'acord? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Per tant, passem ara a votar l'esmena número 3, del Grup Popular. (*Veus de fons.*) La 3, que equival a la 13, però els prego que em facin sempre l'esment de les esmenes per la numeració del *Bulletí*. Moltes gràcies.

Comencem per l'esmena número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Ara l'esmena número 9, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 79 en contra i 5 abstencions.

A continuació les transaccionals sustentades en les esmenes 1 i 16, del Grup Popular.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A continuació el text del Dictamen, incorporant-hi les esmenes aprovades.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Alteració de l'ordre del dia

Els prego uns segons d'atenció. Atès el que disposa l'article 9.1 de la Llei del Consell Consultiu, es fa avinent que els dictàmens relatius als punts 8, 9 i 10 de l'ordre del dia, que corresponen al Projecte de llei de l'accessió i l'ocupació, al Projecte de llei d'orientació agrària i a la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, de 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, seran substanciats a partir del dimecres, ja que han estat publicats en el *Bulletí* d'avui i hem de deixar passar el termini reglamentari corresponent. Avui, un cop s'hagin acabat els projectes, continuarem amb interpellacions i anirem avançant amb els punts de l'ordre del dia següents. Moltes gràcies.

Projecte de llei de cessió de finca o edificabilitat a canvi de construcció futura (tram. 200-00035/06)

A continuació posem a debat el Projecte de llei de cessió de finca o edificabilitat a canvi de construcció futura. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia. (*Remor de veus. Pausa.*) Esperis un segon, senyor conseller. (*Pausa.*) Pot començar.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, per segona vegada en el dia d'avui em plau presentar a aquesta cambra una iniciativa legislativa en l'àmbit del dret civil de Catalunya, en aquest cas el Projecte de Llei de cessió de finca o edificabilitat a canvi de construcció futura; un projecte de Llei que s'ha d'entendre en el mateix escenari que he dibuixat a la presentació de la Llei anterior: l'esforç continuat del Govern de la Generalitat de Catalunya per donar compliment al text de l'article 9.2 de l'Estatut d'autonomia, que contempla com a competència exclusiva la conservació, modificació i desenvolupament del dret civil català, un esforç que es materialitza en aquests diferents projectes de Llei que ens portaran, finalment, a la consecució del Codi civil de Catalunya.

A diferència de l'objecte del Projecte de Llei anterior, amb una forta càrrega històrica, aquesta iniciativa suposa una novetat en el nostre ordenament jurídic, tant per l'àmbit tractat com pel tractament rebut. La cessió de finca o edificabilitat a canvi de construcció futura té per objecte permetre al propietari d'un terreny edificable obtenir una determinada edificació nova o resultant de la rehabilitació de l'anterior sense intervenir directament en el procés de gestió i construcció. La freqüent utilització d'aquesta figura i la importància econòmica que comporta en l'actualitat fan necessària la seva regulació, ja que en aquest tipus de contracte concorren un seguit d'interessos per als contractants i els tercers que cal ordenar i protegir.

Els interessos que estan en joc per a cadascuna de les parts en la relació jurídica són els següents. D'una banda, el fet que el propietari de la finca, el qual anomenarem «cedent», no tindrà normalment els mitjans suficients ni la capacitat de gestió necessària per a dur a terme una edificació, especialment en el cas que el planejament urbanístic hagi previst per a aquella finca un volum edificable important. A més a més, aquesta circumstància pot agreujar-se quan hi hagi uns terminis d'edificació forçosa, segons pugui establir la legislació urbanística d'aplicació al cas.

D'altra banda, la cessió de la finca permet al cessionari, que és el promotor o constructor, dedicar-se al que és el seu negoci, la construcció i comercialització d'edificacions, sense haver de realitzar un desemborsament inicial per adquirir el sòl edificable. Això evita al cessionari el fet d'haver d'immobilitzar un capital propi per adquirir un terreny que no recuperarà fins a la venda dels pisos o locals ja finalitzats, o haver d'assumir unes despeses financeres importants per a l'adquisició inicial de la finca, que repercutiran en el cost total de l'obra. A més a més, si el cessionari adquireix inicialment la finca, la pot hipotecar en garantia de préstecs que hagi de demanar per a finançar la construcció que s'ha compromès realitzar.

L'adjudicació implicarà la propietat d'allò edificat, ja que l'objecte serà sempre una construcció nova en el cas del sòl, subsòl i sobreelevació, i preexistent, en el cas de rehabilitació.

Es preveuen en el Projecte dues modalitats de cessió: una, mitjançant la transmissió total de la finca o edifica-

bitat a canvi d'obra futura, i una altra, mitjançant la transmissió d'una part de la finca o edificabilitat, en la proporció que el cedent i el cessionari estableixin, constituint-se en una situació de comunitat. En la primera, l'adquisició dels pisos, locals, etcètera, tindrà lloc mitjançant el lliurament, un cop realitzada l'obra. En la segona, el cedent conserva d'una manera o altra un dret de propietat ple, encara que sigui només sobre una part de la finca; la idea de comunitat representa la màxima seguretat per al cedent, en mantenir-li un dret real sobre la cosa cedida.

Gràcies a aquesta comunitat, el cedent del solar no se'n priva totalment, i es immune a les pretensions i embargaments dels creditors. En aquest segon cas només es parla d'adjudicació, no de lliurament. Un cop construïts els pisos, aquelles quotes es concreten o s'especifiquen en els que han estat prèviament designats; no cal, per tant, un acte d'adjudicació exprés o *ad hoc*.

S'abandona també la idea que es tracta de permuta, tot i que aquesta sigui l'expressió sovint utilitzada en el llenguatge usual, ja que en la cessió per transmissió no es parteix de la idea de permuta, sinó de comunitat entre cedent i cessionari. Hi ha una cessió, doncs, parcial, i passa la titularitat exclusiva del propietari del sòl a titularitat conjunta amb el cessionari.

Per a les dues modalitats de la cessió de la finca, el pressupòsit indispensable és el de la propietat horitzontal; a les dues els cal l'existència diferenciada jurídicament dels pisos o locals, per poder-los atribuir posteriorment al cedent. Aquest règim és l'únic que assegura aquesta fragmentació, i converteix un objecte materialment i jurídicament únic en una pluralitat d'objectes jurídicament diferents, susceptibles de drets reals i tràfic jurídic independent.

És important que en els dos supòsits de cessió s'arbitrin unes mesures de protecció intenses al cedent, que es veu desproveït de tota una part de la seva propietat. Així, a banda que les parts poden pactar una condició resolutòria expressa, el cedent de la finca, en cas d'incompliment per part del cessionari, pot optar per exigir el compliment del contracte o la seva resolució. En aquests casos de resolució, el cedent recupera la propietat i fa seva, per accessió, l'obra realitzada, però amb l'obligació de rescabalar, i, si es tracta de nova construcció, el cedent pot exigir al cessionari, a càrrec seu, l'enderrocament de l'obra, segons quin n'hagi estat el cost.

No s'ha considerat convenient reforçar la posició del cedent, garantint l'efectiva i completa realització de l'obra, a través de l'exigència obligatòria de la seva constitució, d'un dret d'hipoteca sobre la finca o la quota que d'aquesta ha adquirit, o de qualsevol altra garantia, en compliment de l'obligació del cessionari de construir i entregar determinats pisos o locals al cedent. El cedent i el cessionari poden, lògicament, en el lliure exercici de l'autonomia de la voluntat, estipular les garanties que tinguin per convenients, entre les quals estarà, evidentment, la de poder exigir al cedent la constitució d'un aval bancari, com sovint també passa a la pràctica.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Si el primer Projecte –que he tingut l'honor de presentar fa una estona– constituïa un treball sobre figures antigues i arrelades a la nostra tradició jurídica, el Projecte que ara presento és una magnífica mostra de la voluntat que ha guiat el Govern de Catalunya en aquestes matèries des de la seva restauració: fer del nostre dret civil una eina de futur.

Permetin-me, senyores diputades i senyors diputats, que citi ara, precisament, unes paraules que es van pronunciar en el transcurs d'un esdeveniment molt important. Fa, efectivament, just uns dies que vam commemorar el trentè aniversari de la celebració del Segon Congrés Jurídic de Catalunya. En ocasió de la seva sessió inaugural qui fou el president d'aquest magne conveni, d'aquesta magna reunió, Ignasi de Gispert i Jordà, que fou el primer, també, conseller de Justícia de la Generalitat, en la seva magnífica intervenció en la sessió inaugural deia concretament: «No volem pas resuscitar un dret medieval, sinó formar el nou dret que els temps exigeixen, tot partint de les nostres velles institucions». És fidel a aquest esperit que el Govern de Catalunya presenta aquest Projecte de llei, la darrera, per ara, manifestació d'una cadena de producció legislativa al servei del nostre poble. També en aquest cas els agraeixo a tots els membres de la Ponència i de la Comissió totes les esmenes introduïdes que milloren el text inicial, així com el consens assolit, i els demano la votació favorable al Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

Moltes gràcies, molt honorable president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Passem ara al debat de les esmenes. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula, per a la seva defensa, l'illustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, és evident que el procés de debat d'aquesta llei de cessió de finques o edificabilitat a canvi de construcció futura, al llarg d'aquest debat, el text ha estat clarament millorat. El sentit de les nostres esmenes anava en el sentit d'obtenir un nou ordenament del text, perquè, a criteri dels juristes consultats pel nostre Grup, era un text, inicialment, tècnicament confús i sintàcticament desordenat.

Però és evident que això s'ha reconegut per part de tots els grups, que s'ha treballat en aquesta orientació i en aquesta direcció i que, gràcies als bons oficis del senyor Pere Sol, lletrat d'aquesta casa, i també –i per què no dir-ho– de forma molt destacada del senyor Carles Puigdomènech, en representació del Grup que dona suport al Govern, doncs, s'ha obtingut una millora –i, evidentment, amb les aportacions que hem fet la resta de grups–, una millora substancial del text.

No neguem... Evidentment, li podria repetir, honorable conseller, aquelles crítiques que he fet anteriorment en l'anterior text, però jo no les tornaré a repetir. En tot

cas, com que hi ha hagut una al·lusió específica a un cert menyspreu que es desprenia de les meves paraules, amb relació a l'Observatori del Dret Privat, volia, evidentment, esmenar les meves, no per negar la seva funció –evidentment, els seus oficis– i la seva representativitat des del punt de vista d'allò que és l'experiència i el coneixement i la saviesa en matèria jurídica i l'acord, també, que, evidentment, acostuma a primar en les decisions de l'Observatori, però sí, senyor conseller, que amb tot això li tornariem a dir que ens agradaria un altre tipus de procés.

Què hem trobat en aquest Projecte de llei –i ho deia abans–? Un problema de reordenament que, evidentment, doncs, no ha estat acceptat però que sí ha anat millorant d'alguna forma el procés. No ha estat acceptades en la seva globalitat moltes de les nostres esmenes, perquè reordenaven el text, però, en tot cas, sí que s'han introduït importants modificacions.

I, evidentment, hi ha alguns articles que nosaltres considerem que haurien de contenir algun altre element, i amb això, senyor president, passo a explicar fonamentalment tres de les nostres esmenes, per dir i per fonamentar la posició del nostre Grup.

Una de les qüestions fonamentals és l'esmena número 2, perquè fa referència a allò que diu que «per a nosaltres, la validesa de la cessió d'una finca o d'un determinat volum d'edificabilitat a canvi de l'adjudicació d'una concessió futura, o resultat d'una rehabilitació, requereix que el contracte que la convingui s'atorgui en escriptura pública, determinant els habitatges locals o altres edificacions». I, per nosaltres, aquest atorgament en escriptura pública és una peça fonamental de la nostra defensa.

L'escriptura pública acredita la data, la intervenció, la capacitat dels atorgants i dona fe del contingut, i l'acord privat en aquesta matèria no dona la màxima garantia entre les parts. I creiem, senyores diputades i senyors diputats, que la complexitat de l'evolució del sector immobiliari i del món urbà i industrial d'avui, la complexitat dels interessos que es mouen i la complexitat creixent dels acords que es poden establir per tal de conjugar el dret de propietat i els interessos particulars amb l'interès social i general de la planificació urbanística, ens obliguen a mantenir, pel principi de l'increment de la garantia jurídica de les parts en la transacció, aquesta obligatorietat de l'escriptura pública. I és per això, senyor president, que li manifesto que mantenim aquesta esmena, l'esmena número 2, que és la número 1 del Dictamen d'aquesta llei.

Pel que fa a l'esmena número 32, al títol de l'article 6, nosaltres creiem que és més adequat, més adient que, en comptes de dir-se incompliment, es parli, que el títol sigui «de les responsabilitats del cessionari» perquè, evidentment, després, tota la resta del text justament ens parla d'això. I, per tant, senyor president, tot i que he mantingut fins al Ple aquesta esmena, també, evidentment, no la mantindrem a partir d'ara perquè creiem que, en ares del consens, només mantenim allò que sigui per a nosaltres de concepte doctrinal més fort.

I, finalment, hi ha una sèrie d'esmenes que es fan a l'exposició de motius: algunes han estat acceptades i

una altra transaccionada –se'ns ha acceptat la número 37 i s'ha fet una transacció sobre l'esmena 36, amb relació a la vinculació d'aquesta llei a la resta de la legislació vigent en matèria de promoció immobiliària–, i retirem, també, les esmenes 38 i 39.

De totes maneres, senyor president, li comunico que exclusivament mantindrem per a la seva votació l'esmena número 2 del Dictamen, que és la 1 del Dictamen del Ple, i, la resta, la retirem, perquè no són per a nosaltres qüestió fonamental en el desplegament d'aquesta llei.

Finalitzo agraint als companys i a la companya membres d'aquesta Ponència la seva paciència amb la falta de coneixement de dret civil que té aquest diputat, que prové d'uns altres camps de l'activitat professional. Evidentment, també agraeixo al lletrat senyor Pere Sol totes les seves indicacions i, de forma especial, al senyor Puigdomènech el seu mestratge, que m'ha fet allò de professor de dret civil en aquests temes que, evidentment, requerien una major puntualització.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. Ara, per fixar la posició dels diferents grups, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Sense cap mèrit en aquest Projecte de llei, donat que nosaltres no hi vàrem presentar esmenes, sí que volia subratllar de nou al senyor conseller –i més a mesura que ens anem endinsant en un territori que ell estima moltíssim– que tornem a treballar sobre un projecte de justícia que jo crec que millora sensiblement el dret immobiliari, que precisa sobre els locals i, com ha dit ell mateix, sobre la protecció especialment al cedent, i subratllaria molt la idea, que qualla en aquest Projecte de llei, de comunitat entre cedent i cessionari, amb una innovació respecte al que, fins ara, havia funcionat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest és un Projecte de llei que incorporava únicament nou articles, als quals el nostre Grup Parlamentari va presentar un total de tres esmenes, dues d'elles acceptades i una altra transaccionada en el seu tram de discussió en ponència. I arribem, doncs, a aquest tràmit parlamentari amb un dictamen del Projecte de llei que, en la nostra opinió, és molt satisfactori. I també satisfactori és el fet que les nostres aportacions hagin estat

considerades, sobretot en aspectes relatius, per exemple, a la millora de la sistemàtica a l'article 2, relatiu a les distintes modalitats de la cessió, o del redactat de la cessió per transmissió total, o la claredat de l'espectre de mitjans per acreditar l'incompliment de les condicions característiques i terminis d'execució de la cessió.

I, pel que fa a la resta, aquesta és una llei molt important, malgrat la seva brevetat, perquè, com tothom sap, té una gran transcendència pràctica en la quotidianitat i en el dia a dia de molta gent. I, com acabem de veure fa pocs instants, amb relació al dret de superfície, regula un institut imprescindible avui dia per a la promoció de noves construccions i, fins i tot, per a la formació del futur mercat immobiliari, a través de la regulació d'una figura contemplada de manera impròpia o desplegada de manera impròpia, com deia el conseller en la presentació d'aquest Projecte de llei, en una regulació de la permuta continguda en el dret comú, i que, en aquest cas, a través d'aquesta llei ja té una regulació i està disciplinada de manera ordenada, a través de la cessió d'una finca o d'un determinat volum d'edificabilitat, a canvi d'una construcció futura, permetent a qualsevol propietari de terreny o de finca edificable d'obtenir pisos, locals o d'altres construccions sense necessitat d'intervenir en el procés de cessió i construcció, si així ho vol, o si no disposa, per descomptat, dels mitjans tècnics o econòmics necessaris.

Per tant, amb aquesta llei queda clar que el cessionari, que acostuma a ser un promotor o un constructor, podrà construir sense haver de realitzar un desemborsament inicial per adquirir el sòl o el volum edificable; s'evitarà, per tant, de destinar un capital per a la seva adquisició que només recuperarà amb la venda dels immobles construïts i que l'obligarà a assumir unes despeses financeres que, després, finalment, hauran de repercutir sobre el cost total de l'obra. Per tant, això va en perjudici o aniria en perjudici del consumidor o de l'usuari final –en aquest cas, de l'adquirent de l'habitatge. D'aquí que parlem, lògicament, en aquesta llei d'una nova mesura d'estímul, també, del mercat immobiliari.

Però, també, la llei inclou correlativament les mesures de protecció del cedent amb cautela sobre el contingut necessari del contacte de cessió, pel que fa a les característiques de l'obra, condicions de realització, terminis d'inici i execució de les obres, i també cauteles pel que fa a la facultat de resolució per part del cedent, una facultat de resolució, en aquest cas, cautelar i preventiva si el cessionari no ha iniciat les obres en el termini convencional. O, pel que fa a l'efectivitat de la resta de casos, per l'incompliment que dona lloc, també, a la resolució del contracte.

Per tant, en aquest sentit, ens sembla que la llei en aquests escassos nou articles adopta una regulació que satisfà globalment el nostre Grup Parlamentari i també, agraint la participació, la contribució molt positiva a la resta de grups i al conjunt de ponents de la cambra, el nostre Grup Parlamentari anuncia el seu vot favorable i el seu vot afirmatiu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Projecte de llei de cessió de finca o edificabilitat a canvi de construcció futura és un projecte que, no per la seva brevetat –només nou articles–, podem deixar de considerar com un projecte de llei important, donat que el que fa és que regula una modalitat d'adquisició del domini sobre pisos, locals i altres edificacions, mitjançant un contracte en què s'intercanvien prestacions de present, cessió de sòl o de volum edificable, per prestacions de futur. En definitiva, la cessió de pisos o locals resultants de la construcció subsegüent a l'establiment d'aquest contracte.

És, sens dubte, una modalitat contractual que té una transcendència en el que és la realitat del dret immobiliari, del dret privat econòmic al nostre país actualment. De fet, la llei estableix una regulació de nova planta, una regulació completament nova, en què es fixen els requisits; es fixen, també, les modalitats; es fixa, també, de nova planta, el contingut obligacional d'aquesta figura, i els modes d'adquirir la propietat. S'inclouen, també, les normes per al seu perfeccionament i formalització i, finalment, s'hi regula, també, la responsabilitat en els supòsits d'incompliment contractual, amb el corresponent procediment de resolució immediata del contracte. En definitiva, es regula, en aquests nou articles una institució jurídica en tots els seus vessants.

El Grup Popular ha esmenat en profunditat aquest Projecte. De fet, a un projecte que només té nou articles, el Grup Popular hi ha presentat vuit esmenes; algunes molt de caràcter tècnic, per exemple fer desaparèixer les consideracions a règim immobiliari, perquè quan es tracta la propietat horitzontal és l'únic i exclusiu dels béns immobles, i d'altres, que no voldria deixar d'esmentar. Pel que fa a les modalitats, el Grup Popular ha considerat que a més de les dues que ja encertadament es contenen en el Projecte que havia enviat el Govern, que es contenen en l'article 2, que són per una banda la transmissió total de la finca o de l'edificabilitat, la transmissió d'una quota de la finca o de l'edificabilitat en la proporció en què cedent i cessionari determinin, constituint una situació de comunitat..., nosaltres consideràvem que era necessari a més a més d'aquests pactes amb els quals el que es fa és fixar una quota..., creïem que era necessari introduir un nou supòsit en què es recollís en la Llei que es reservin, es pactin, com a prestació futura, pisos concrets, locals concrets, determinats. I ha estat incorporat justament en aquest sentit a l'article 5 del Projecte en tractar la cessió per transmissió parcial.

El Grup Popular ha introduït també en el Projecte la diferenciació entre dues circumstàncies que considerem importants i que poden donar-se i que, de fet, es donen en la pràctica: la cessió abans de l'atorgament de la llicència d'obra i contracte de cessió posterior a l'atorgament d'aquesta llicència d'obra, la qual cosa obliga a

ponderar aquestes situacions diferents perquè es posa de manifest la importància que pot tenir que es produeixin fraus, no?, diferències en les qualitats de materials amb la memòria, i, en definitiva, del que es tracta, com deia, és d'evitar fraus que es puguin produir de cara al que seran les construccions futures.

En la regulació de l'incompliment del contracte creïem que calia també millorar el redactat i deixar clar que la indemnització es pot demanar en casos de resolució de contracte, i d'exigir el seu compliment, clarificant en qualsevol cas que en cas d'incompliment de les característiques de l'obra les condicions de la seva realització i els terminis d'inici i d'execució de la construcció o, en el seu cas, de les previsions contingudes –en el Projecte es referia a la memòria o la llicència d'obra...–, en els quals nosaltres considerem que el cedent pot exigir el compliment del contracte o la seva resolució en els dos supòsits. En definitiva, el cedent pot demanar també la corresponent indemnització de danys i perjudicis. Finalment es regula també els mecanismes d'acreditació d'aquest incompliment.

El Grup Popular ha considerat necessari també regular de forma més precisa les condicions que han de concórrer per tal que es produeixi la resolució automàtica del contracte de cessió, i recollir també de forma detallada els requisits de notificació fefaent del cedent al cessionari i també a aquells tercers titulars dels drets constituïts sobre la finca, i la no-oposició en el termini que es fixa de quinze dies. A més a més de les modificacions que ja s'han referit pel que fa a la necessitat de millores sistemàtiques, a la Llei calia recollir també, en un article separat, els efectes en cas de resolució de nova construcció inacabada en la qual el cedent pugui exigir al cessionari l'enderrocament de l'obra precisament a càrrec del cessionari.

Totes les esmenes del Grup Popular han estat incorporades bé directament, bé a partir de petites modificacions. I, per tant, el Grup Popular només volia cridar l'atenció que, en l'actualització que s'està realitzant del nostre dret civil, que té un gruix molt important, bàsic, sens dubte, en el que és el dret successori i en el que és el dret de família, estem regulant, com deia, un gruix important –un gruix important– d'institucions que tindran un impacte en el que és el món econòmic, en el que serà el tràfic immobiliari. Ho deia abans el conseller, que l'actualització del nostre dret civil es correspongui amb les necessitats dels nous temps, amb les necessitats que l'activitat econòmica de Catalunya requereix; en qualsevol cas, el que sempre ha manifestat el Grup Popular: la voluntat del Grup Popular de contribuir a fer del que és el nostre dret legislat un dret útil, a fer del nostre dret legislat un dret viscut.

Per tant, anuncio el vot favorable al text del Dictamen per part del Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor president, senyors consellers, consellera, senyores i senyors diputats, aquest és un projecte de llei que, d'una manera clara i com ja s'ha dit abans, incrementa el corpus legislatiu en matèria de dret civil català; és un projecte que mostra la voluntat del Govern i també de tots els grups de la cambra d'actualitzar el dret civil propi de Catalunya, i també en matèria immobiliària mitjançant la regulació d'una figura com la que ja s'ha dit, que la pràctica real, de fet, ja ha anat consagrant des de fa temps, com és la del contracte de cessió de finca o d'edificabilitat a canvi de construcció futura. És una regulació, a més, que el nostre Grup considera especialment oportuna en el temps, en aquest moment, en un moment en què fa falta determinats instruments com aquests que facilitin i potenciïn l'existència en el mercat de més oferta d'habitatges, com poden ser els que resultin producte de l'exercici pràctic de contractes com aquest, mitjançant, doncs, la construcció de solars amb aquesta finalitat. Per tant, també, a part d'oportunitat per l'actualització del dret civil català, també per la regulació concreta d'aquest tipus de contracte.

No entraré a explicar en què consisteix el Projecte de llei. Un projecte de llei que continua pràcticament, amb el text que avui votarem, en les seves línies fonamentals, tal com estava, tot i haver-se introduït per part de tots els grups determinades esmenes que, com s'ha dit, d'alguna manera complementen i completen un projecte de llei que ja substancialment consideràvem molt positiu –almenys el nostre Grup– d'entrada, no?

Per part del Grup de Convergència i Unió s'hi han introduït una sèrie d'esmenes en el sentit de millor especificació de les característiques de l'adjudicatari de l'obra executada; també per permetre l'adjudicació tant en exclusiva com a *pro indiviso*; també la possibilitat que la construcció que es pacta sigui en el solar del cedent com en una finca diferent de la cedida, i també per mirar d'una forma més equilibrada els efectes de l'incompliment, distingint si el cost de l'acabament o adaptació de les obres executades a les pactades és superior a la meitat del cost de la construcció prevista, no? Alhora, tot i sent una llei civil, i, per tant, amb ple respecte a l'autonomia de la voluntat, s'obre la porta amb caràcter potestatiu al fet que els contractants puguin pactar lliurement l'establiment d'altres garanties no tant destinades a la resolució del contracte, i per tant a tornar a la situació inicial, com a mirar de garantir –si així ho pacten lliurement– l'acabament de l'edificació.

Finalment només em referiré a les esmenes que queden vives, concretament a la que el senyor Labandera ha dit respecte a la necessitat que aquest contracte s'atorgui amb escriptura pública, no? En aquest sentit, entenem que el contracte entre les parts és una prou garantia entre elles, encara que sigui privat, del seu compliment, que en tot cas el contracte amb escriptura no ha de ser un requisit de validesa per al contracte, que el contracte es perfecciona entre les parts i que tenim altres contractes molt emblemàtics, com per exemple el de la compra-venda, en què no necessàriament es necessita escriptura.

Tot i així cal dir que, evidentment, per la pròpia naturalesa d'aquest contracte, de ben segur que en el mo-

ment en què les parts ho estimin convenient s'acabarà atorgant l'escriptura pública. No oblidem que la pròpia necessitat de l'execució d'una obra d'edificació implicarà una declaració d'obra nova, possiblement propietat horitzontal, també en molts casos l'establiment de préstecs hipotecaris, i, per tant –també d'inscripció en el Registre de la Propietat–, al que obligaran en el moment en què les parts ho consideren oportú és a elevar a públic aquest contracte mitjançant escriptura si és que no ho han fet ja inicialment.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Agraïm, finalment, la retirada de les altres esmenes; també agraïm totes les que s'han presentat i que s'han incorporat bé expressament bé via transacció en el text. Agraïm al Departament de Justícia, començant pel seu conseller; a la directora general de Dret, Araceli Vendrell; a tots els membres de la Comissió de Dret Patrimonial; també al lletrat Pere Sol i als serveis de la cambra, els suggeriments, les millores en el Projecte que s'han introduït i que ara portem a votació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga.)

El president

Senyores i senyors diputats, tinc l'honor d'anunciar-los que a la tribuna d'invitats hi ha una representació del Parlament de Bulgària a qui, en nom de tots vostès, dono la salutació i la benvinguda aquí, en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

Passem ara a la votació... *(Pausa.)* Excepte l'esmena número 2, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, totes les altres esmenes han sigut retirades.

Per tant, sotmetem a votació l'esmena número 2, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 67 en contra i 15 abstencions.

Sotmetem, per tant, ara a votació el text de Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei de reconeixement de l'Alt Pirineu i l'Aran com a àrea funcional de planificació, i de modificació de l'article 2 de la Llei 1/1995, sobre el Pla Territorial General de Catalunya (tram. 202-00123/06)

A continuació, anem a tractar el cinquè punt de l'ordre del dia que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i el Govern Local sobre la Proposició de llei del reconeixement de l'Alt Pirineu i l'Aran com a àrea funcional de planificació, i de modificació de l'article 2 de la Llei 1/1995, sobre el Pla territorial general de Catalunya.

Per manifestar la seva posició, dono la paraula, primer, a l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa.)

La senyora diputada pot accedir a la tribuna d'oradors. (Veus de fons.) Vaja, jo ho tinc així, en el guió. Hi ha algun inconvenient que sigui d'aquesta manera? (Pausa.) De menor a major. Molt bé.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Aquesta Proposició de Llei s'escauria més en la temàtica de Política Territorial que d'Organització Administrativa. És conseqüència de la Llei 23/83, sobre el Pla territorial de Catalunya. Convindran tots vostès que parlar d'una llei del 83 l'any 2001, doncs, és una mica defasat, però és que l'activitat planificadora va una mica a ritme de tortuga. Ens ha permès, en aquest sentit, donat el fet que no hi ha pràcticament compliment de cap activitat planificadora, incorporar un nou àmbit, com és el de l'Aran, al Pirineu.

Jo només voldria explicar-los, en aquesta intervenció, una anècdota recent de la trobada que tinguérem, diputats del Parlament i la Conselleria de Governació, amb el ministre corresponent i diputats de Baviera, ara fa pocs dies, sobre la planificació territorial i l'organització administrativa. Baviera, a banda de l'avantatge de ser un Estat, un *Land*, on el *Bund*, pràcticament, no té intervencions, gaudeix d'un gran clima de col·laboració entre els àmbits de tipus comarcal –*Kreis*–, i els àmbits provincials –*Bezirk*–, amb el govern del *Land* també en planificació.

Crec que seria bo que quan aprovem aquesta Proposició de Llei, tots ens comprometéssim en l'impuls de la ponència des de la Conselleria de Governació, que a vegades ha tingut alguns dubtes sobre això, fins als ponents, perquè això no només serveixi per crear un àmbit de planificació, sinó també que serveixi per crear aquell mateix clima de cooperació i coordinació entre les administracions.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Avui, finalment, el Ple del Parlament aprovarà la modificació del Pla territorial general de Catalunya, per tal de reconèixer les comarques de l'Alt Pirineu i l'Aran com un àmbit funcional de planificació propi, dins del Pla territorial general de Catalunya; incloure dins d'aquest àmbit funcional, com dic, l'Aran, l'Alta Ribagorça, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, l'Alt Urgell i la Cerdanya.

No és, com vostès saben, la primera vegada, ni de bon tros, que es posa a consideració d'aquesta cambra la modificació del Pla territorial en aquest mateix sentit que ara deia, però sí que és cert que, sistemàticament, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió impedia, amb els seus únics vots quan disposava de majoria absoluta i amb els del Partit Popular des de la legislatura passada, per evitar que una proposta raonada, una proposta lògica, una proposta de sentit comú com aquesta pogués tirar endavant.

A principis d'aquesta sisena legislatura, els diferents grups parlamentaris van posposar el debat i la votació de les corresponents proposicions de llei de modificació del Pla territorial, atenent la proposta de l'aleshores conseller de Relacions Institucionals i Governació, Josep Antoni Duran i Lleida, que havia fet. El conseller Duran i Lleida, llavors, va proposar de crear una ponència que obrís el meló, per dir-ho d'alguna manera, de la divisió territorial de Catalunya. Efectivament, així va succeir, i els diferents grups van portar el contingut de les seves iniciatives parlamentàries en el si d'aquesta ponència.

Vagi per davant, doncs, una vegada més –ja havíem tingut ocasió de fer-ho en altres ocasions–, el nostre reconeixement a la decisió política de Duran i Lleida, de superar aquest immobilisme i d'obrir aquest gran debat nacional sobre l'ordenament territorial, que, si més no, de moment, de moment, ha donat el fruit que ara posem a consideració d'aquesta cambra, que és trobar el desllorigador per tal de reconèixer aquest àmbit de planificació propi per a l'Alt Pirineu i l'Aran.

De fet, no sabem quines raons de pes i quins arguments han pogut produir a Convergència i Unió uns efectes tan extraordinaris, fins al punt de provocar uns canvis de posició tan radicals quan es parla de propostes relacionades amb l'Alt Pirineu, que, d'altra banda, sempre havien comptat amb una oposició sistemàtica i, alhora, inexplicable. Convergència i Unió, per exemple, ha passat de votar una vegada i una altra en contra de crear l'Institut per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu, a voler-se erigir ara com el primer defensor –i gairebé l'únic– d'aquest organisme, negant, fins i tot, la part del protagonisme que correspondria als altres grups parlamentaris que ho havien demanat en aquesta cambra.

Però, en tot cas, sigui com sigui, això no ens ha de fer perdre de vista la importància d'aquell acord i el que tots plegats esperem d'aquest Institut que ja ha entrat com a Proposició de llei en aquesta cambra, i, a principis de l'any vinent, haurem d'aprovar.

El 3 de febrer passat jo mateix em reunia amb el conseller Josep Antoni Duran i Lleida, i parlàvem i abordàvem respecte a un dels punts que Esquerra va posar damunt la taula a l'hora de tractar la investidura del president Pujol. Aquest punt era, precisament, el reconeixement d'aquest àmbit funcional de planificació de l'Alt Pirineu i, per tant, la modificació del Pla territorial general.

Després va venir el document de la comissió d'experts que, a més a més, explicava i deixava ben clar que l'Alt Pirineu complia unes condicions específiques que re-

querien un reconeixement i un tractament institucional diferenciat. Per tant, és bo, senyores diputades i senyors diputats, que avui, per unanimitat, tots els grups parlamentaris modifiquem el Pla territorial general, perquè vostès saben que aquesta important eina de planificació no reconeixia encara la majoria d'edat de les sis comarques del quadrant nord-occidental de Catalunya –d'aquest triangle que té un vèrtex a l'Aran, un altre a Puigcerdà i un altre a Tremp– que es mereixien.

Aquest fet és, sens dubte, causa i motiu, si més no, de perplexitat, i el fet de no ser reconegut, aquest àmbit funcional, no era entès, de cap de les maneres, ni pels geògrafs ni pels estudiosos ni tampoc per la gent que viu en el territori.

La creació d'aquest àmbit de planificació de l'Alt Pirineu, deslligat del de Ponent i del de les comarques centrals, en el cas de la Cerdanya, nosaltres pensem que es justifica sobrerament. Ho diem avui, com ho hem dit en tantes ocasions i ho hem dit a través d'altres iniciatives parlamentàries durant anys, com ho han dit altres grups parlamentaris, alguns des de l'inici de la primera legislatura en aquest Parlament.

L'Alt Pirineu és una àrea socioeconòmica homogènia, amb una problemàtica específica, que fa que a l'hora de planificar els seus serveis en el camp de la sanitat, de l'ensenyament, de les infraestructures, de l'agricultura, de les noves tecnologies, el Govern es doti d'una planificació específica. I, precisament, aquest àmbit funcional està pensat perquè a l'hora de planificar el país es pensi d'una manera diferent quan es tracti d'aplicar-ho en aquestes comarques de muntanya.

Avui acordarem la modificació del Pla territorial i reconeixem aquest àmbit funcional de l'Alt Pirineu, deslligat, com deia, de les comarques de Ponent i de les comarques centrals on s'hi havia inclòs la Cerdanya, però fent un senzill exercici de memòria, recordarem, sense dificultats, que això no ha estat fàcil, i que la raó i la perseverança han estat determinants.

Per tant, avui, en aquest Parlament, es produirà un acord històric, que invertirà aquesta dinàmica, que farà passar la lògica, farà passar la raó i el sentit comú per damunt i per davant de l'aritmètica parlamentària, perquè la incorporació del Pla territorial general de Catalunya de les comarques de l'Alt Pirineu, dins de l'àmbit de Ponent, i pel que fa a la Cerdanya dins de les comarques centrals, esdevenia, sense cap mena de dubte, un pas enrere.

Finalment, senyores diputades i senyors diputats, ens convé avui prendre aquest acord, ens convé avui fer-ho per unanimitat; ens convé perquè tothom sap que els diferents plans territorials sectorials, aplicats a cada àmbit de planificació, marcaran les directrius de desenvolupament, en els propers decennis, de les distintes realitats territorials que conformen el nostre país. I aquest fet, sens dubte, esdevé especialment important, tenint en compte que el Govern contemplarà aquests àmbits, i el de l'Alt Pirineu i l'Aran en serà un a partir d'avui, mentre no hi hagi la legislació que sobre vegueries o regions, tard o d'hora, haurà d'incorporar-se i haurà de tenir en compte el Govern de Catalunya. Per tant, serà important l'àmbit funcional de planificació, a

l'hora que, des del Govern es puguin pensar, es puguin dissenyar, es puguin planificar els seus serveis.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera de Governació i Relacions Institucionals. Des del Grup Popular li agraïm la seva presència en aquest debat, un debat que ara deia l'illustre diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Jordi Ausàs, que portem anys intentant que sigui una realitat en aquest Parlament. I abans feia una referència als vots d'una majoria, que era del Grup Parlamentari de Convergència i Unió quan tenia aquesta majoria. En tot cas, després ens ficava al sac també al Grup Parlamentari Popular. Bé, si el Grup Parlamentari Popular estigués en segons quin sac no haurien tirat endavant aquest nou àmbit dins del Pla territorial general de Catalunya.

Però bé, en tot cas, ara no és un tema aquest de qui ha fet la proposta, qui no ha fet la proposta, sinó, en tot cas, de posicionar-nos sobre aquest nou àmbit dins del Pla territorial general de Catalunya, amb les comarques a què s'ha fet referència, les comarques englobades dins de l'Alt Pirineu i Aran.

Nosaltres creiem que és un primer pas, un primer pas important per al que pot ser el futur desenvolupament de la descentralització del Govern de la Generalitat, ara sí, com ja s'ha fet en alguns aspectes a les Terres de l'Ebre, com se fa en altres indrets de Catalunya. Però no seria totalment lògic si no tinguéssim aquest nou àmbit territorial que, en tot cas, creiem que és un d'aquells aspectes que hem de considerar importants, que hi ha començat a treballar, com també n'ha fet referència abans, per part de l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, la mateixa ponència d'ordenació territorial d'aquest Parlament.

Potser hem avançat poc, de ben segur, però més que avançar poc o avançar molt, l'important és que els passos es donin amb el màxim de consens possible i que no succeeixi com va succeir amb les lleis d'ordenació territorial de l'any 87 que, amb un corró en aquell moment d'una majoria absoluta com era la de Convergència i Unió, molt legítima, en aquell moment es van tirar endavant lleis que avui dia estem patint, que avui dia algunes d'aquestes ens veurem abocats, sens dubte, a modificar.

Nosaltres quan hem fet referència a l'Alt Pirineu i Aran, creiem que no solament ens hem d'aturar aquí –i vull donar un pas endavant–, creiem que el futur Institut de Desenvolupament de l'Alt Pirineu i Aran, ja aprovat pel Govern, és un tema del qual hem de parlar en profunditat. Nosaltres ens hem manifestat que si no parlem de quina és la representació en aquest futur Institut de

Desenvolupament dels diferents grups parlamentaris, si no parlem de quina ha de ser la seu dins del territori d'aquest Institut de Desenvolupament, si no parlem de quin ha de ser el pressupost dels recursos i les funcions molt clares d'aquest Institut de Desenvolupament, nosaltres hem anunciat –i ho reitero un cop més aquí– el nostre rebuig a aquest Institut de Desenvolupament que ha de planificar el futur d'aquest àmbit funcional que avui..., d'aquest nou àmbit territorial que avui estem..., i que avui aprovarem.

Dit això, també, no ens hem d'oblidar de l'Aran, de l'Aran i de tots els temes específics que emanen de la Llei 16/1990, amb el seu Estatut de règim especial. Sembla que en les últimes setmanes hi ha un enrenou important pel que fa referència a l'Aran; enrenou important com són els aspectes sanitaris. I també aprofitant avui, aquí, el que ha de ser aquest traspàs sanitari, li demanem al Govern de la Generalitat cercar el màxim de consens entre totes les formacions polítiques d'aquest Parlament, però també les representacions polítiques dins del mateix Conselh Generau d'Aran, i que no sigui assistint a algun dels espectacles a què hem assistit, amb declaracions molt desafortunades –i volent deixar-ho molt clar aquí– per part del mateix síndic de la Vall d'Aran, el senyor Carles Barrera, pel que fa referència a aquest traspàs futur de competències de la sanitat a la Val d'Aran, concretament emmarcat dins d'aquest Estatut de règim especial, de 1990.

Dit tot això, creiem que hem de celebrar aquest nou àmbit dins del Pla territorial general de Catalunya, i és per això que ens sumem a l'acord –com no pot ser d'una altra manera– que ja vàrem exposar, en substanciar la presentació de la Proposició de llei per a la modificació del Pla territorial general de Catalunya. Creiem que el conjunt de les comarques de l'Alt Pirineu i Aran avui poden estar satisfetes per aquest pas –pas important que està donant el Parlament de Catalunya– i, en tot cas, també deixar molt clar que no estem trencant cap divisió que en aquest moment hi pot haver sobre el que són les mateixes estructures provincials, com hem assistit o hem vist en algun mitjà de comunicació, pel que feia referència concretament al que és la comarca de la Cerdanya.

Estem parlant d'un territori cohesionat, amb diferències, però també, a la vegada, amb aspectes molt concrets que el fan similar l'un a l'altre: la seva orografia, el seu clima, la seva cultura, les seves infraestructures, etcètera.

És per això que, finalment, senyor president, com deia abans, nosaltres també hi donem suport, votarem afirmativament al que és el Dictamen de la Comissió, fruit també d'aquest treball del Grup Popular, com de la resta de grups, per a la modificació del Pla territorial general de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nel·lo.

El Sr. Nel·lo i Colom

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Finalment..., finalment el nostre Parlament reconeix avui un dret i unes necessitats, el dret i la necessitat dels pirinencs de disposar d'un pla territorial propi. És a dir, del dret i la necessitat de pensar i ordenar el seu territori amb criteris específics i amb una visió global.

El Pirineu i l'Aran es troben avui en un moment decisiu, en una cruïlla, si ho volen, després de dècades de davallada demogràfica, de decandiment econòmic, de postergació institucional; sembla que hi han avui els símptomes d'una represa, tant en termes de població com en termes d'activitat. Però les oportunitats que ofereix aquest canvi de tendència topen avui amb importants limitacions: amb les insuficiències de les infraestructures, amb la debilitat dels serveis, amb la problemàtica ambiental, amb la manca d'articulació administrativa; insuficiències que si ja eren greus en el període de davallada, ara esdevenen un veritable dogal.

Davant d'això calen instruments i calen recursos, ja s'ha dit, però aquesta intervenció ha d'estar, a més, orientada per una visió de futur i per un tractament de conjunt. I això és el que ens han dit una i una altra vegada des d'aquelles terres. I és de justícia que avui recordem, aquí, en aquest moment, aquells qui ens han precedit en la reivindicació del reconeixement de les necessitats i les possibilitats del Pirineu i de l'Aran, dels que ho feren en els anys més durs, quan tot semblava perdut, com estudiosos com en Joan Lluís o en Ramon Violant i Simorra, no?, que semblava que ja fessin l'inventari d'una cultura que desapareixia; dels que ho feren als inicis de la transició, des de personalitats i posicions tan diverses com en Josep Sansa o mossèn Pasqual Ingla; dels qui varen fer sentir els seus problemes i les seves inspiracions l'any 76 a la Seu d'Urgell en motiu de la celebració del Congrés de Cultura Catalana; dels que impulsaren la creació dels grups d'Alt Pirineu: els germans Ganyet, en Joan i en Ramon, l'Amadeu Gallard, l'Antoni Plans; dels que des de la universitat o l'Administració els han volgut ajudar: l'Antoni Tulla, en Llorenç Prat, en Joan Vilagrassa; o des de l'Administració, en Mateu, en Xavier Mateu, la Lourdes Freixa, en Jordi Prats.

Són tots aquests precedents els que han permès que la represa econòmica d'avui hagi vingut acompanyada d'un veritable esclat d'activitats culturals, d'iniciatives polítiques –des de la Casa Gassia, d'Estèrri, a la Universitat d'Estiu de la Seu; des de la revista *Àrnica*, de les valls d'Àneu, fins al Centre d'Art i Natura de Farrera o el moviment de la Unió de Pagesos–, i que també s'hagi produït en els anys vuitanta, en els anys noranta, una veritable florida d'iniciatives locals, amb alcaldes com l'Odon Ventura, que ho fou del Pont de Suert, o en Narcís Balagué, que ho és de Pobla, o en Joan Ganyet, que fou el primer a portar en aquesta cambra aquesta proposta de reconeixement, o en Joan Carretero, de Puigcerdà, o l'Emili Medan, d'Unitat d'Aran, o en Quimet Llena, que avui no ha pogut acompanyar-nos per raons del bloqueig per la neu.

Fou en resposta a aquestes reivindicacions i honorant aquesta tradició que quatre grups d'aquesta cambra a

inici de legislatura varen voler presentar sengles proposicions de llei sobre aquest tema, demanant el reconeixement de l'especificitat del Pirineu i l'Aran en la planificació territorial de Catalunya. I la mateixa Comissió d'experts sobre reorganització territorial que entre tots vàrem nomenar ens vingué a donar la raó, i en la pàgina 62 del seu Informe diu: «La Comissió proposa que aquest territori es constitueixi en un àmbit específic de planificació territorial.»

Incomprensiblement legislatura rere legislatura el Govern s'havia resistit a fer allò que de manera tan unànime i per tants costats se li reclamava. I encara en aquesta mateixa legislatura ha semblat reiteradament que es volgués aturar o endarrerir el procés. Finalment el consens ha estat possible i ens n'hem de felicitar, tant pel tema concret al qual ens referim, com perquè és una mostra que la Ponència conjunta sobre reorganització territorial comença a donar els seus fruits –i més que en donarà en un futur proper.

Voldria per acabar, senyor president, fer una crida al Govern. En aprovar aquesta mesura el Parlament posa a les seves mans un instrument poderós d'ordenació, un instrument que suscitarà expectatives i esperances al Pirineu, al Pirineu i a l'Aran. No les defraudin, no les defraudin una vegada més; facin del Pla un model de participació; cridin els alcaldes, les associacions culturals, els empresaris; no imposin mesures des de fora; facin del Pla un instrument útil, efectiu, sobre els grans temes, sobre l'Eix Pirinenc, sobre l'urbanisme, sobre el medi ambient, sobre els equipaments, sobre els serveis, i sobretot escoltin el que des del Pirineu i l'Aran se'ls reclama.

Ja ho veuen que serveix de poc negar-s'hi. No teníem institut de desenvolupament del Pirineu i ja el tenim. No teníem pla territorial i avui l'aprovem. No tenim veueria i l'acabarem tenint. Perquè els fets són tossuts, com tossuda és la voluntat de la gent de fer-se escoltar, de perviure i de progressar.

Res més. Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca en nom de Convergència i Unió.

La Sra. Cuenca i Valero

Senyor president, senyores i senyors diputats, sentint els diferents portaveus, la veritat és que jo crec que tota la cambra que no porta en concret aquesta Proposició de llei deu pensar que estem aprovant el Pla territorial de l'Alt Pirineu i la vall d'Aran. I no estem fent això, senyores i senyors diputats. Llegiré el títol del que estem aprovant: es tracta de la modificació de l'article 2.2 de la Llei del 85, amb la finalitat de crear un nou àmbit funcional de planificació.

En realitat, més que crear un nou àmbit és la divisió d'un àmbit que ja existia i que hem cregut, tots els grups parlamentaris, que calia significar, individualitzar. Perquè la Llei de 1995, que va aprovar el Pla territorial, va crear sis àmbits funcionals de planificació. Un era l'àmbit de les terres de Ponent, però saben, els

senyors i senyores diputats que segueixen sobretot aquests temes, que ja el Departament de Política Territorial va estar treballant amb aquesta divisió que avui aprovem, si bé no s'havia modificat encara la Llei. I és que quan es va aprovar el Pla territorial general se van establir uns criteris tècnics, que podien ser aquells o uns altres, però en aquell moment els que es van aprovar eren uns criteris radials de planificació.

Amb posterioritat s'ha vist que, per a algunes zones, com és el cas que estem avui debatent, era més lògic una coincidència de zones geogràfiques. I és això el que estem fent: arribats a la conclusió que per a aquesta zona de l'Alt Pirineu i la vall d'Aran eren més lògics no els criteris radials, sinó els criteris de similitud geogràfica, es va veure la conveniència de crear aquest nou àmbit, que ja he dit que el Departament de Política Territorial ja estava treballant amb aquesta divisió de l'àmbit territorial de Ponent en dos àmbits funcionals de planificació.

És això, senyores i senyors diputats, el que avui estem discutint. I, segurament, no només hi haurà aquests criteris geogràfics, sent uns altres àmbits de planificació com és el cas que avui estem tractant aquí.

Això és positiu, que hàgim estat tots els grups parlamentaris i posar-nos d'acord en els criteris geogràfics per a la planificació funcional territorial, i, per altra banda, en el contingut concret d'aquesta petita modificació del Pla general territorial de 1995. És cert que fa anys que..., des de l'any 95 han passat uns quants anys, però, a algun diputat que ha intervingut i que posava de model altres països, li haig de dir que la mitjana de tramitació d'aquests plans territorials en altres països està entre set i deu anys, perquè això és molt complex, perquè requereix diàleg i consens de totes les institucions, de la gent i també del Parlament i del Govern, i, per tant, no és un tema que es pugui decidir en sis mesos amb un equip tancat en un despatx dissenyant i escrivint.

En referència a les intervencions d'altres grups parlamentaris que no voldria passar per alt, clar, donades..., sentint el senyor Ausàs, semblava que estiguessin parlant de l'organització territorial. No estem parlant d'això; estem parlant d'uns àmbits funcionals de planificació. De totes maneres m'ha semblat plausible el reconeixement que ha fet dels mèrits del senyor Duran Lleida –que em sembla molt estimat, tant ell com els seus comentaris–, però en tot cas no hem barrejar el que estem parlant avui; no estem parlant d'organització territorial, no estem parlant de debats d'investidura, no estem parlant de res més que –com he dit abans– de la modificació de l'article 2.2 de la Llei de 1995 que va aprovar el Pla territorial general de Catalunya.

Avui, la veritat és que crec que els mèrits –com deia el senyor Fabregat– crec que són per a tots els grups parlamentaris. No molt sovint però freqüentment passa també en aquesta cambra, i també voldria, per tant, que els mèrits de cadascú fossin palesos, però també fer palès els mèrits de Convergència i Unió i del Govern de la Generalitat, perquè, com ja també s'ha dit, no només s'estava treballant en aquest nou àmbit funcional de planificació des del Govern, sinó que ja està creat l'Institut de Desenvolupament de l'Alt Pirineu.

Per tant, senyor Nello, no estem aprovant un pla territorial –suposo que ha estat un *despiste*, quan vostè ha esmentat això–, sinó simplement creant un àmbit per tal que sigui possible que el Govern de la Generalitat presenti al seu dia aquest Pla parcial territorial de la vall d'Aran.

I després un comentari, que sobretot és aquest el que li volia fer. Recentment he estat per aquelles terres i li puc parlar de la vall Fosca, de Coll, de la vall de Boí, d'Estèrri d'Àneu, de Taüll... Li asseguro que si vostè va per allà veurà un desenvolupament molt important –molt important. I sembla que només tingui el mèrit, l'oposició, d'això. Sobretot, el mèrit del desenvolupament de les terres de la vall d'Aran i de l'Alt Pirineu, el mèrit, sobretot és dels ciutadans que hi viuen. I en aquest moment hi ha un desenvolupament molt important des del punt de vista econòmic. Per tant, deixem les coses al seu lloc. Hem estat capaços de posar-nos d'acord en la creació d'aquesta àrea funcional, però no menyspreem allò que és real, i que és el dia a dia d'aquelles zones, i és el gran grau de desenvolupament que van tenir.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

(Pausa llarga.)

Passem, per tant, ara a la votació de la Proposició de llei de reconeixement de l'Alt Pirineu i l'Aran com a àrea funcional de planificació, i de modificació de l'article 2 de la Llei 1/1995, sobre el Pla territorial general de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Projecte de llei de cooperació al desenvolupament (tram. 200-00014/06)

A continuació, sotmetem a debat el Projecte de llei de cooperació al desenvolupament. D'acord amb l'article 101 del Reglament fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable consellera de Governació, senyora Núria de Gispert.

(Remor de veus.)

Prego als senyors diputats que s'hagin d'absentar de l'hemicicle que ho facin amb rapidesa i en silenci. (Pausa.) I no cal dir que els senyors diputats que es queden a l'hemicicle també guardin silenci.

Moltes gràcies.

Pot començar, senyora consellera.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president del Parlament, senyores i senyors diputats, em plau presentar tot seguit el Projecte de llei de cooperació al desenvolupament. Vull, abans de tot, saludar i agrair la presència dels representants de

les diferents organitzacions no governamentals de desenvolupament que avui són presents en aquest hemicicle i que gràcies a la seva tasca avui són en part responsables de l'aprovació d'aquest Projecte.

Abans d'exposar el contingut d'aquest Projecte m'agradaria destacar la seva importància, tenint en compte especialment l'actual marc social i econòmic mundial en què vivim. Vivim temps de globalització, bàsicament econòmica i financera; tanmateix aquesta globalització és ambivalent: d'una banda, produeix un innegable desenvolupament, creixement i integració econòmica, però, d'altra banda, també produeix desigualtats i marginació que afecten durament molts països i pobles en vies de desenvolupament.

En aquest marc, la societat catalana és cada vegada més conscient i sensible a aquesta situació de pobresa i subdesenvolupament que pateix una gran part del món. Prova d'això és l'ampli teixit solidari d'organitzacions no governamentals de desenvolupament i entitats que actuen en l'àmbit de la cooperació i de la solidaritat internacional.

El Govern de la Generalitat, en resposta a aquest interès de la societat, ha impulsat una política de cooperació basada, principalment, en el suport a les iniciatives de la societat civil, que, en bona mesura, es canalitzen a través de les organitzacions no governamentals de desenvolupament i altres entitats sense ànim de lucre. La cooperació i la solidaritat internacionals són una necessitat de progrés per a tots i, a la vegada, un imperatiu moral. Per aquest motiu, avui no hi pot haver un projecte internacional i nacional creïble i viable, sense participar activament i decididament a favor de la construcció d'un món més just i solidari.

Ara bé, tot i l'esforç que s'ha fet en aquest camp, creiem que ha arribat l'hora de traduir l'experiència adquirida en un marc legislatiu que impulsi la cooperació catalana. En la presentació d'aquest Projecte s'expressa la voluntat política d'ordenar, coordinar i reforçar la cooperació catalana a favor de les persones més necessitades dels pobles i països en vies de desenvolupament. L'article primer del Projecte de llei, seguint el premi Nobel Amartya Sen, defineix la cooperació al desenvolupament i la solidaritat internacional com un bé públic global que hem de compartir i construir el conjunt dels pobles del món, i en la realització dels quals també s'ha de comprometre la societat catalana.

D'acord amb això, la primera i més important especificitat del model català de cooperació que aquest Projecte de llei reconeix i impulsa és la concepció de la intervenció pública com a complementària i impulsora de les iniciatives cíviques de solidaritat i de cooperació. Aquest model català de cooperació és del tot coherent amb el nostre model de projecció exterior de Catalunya, aplicat també en els camps econòmic, comercial i cultural. D'alguna manera, es tracta de cercar la concertació i l'associació, mitjançant consorcis o altres fórmules, entre el sector públic, el privat i la societat civil, implicant també la ciutadania en aquest nou àmbit de la cooperació i la solidaritat internacional.

L'activitat de cooperació al desenvolupament de la Generalitat comprèn també les actuacions orientades a elevar l'educació i el compromís dels catalans per la

solidaritat internacional i el desenvolupament. El Projecte de llei regula la cooperació al desenvolupament feta des del Govern, per bé que els seus valors, finalitats i principis ordenadors han d'informar també les actuacions de les administracions locals, i preveu els mecanismes de coordinació, col·laboració i cooperació amb aquests. A tal fi es crea la Comissió de Coordinació amb les Administracions Locals de Catalunya.

Els valors que han de regir les actuacions i despeses públiques es formulen en aquesta Llei des d'una concepció integral del desenvolupament, que engloba les dimensions democràtica, econòmica, social i mediambiental. Evidentment, aquests valors són els comunament acceptats per les regulacions internacionals, per bé que des de la nostra experiència històrica també es prioritza el dret dels pobles a la defensa i promoció de la seva cultura, llengua i identitat.

També s'estableixen prioritats geogràfiques en l'actuació per a la cooperació al desenvolupament. Aquestes àrees prioritàries són els països i pobles de la Mediterrània, i especialment del Magrib, els de l'Amèrica llatina, els de l'Àfrica subsahariana i els altres amb què Catalunya hagi tingut o tingui especials relacions de caràcter històric, social, econòmic, cultural i migratori.

D'altra banda, el Govern ha considerat que l'activitat de cooperació al desenvolupament ha de respondre a una planificació estratègica quadriennal i quedar anualment programada. El Pla director i els plans anuals són elaborats pel Govern seguint un procés de consulta i participació de les institucions públiques i agents socials interessats. Vull destacar que és a aquesta cambra a qui correspon aprovar, a proposta del Govern, el Pla director quadriennal, amb la qual cosa s'ha atorgat al Parlament de Catalunya un paper clau en la formulació i el control d'una política que ha de ser l'expressió de la solidaritat del poble català amb els pobles en vies de desenvolupament.

La formulació i l'execució de la política de cooperació correspon al Govern, que, a més, comptarà amb una comissió de coordinació interdepartamental que asseuri la coordinació, la coherència i la complementarietat de les actuacions dels diversos departaments. D'altra banda, cal recordar que la disposició transitòria segona estableix que, amb la presentació del primer Pla director, es proposarà a la comissió parlamentària competent, en base a l'experiència adquirida, i prèvia consulta i dictamen dels organismes previstos a la Llei, la creació de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament o, en el seu cas, l'estructura organitzativa més adient per a la consecució de les finalitats de la política.

En el text que ara presento també es preveuen fórmules de col·laboració amb altres administracions públiques per reforçar la millor realització dels objectius comuns en l'àmbit de la cooperació. Per exemple, els representants de la Generalitat participen activament en la recent constituïda Comissió Interterritorial de Cooperació al Desenvolupament.

Finalment, el Projecte de llei disposa que el Govern fomenti les iniciatives i actuacions dels agents de cooperació en aquest sector, amb una referència a les orga-

nitzacions no governamentals, les universitats i les escoles, els centres de formació, les empreses i associacions empresarials, els sindicats, les esglésies, els col·legis professionals i d'altres agents de la societat civil que impulsin i projectin nacionalment i internacionalment l'esperit solidari de Catalunya. Es preveu, en fi, el desenvolupament via convenis i concerts de les actuacions necessàries per al foment i la formació del voluntariat, per a la capacitació i promoció tant dels professionals com dels agents de cooperació d'aquest sector.

Per acabar, senyores i senyors diputats, permetin-me que els digui que l'aprovació de la Llei de cooperació al desenvolupament significarà un salt qualitatiu i quantitatiu de la cooperació catalana. D'una banda, establirà els òrgans de direcció, planificació, coordinació i consultius de la política de cooperació de la Generalitat de Catalunya, així com les relacions de col·laboració amb altres administracions públiques, organismes internacionals i entitats de la societat civil que actuen en aquest àmbit. D'altra, suposarà un gran esforç financer per part del Govern de la Generalitat, a fi d'augmentar els recursos destinats a la cooperació, per assolir una cooperació eficaç, eficient, planificada, coherent, desplegant capacitats per treballar en coordinació amb les altres administracions públiques.

En aquest sentit, s'augmentaran substancialment els recursos destinats a la cooperació. La partida específica destinada a aquesta finalitat passarà dels 910 milions previstos en els pressupostos del 2001 als 1.910 milions previstos als pressupostos per al 2002, als quals també caldrà sumar els 1.750 milions de pessetes que els diversos departaments destinaran el proper any a la cooperació al desenvolupament, la qual cosa significa una xifra global de 3.660 milions de pessetes. La pràctica d'una cooperació eficaç exigeix recursos financers, però també polítiques ben dissenyades, capacitats públiques, privades i socials, així com estar presents en les xarxes i fluxos internacionals de cooperació. Es requereixen, en definitiva, noves capacitats per actuar en una societat global i complexa.

Per acabar, senyores i senyors diputats, vull expressar la meua satisfacció per l'alt grau de consens assolit. Els agraeixo les esmenes introduïdes, que milloren el text inicial. Els demano la votació favorable del Dictamen emès per la Comissió sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat, agraïnt la tasca realitzada pels ponents; també per la Direcció General de Relacions Exteriors. El meu agraïment i reconeixement al meu antecessor, el conseller Duran, que va ser l'impulsor d'aquest Projecte de llei, i a cada un dels ponents dels diferents partits –la senyora Rosa Bruguera, el senyor Àlex Masllorrens, el senyor Rafael Luna, el senyor Jordi Ausàs, el senyor Joan Boada– i al lletrat Vicenç Santaló.

Moltes gràcies, i espero la votació favorable, per unanimitat, d'aquest Projecte.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i per defensar les seves esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora consellera, votarem favorablement aquesta Llei, perquè, evidentment, ha tingut el consens que vostè demanava, i entre tots l'hem pogut fer, sobretot per la necessitat d'aquesta Llei, que tots hi estàvem d'acord, no? Una llei imprescindible, doncs, per crear un marc legal propi en matèria de cooperació. En tot cas, nosaltres entenem que aquesta Llei no és un objectiu –que ningú cregui que és un objectiu, que havent fet la Llei ja hem acabat–, sinó que és un instrument per a la cooperació al desenvolupament; una llei, evidentment, que ha d'estar per sobre de l'actuació dels governs.

Una llei que, des del nostre punt de vista, ha tardat massa; ja el primer avantprojecte sembla que circulava el maig del 99, no? Feia falta, aquí a Catalunya, marcar els objectius i prioritats comunes de la cooperació al desenvolupament que es duu a terme des de fa molts anys, des de molts diversos agents, tant de l'àmbit públic com privat. Aquests agents estan aplegats aquí al nostre país, majoritàriament, en dues grans organitzacions: el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament..., que aprofito per saludar també alguna de les persones que estan aquí en la seva representació, i aprofitar també per felicitar-los, que enguany fan quinze anys de la seva fundació a Salt, i que aplega 231 organismes; 206 ajuntaments membres representen el 82% de la població catalana. I l'altra gran organització, la Federació Catalana d'ONG per al desenvolupament, que també aprofito per saludar-los, i concretament també el seu nou president, Alfonso Sancho, i també desitjar-li que continuï la feina feta per l'anterior equip directiu, encapçalat per la Gabriela Serra, doncs, també que saludem, i que ens sembla que és un aspecte o un treball importantíssim, clau per a la cooperació al desenvolupament al nostre país.

Dos organismes que han treballat en el foment de la solidaritat i la cooperació amb els països del sud i que han portat a terme una gran tasca pedagògica de conscienciació solidària entre els nostres ciutadans. Avui, els ciutadans de Catalunya, amb dades del 99, aporten més de 7.000 milions de pessetes en forma de donacions a les ONG, una demostració clara d'aquest esperit, d'aquest sentiment solidari dels nostres conciutadans.

He dit «necessitat de la Llei»; ahora, també, consens en la discussió i promulgació de la Llei. Així ens ho han demanat aquestes dos organitzacions, tant el Fons com la Federació, i aquest ha estat el nostre objectiu. I en aquest sentit hem presentat les nostres esmenes, i així també, com deia la senyora consellera, ho ha cregut el Govern, i avui podem dir que aprovarem aquesta Llei per consens.

Evidentment, no amb el redactat que voldríem nosaltres, no? Algunes de les propostes s'han tingut en compte: la defensa dels drets socials i laborals com un dels principis rector de la cooperació al desenvolupament; l'impuls d'un desenvolupament sostenible en els països receptors d'ajuda; la inclusió del Pla director, aprovat i controlat per aquesta cambra, i la redacció de plans anuals amb consignació pressupostària i amb pre-

sentació en aquest Parlament; mecanismes de control i consulta dels diferents agents que participen en la cooperació; separar l'ajut humanitari del d'emergència; col·laboració i cooperació entre administracions i amb altres agències i organismes internacionals; la creació d'una Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament com un òrgan de gestió i execució de la política de cooperació al desenvolupament –que hem arribat a una transaccional, a través d'una disposició transitòria, que serà el primer Pla director el que decidirà si es necessita o no aquest organisme o un altre organisme.

Però encara n'han quedat algunes esmenes vives que no han estat acceptades, però ja els avanço que això no trencarà el consens. Per nosaltres, ens semblava que era importantíssim que l'àmbit d'aplicació de la Llei fossin totes les activitats de la Generalitat de Catalunya, i no només les de cooperació al desenvolupament. I, quan parlem de la Generalitat, parlem de totes les administracions, no només el Govern; els ajuntaments també són Generalitat. Si l'objectiu és eradicar la pobresa i les causes que la provoquen, no servirà gaire de res fer lleis o donar diners per a la cooperació si la resta de polítiques no van en el mateix sentit. Seguint el principi de coherència, la cooperació és una política transversal que ha de comprometre tots els departaments del Govern. Totes les accions polítiques, econòmiques, industrials, socials de la Generalitat haurien –perquè no serà així– d'estar sotmeses al principi de coherència.

No és comprensible, per exemple, destinar ajuts i cooperació al poble sahrauí i al mateix temps, des dels departaments econòmics i d'exterior del Govern de la Generalitat, mantenir un règim com el del Marroc, que persegueix, maltracta i conculca els drets, tots els drets, del poble sahrauí; una demostració del doble raser que s'utilitza. Si algú ens fa triar, com algú ha insinuat del Govern de la Generalitat –més que algú, el mateix president Pujol–, entre el poble sahrauí i el Govern marroquí, nosaltres ho tenim clar en favor dels oprimits. No sé si el Govern de la Generalitat i el central, i els respectius partits que els donen suport, ho tenen tan clar.

I l'altra esmena que nosaltres teníem així, viva, que quedava, era la necessitat que la cooperació tècnica es fes també amb transferència tecnològica, donar tots els instruments necessaris per al seu lliure desenvolupament. Aquesta última ha arribat a una transaccional, i sí que a nosaltres ens sembla bé, doncs, el fet d'incloure el desenvolupament tecnològic com un, també, dels elements clau de la cooperació.

El tercer punt en què volíem insistir és que la Llei no té sentit si no va acompanyada d'un increment de les partides pressupostàries de l'anomenat 0,7% per a la cooperació al desenvolupament. A més a més, perquè això no és només un objectiu econòmic necessari i desitjable, sinó que és un compromís ètic vers els pobles del sud, ineludible si parlem de combatre les desigualtats nord-sud i de millorar la qualitat de vida dels pobles del sud. Hem arribat a una proposta de consens: destinar el 0,7% dels recursos incondicionats abans del 2010. És de consens, vol dir que no és el que voldríem nosaltres, però sí que, almenys, s'hi apropa. Quan diem recursos incondicionats, perquè quedi clar a partir d'aquest moment, estem parlant d'aquells que no tenen un destí

específic i són producte de la mateixa capacitat fiscal de la Generalitat de Catalunya. Estem parlant, quasi, d'un 80% del pressupost consolidat. Parlem sempre del consolidat, vol dir, amb les empreses incloses, amb les empreses del Govern. Això significaria, doncs, uns dotze mil milions de pessetes, que s'haurien de destinar a la cooperació al desenvolupament, molt lluny, molt lluny del 0,11% que estem a l'actualitat, massa lluny després de massa temps sense haver fet els deures d'aquest compromís ètic de què els parlava jo anteriorment.

Vull dir que a aquesta també hi hem de fer la revisió, els diferents informes publicats per Intermón en el 99, ara el del 2000-2001, marquen, doncs, la gasiveria del Govern de la Generalitat a l'hora d'invertir, a l'hora de destinar diners a la cooperació al desenvolupament. En els últims informes es diu que la Comunitat Autònoma de Catalunya és la cinquena començant per darrere en tots aquests aspectes, tant l'ajuda *per capita* com l'ajuda *per capita* i amb relació al producte interior brut *per capita*. Vol dir que estem en una situació molt deficient, que no és fruit de l'atzar, sinó que és fruit de no tenir una veritable política de cooperació al desenvolupament i utilitzar aquesta gasiveria en els pressupostos amb relació a aquests temes.

I després de la Llei, a partir d'ara, doncs, què haurien de fer, des del nostre punt de vista? Per nosaltres, Catalunya ha d'assumir la seva responsabilitat a la construcció d'una comunitat internacional més segura, justa, rica i solidària. Avui dia podem parlar d'un cert marc de cooperació descentralitzada del món de les ONG i de les institucions. Aquest marc constitueix un factor important quant a la implicació d'altres agents socials, fora del concepte de relacions institucionals.

La implicació del Govern de la Generalitat, dels ens locals i de la xarxa d'ONG i d'altres institucions, han de significar una revalorització major en els processos de desenvolupament, especialment dels països del sud. Tot aquest procés ha d'avançar cap a un desenvolupament participatiu, en tots els nivells, des del social a l'econòmic i al polític. Per nosaltres, això suposa un canvi qualitatiu i una més gran potencialitat dels agents que hi intervenen, tant la societat civil com les institucions. I tot això no es podrà realitzar, el canvi, sense reforçar, d'una banda, l'acció social, l'agitació democràtica en el nord, també les organitzacions del sud, i sobretot en els sectors que en són protagonistes. De vegades, tenim la tendència d'estar pendents dels projectes sense tenir en compte que l'objectiu és redistribuir equitativament la riquesa i, com a fi últim, eradicar la pobresa.

La cooperació i la solidaritat han de ser un contrapès de la globalització neoliberal, però no han de significar un impediment perquè en última instància actuen com a referent a les relacions i, a la vegada, cobreixen algunes de les necessitats bàsiques d'aquests pobles: educació, sanitat, impostos. Nosaltres entenem que un altre món és possible i per això hi estem lluitant.

Això és el que hem de fer a partir d'aquests moments, aquesta necessitat d'aquesta sensibilització ciutadana, la possibilitat del contacte amb actors del nord i del sud,

el treball horitzontal, la possibilitat d'innovar i crear noves experiències, tot fent possible una vocació descentralitzadora i un major contacte dels actors socials. El nord s'ha d'intensificar, aquí al nostre país, un esperit més crític, i s'han de remoure consciències, aquella agitació democràtica, aquella revolta a favor dels pobles oprimits.

Per nosaltres, cal una política eficient, eficaç, transparent i responsable. En moltes actuacions és evident la limitació de recursos tècnics i humans. Encara que aquest és un recurs salvable s'ha de disposar de determinades capacitats tècniques per al disseny i gestió dels projectes. És necessari reforçar les competències tècniques en matèria de cooperació i traslladar-lo a l'àmbit de la planificació estratègica. Estem obligats a passar comptes davant dels ciutadans: no és possible construir un model de cooperació establert sobre la participació, si no existeix un exercici de transparència permanent per part de tots els actors.

I acabo: és necessari l'exercici de reflexió crítica, d'estudi, de formació. Aquesta tasca ha de néixer dels mateixos actors implicats, però també d'altres instàncies especialitzades: universitats, centres d'investigació, centres de formació. I aquesta reflexió crítica em porta a acabar amb unes paraules de Jomo Kenyata, un llibertador, també, lluitador contra la independència del seu país i contra la colonització del Primer Món, que deia: «Quan els blancs van venir a l'Àfrica, nosaltres teníem la terra i ells tenien la Bíblia. Ens van ensenyar a resar amb els ulls tancats, quan els vam obrir els blancs tenien la terra i nosaltres la Bíblia.» Creiem, nosaltres, que ja és hora que els tornem la terra.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers i, molt especialment, avui, també, a totes les persones presidents de federacions catalanes i persones que estan en el sector de la cooperació, jo comprenc que avui és un dia especialment important per al sector, i no vull ser pas jo qui posi en qüestió aquesta importància.

De fet, estem aprovant una llei que és una novetat en l'ordenament jurídic del nostre país i que, fruit d'un consens molt ampli en aquesta cambra, presenta elements interessants per a la millora qualitativa i quantitativa de la cooperació que es fa des de casa nostra. Però el consens –no ho oblidem mai– respon a la relació de forces que hi ha en cada moment determinat. La discussió, lògicament, ha vingut condicionada, des d'un primer moment, pel contingut concret del text que havia presentat el Govern. I aquest text, des del nostre punt de vista, era manifestament millorable en origen i va perdre alguns elements també importants en la mesura que anaven passant d'un avantprojecte a un al-

tre. Cal recordar, en aquest sentit, que l'impulsor del primer avantprojecte va ser el conseller Xavier Trias.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, donarem el vot afirmatiu a aquesta Llei i retirarem, fins i tot, les esmenes que hem mantingut fins al final, en benefici d'un text que creiem –hi insisteixo– molt millorable, però que pot ser un primer pas –i no li ho negarem pas– en la regulació de la cooperació internacional que es fa des de Catalunya.

Creiem que amb les nostres esmenes i les dels altres grups, incloses les esmenes que ha presentat, també, el Grup de Convergència i Unió, i amb les quantioses transaccions que s'han anat fent al llarg del procés, hem introduït elements significatius que em sembla que cal destacar. Alguns d'aquests elements significatius que han millorat al nostre entendre la Llei, m'ha semblat que la consellera de Gispert intentava, d'alguna manera, dir com si ja estiguessin continguts en el mateix text que va venir en aquesta cambra. Potser ho he entès malament. En qualsevol cas, d'aquests, en voldria destacar alguns: en primer lloc, més paper i major control per al Parlament pel que fa a la política de cooperació de Catalunya. Era un dels elements que desapareixia en l'últim avantprojecte que va entrar en aquesta cambra en forma de projecte; una distinció clara i diàfana entre el que és la cooperació a la solidaritat i el que és l'ajut humanitari d'emergència i distingir-los també amb tota claredat, separant-los, per primer cop, en dues partides pressupostàries en els pressupostos de la Generalitat; introduir, també, l'element de la convivència multicultural com un valor a tenir en compte a l'hora de fer i finançar els projectes que es facin des de Catalunya; deixar una porta oberta en la disposició addicional primera a la creació de l'Agència Catalana de Cooperació, si així es considera necessari. Nosaltres creiem que sí –ho hem defensat fins a l'últim moment– i esperem que això pugui tirar endavant, sempre que hi hagi dotacions pressupostàries que ho justifiquin. Obligar a marcar uns terminis raonables per al desenvolupament reglamentari de la mateixa Llei i del primer Pla director i, també, de tots els organismes consultius i de participació que aquesta mateixa Llei preveu. Forçar el reconeixement de la tasca duta a terme per la majoria d'ajuntaments de Catalunya en matèria de cooperació internacional, ja que el text del Govern, al nostre entendre, hi passava de puntetes.

I, finalment, però, com un element molt important, el més important en molts sentits, la referència explícita que hem acabat fent a la disposició addicional segona en el sentit que l'Administració de la Generalitat ha d'augmentar gradualment les aportacions destinades a la cooperació fins a assolir, com a màxim en l'any 2010, el 0,7% dels seus ingressos corrents incondicionats. Això no hi era. No hi havia ni la referència explícita al 0,7 ni al termini, i, per nosaltres, ha estat un element clau per poder donar suport a aquesta Llei.

Donades les actuals circumstàncies, aquest compromís del 0,7 i en una data concreta és especialment important, perquè –hi insisteixo– és la primera vegada que s'hi inclou en un text amb rang de llei i que serà validat per tots els partits que avui són al Govern o que li donen suport, i, també, per a aquells que previsiblement

hi serem en un futur no gens llunyà. I és un element clau, també, perquè eren moltes les veus que feien notar que mentre no hi hagués un compromís solemne d'augmentar les dotacions pressupostàries per a la cooperació poc sentit tenia l'aprovació d'aquesta Llei.

El text inicial presentat pel Govern només contenia declaracions vagues i imprecises. Ho estem veient, a més a més, refermat aquests dies pel que fa als pressupostos de l'any 2002. Malgrat totes les repicades de campanes que estem sentint i que està fent el mateix Govern, s'ha de dir que Catalunya continuarà, en els pressupostos del 2002, ocupant el dotzè lloc en el rànquing autonòmic pel que fa als recursos destinats a cooperació –el dotzè de disset comunitats autònomes, abans era en pessetes i ara és en euros, això sí, però continuem ocupant el dotzè lloc en el rànquing.

Hi ha augment, reconeixem que hi ha augment: hi ha una partida que es dobla, que són els ajuts al Tercer Món, a les entitats que s'hi dediquen; però, en qualsevol cas, l'altra partida queda pràcticament congelada i el que és important, en un any en què hi ha un sistema de finançament que s'ha dit que dona molts més recursos, és que continuem estant en el dotzè lloc pel que fa a aquest aspecte.

De manera que el compromís queda escrit i és ferm pel que fa a la Llei. Caldrà està atents ja que aquesta Llei, si no hi ha més recursos –hi insistim–, servirà de ben poc. I, per tant, permetin-nos que, tot i felicitar-nos per l'aprovació d'aquesta Llei i oferir, a més a més, els nostres vots, vulguem constatar també que la felicitat, com ja ho sap la senyora consellera, no pot ser mai completa i menys en un terreny en què portem tants anys de retard. Tenim la impressió que a aquestes alçades de la sisena legislatura el que hem aconseguit entre tots és la unanimitat del sector, no en el fet que aquesta Llei sigui la millor Llei possible, sinó que hi ha necessitat que n'aprovem alguna. En això és en el que hi ha més unanimitat.

La Llei ha sorgit més com una reacció a l'exigència de la societat civil que no pas com a iniciativa emprendora o innovadora del Govern. S'ha parlat massa –i ho deia el senyor Boada–, durant massa temps, de l'exemple de Catalunya en matèria de solidaritat internacional. S'ha confós massa sovint, interessadament, la conducta exemplar d'una societat civil forta i generosa –que ho és i molt– amb la gasiveria d'un govern que ha parlat molt de solidaritat, però que fins ara no ha destacat precisament en aquest camp. I això malgrat haver signat durant vint anys una bona colla de documents que comprometien a qui guanyava les eleccions a augmentar de manera significativa les dotacions pressupostàries per a la cooperació al desenvolupament. Això no ha passat fins a aquest any i encara en la mesura en què ho estem dient. Hem tardat massa. El Projecte va entrar tard i hem tardat massa també, aquí dintre al Parlament, a aprovar-lo.

Però, sent important el fet en si que hi hagi aquesta dotació, al nostre entendre massa limitada des del punt de vista econòmic, també volem fer notar que el compromís electoral de Convergència i Unió a l'any 99 ens parlava, també, d'un model català de cooperació al

desenvolupament. Nosaltres, francament, aprovem la Llei, ho fem amb la màxima alegria possible, però aquest model català de cooperació al desenvolupament no el sabem trobar. Pensem que aquesta és una llei en bona part similar a la Llei espanyola, que es va fer per donar rang de llei a allò que fins aquell moment s'havia fet per part de l'Estat espanyol en matèria de cooperació, i que, per tant, també, aquest nou model podríem treballar-lo molt en el futur i s'hauria de debatre a fons en què hauria de consistir.

En qualsevol cas, deixo constància que, a darrera hora de la discussió, el meu Grup ha acceptat aparcar temporalment algunes matèries que ens semblaven importants. Ressalto això de «temporalment», perquè entenem que es podria recuperar en el futur, per exemple, que totes les aportacions per finançar accions de cooperació que figurin en els diversos pressupostos dels departaments tinguin una partida específica, i el Parlament sàpiga, quan aprovi els pressupostos, què gastarà cada Departament en matèria de cooperació. Un major suport a la cooperació descentralitzada i establiment de convenis de cooperació financera amb les administracions locals. Primar el consorci entre organitzacions i projectes que duguin a terme per períodes plurianuals. Creació d'una comissió parlamentària específica de cooperació internacional i solidaritat. Per tant, diverses qüestions que han quedat en el tinter per falta de majories suficients, però que continuen sent un compromís de futur.

Igualment em podria referir, però veig que ja no hi ha temps, a altres elements que caldria millorar en el futur i que espero que ho fem entre tots: per exemple, que el Consell de Cooperació estigui dissenyat com un òrgan més independent, amb menys pes de l'Administració, amb una voluntat més clara de ser un lloc de reflexió i de trobada del sector i dels diversos agents socials, condicionar les aportacions a organismes multilaterals a la coherència de les seves polítiques i objectius en l'eradicació de la pobresa. I així podria citar una llarga llista que, per raons de temps, en aquest moment no puc citar.

En qualsevol cas, avui toca reconèixer l'inici d'una etapa pel que fa a la cooperació internacional que es fa des de Catalunya. Ara li toca al Govern, al Govern d'avui i als que vinguin en el futur, desenvolupar els plans directores i anuals, dotar els pressupostos de partides per a la cooperació que veritablement permetin fer una política diferent de la que s'ha fet fins ara, i impulsar l'acció dels múltiples agents socials. Impulsar l'acció, com ha dit tothom, no controlar l'acció d'aquests organismes, i evitar caure, per tant, en la temptació permanent de l'intervencionisme, com entenem que ha passat fins avui.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara, per al Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, el meu agraïment a tots els diputats de la

Ponència, al lletrat i a totes les persones que han intervingut en aquest Projecte de llei de cooperació, i que ha fet possible, sens dubte, que avui sigui, això, una realitat. La promesa que el senyor Duran i Lleida, quan era conseller de Governació, va fer referent que presentaria en aquesta legislatura una llei de cooperació, avui és un fet consumat i és un fet que avui portarem a votació.

Ara bé, que avui haguéssim arribat aquí a votar aquest Projecte de llei, no vol dir que realment s'ha perdut un temps. S'ha perdut un temps, en primer lloc, perquè si tenim com a referència que la Llei estatal va ser aprovada el 18 de juny de 1998, encara que abans sentint el diputat del Partit Socialista, deia que no era una llei bona, totes les lleis poden ser millorables, però creguin que nosaltres la vam portar, cosa que la responsabilitat del Govern anteriorment, precisament del Partit Socialista, no ho va fer.

I han passat tres anys, vora de tres anys, des que es va aprovar a les Corts Generals aquesta Llei, que arriba aquí. I l'avantprojecte de llei entra al Parlament de Catalunya l'1 de juny, un any i mig hem estat amb aquesta Llei, parlant d'aquesta Llei, fent debats d'aquesta Llei, parlant amb el sector d'aquesta Llei i avui és una realitat. La veritat, vull pensar-ho o ho volem pensar, que tot aquest temps que ha transcorregut ha merescut la pena perquè aquesta Llei fos una llei de consens i una llei d'unanimitat. Perquè si la veritat és que no és així, el que sí que hem de pensar és que s'ha hagut de fer perquè el sector, perquè les ONG, perquè les entitats del món de cooperació estaven demanant alguna cosa que estaven fent i un treball que estaven realitzant. I això vol dir, sens dubte, que la interpretació seria d'una falta d'interès o interpretar realment una deixadesa per part del Govern de la Generalitat. Però el més important és que si aquest temps que ha transcorregut ha servit perquè arribéssim on hem arribat, ben sigui i ben aprofitat.

Un altre dels punts que nosaltres volíem ressaltar amb aquesta Llei és que aquesta Llei té i ha sigut fruit de tres punts molt diferenciats. El primer –l'he esmentat abans– és la mateixa Llei de l'Estat, que va donar llum, que ha donat cos perquè les comunitats autònomes poguessin fer una llei realment de cooperació internacional. Per tant, és el primer pas que es dona per tirar endavant aquest Projecte de llei.

En segon lloc, és la gran coincidència d'esmenes que han presentat els diferents grups. Això vol dir una cosa important, això vol dir que nosaltres hem reflectit realment el que les entitats, el que el sector de cooperació ens ha fet portar.

I, aquestes esmenes, el nostre Grup Parlamentari Popular les ha volgut reflectir, primer, a totes aquelles que tenen a veure amb les organitzacions, amb les ONG, amb la Federació Catalana d'ONG –a qui vull, realment, saludar i felicitar que estiguin aquí. Una altra part d'aquestes esmenes han anat al que són els ajuntaments, al que és el gran treball que ha fet el Fons Català de Cooperació, a través de les entitats locals, molt i moltíssim important, i que el nostre Grup també les ha fet arribar. I a aquelles entitats que sense ser ONG o sense ser ajuntaments o entitats locals també han tingut una participació directa o indirecta amb el que és la

cooperació en el nostre país i a Catalunya. I m'estic referint, sens dubte, al que són els sindicats, al que poden ser les universitats, al que poden ser, fins i tot, algunes empreses.

Per tant, el segon lloc d'aquest punt o el punt realment de coincidència ha sigut molt important. Els grups parlamentaris el que han fet és recollir la inquietud, la necessitat, la vida que s'havia de donar a aquesta Llei, a una tasca que el nostre país, que Catalunya, s'avingués a desenvolupar fa moltíssim de temps.

I el tercer punt és la coincidència que han tingut tots els grups parlamentaris. I més que coincidència, jo diria, o de consens, un aspecte importantíssim: és la gran generositat que s'ha tingut perquè aquesta Llei surti al capdavant..., alguns d'arribar a les transaccionals, uns altres de retirar, i d'arribar avui, tots junts, a aprovar aquesta Llei per consens i per unanimitat.

I és veritat el que s'ha comentat aquí: han quedat moltes coses fora, que s'han de fer, moltes, però s'han recollit les bàsiques, les principals, perquè aquesta Llei de cooperació sigui el motor impulsor del que ha de ser el desenvolupament de cooperació en l'ajuda internacional. Per tant, vull dir que aquest aspecte és un aspecte important, i jo vull ressaltar la gran generositat que tots els grups han tingut.

Hi havia un aspecte que era importantíssim, senyora consellera, importantíssim: és que vostès havien aportat un projecte de llei de cooperació que era solament un projecte. Era com un pla que es fa com quan fas una casa que et presenten el disseny, però que realment no existia el que havia d'existir, que era el fons per poder tirar endavant aquest Projecte.

Jo recordo molt bé la Federació Catalana d'ONG, on vaig aprendre una cosa important: jo parlava de l'Agència i ells em parlaven abans dels recursos que de l'Agència. És a dir, per què hem de muntar institucions o per què hem de muntar agències si no tenim els recursos necessaris per poder tirar endavant el Projecte? I aquí sí que hi ha hagut un gran esforç i la Generalitat ha tingut un gran compromís: un compromís d'arribar, l'any 2010, al que és el 0,7. Avui ens situem en un 0,10, un 0,11, i s'ha arribat a un compromís ferm que farà possible que això ho puguem tirar endavant, i que realment aquests projectes puguin sortir i que puguem millorar, en el transcurs del temps, el que és la Llei.

Nosaltres, el nostre Grup, ha presentat quaranta esmenes, d'aquestes quaranta esmenes n'han estat acceptades o transaccionades trenta-una esmenes; n'han quedat retirades nou, que realment no eren de fonament, no hem aparcat coses importants, perquè, si no, les hauríem portat aquí, la veritat. Jo penso que el diputat del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, quan s'està referint a aparcar, jo sé molt bé que s'està referint a qüestions que no eren vitals perquè la Llei pogués sortir endavant. Nosaltres..., aquestes nou retirades han tingut a veure, realment, amb conceptes d'encasellament o en conceptes del que és, conceptes jurídics, vull dir; nosaltres parlàvem d'ens locals, la Llei deia administracions locals, i realment eren conceptes que no arribaven en profunditat al que era canviar qüestions molt importants.

I, també, dir que l'única esmena que ens quedava, se'ns ha presentat una transaccional, nosaltres la retirem. Era un aspecte realment d'entendre que posava un projecte nacional, nosaltres vam fer una esmena, acceptem la transaccional, i acceptem la paraula de projecte nacional, perquè com que és tan genèric nosaltres pensem que allí hi cap tot: hi cap, realment, el que ha de ser el desenvolupament de l'Estat, de la comunitat i d'Europa. Per tant, ho hem acceptat.

Benvinguda sigui aquesta Llei. Nosaltres la votarem favorablement. I donar les gràcies als meus companys a la Ponència per aquesta paciència que han tingut durant aquest any i mig d'esperar que això tingui llum.

I felicitar, sens dubte, als homes i dones, ciutadans i institucions que han donat un exemple durant aquests anys que Catalunya és un país, dintre l'Estat espanyol, que ha donat exemple de fer cooperació, i que avui tindrà una orientació i es veuran en aquest Parlament les línies i els recursos per poder tirar endavant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, finalment, tres anys després que es produís la primera formulació d'un avantprojecte de llei catalana de cooperació, avui posem a consideració d'aquesta cambra l'aprovació del Projecte de llei de cooperació al desenvolupament.

Des del nostre Grup Parlamentari sempre havíem considerat necessari que Catalunya es dotés d'un marc legal propi en matèria de cooperació, i el Projecte de llei que avui aprovarem dibuixa aquest marc normatiu i planteja objectius, planteja prioritats comunes de la cooperació al desenvolupament que ja s'estan duent a terme, des de ja fa una colla d'anys, des de molts diversos grups, des de moltes diverses organitzacions no governamentals i agents de tota mena, tant d'àmbit públic com, també, d'àmbit privat.

És per això, precisament, que, en primer lloc, és bo de destacar, com ja han fet els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, el consens ampli, molt ampli, que s'ha produït finalment al voltant d'aquest marc legal entre els diferents grups parlamentaris: un acord i un consens que hauria de ser compartit per tota la societat, però especialment per tots els agents de cooperació, entre els quals es troben, de manera destacada, tant les ONG com els ajuntaments i les institucions locals supramunicipals solidàries.

La presentació i aprovació avui d'aquesta Llei, en primer lloc, hem de dir que dóna compliment a un bon nombre de resolucions del Parlament de Catalunya, que instaven el Govern a presentar i a elaborar un projecte de llei d'aquestes característiques, de la mateixa mane-

ra que també ho havia demanat, des de fa anys, el Consell Assessor de Cooperació al Desenvolupament.

Aquest marc legal que avui posarem a votació expressa la voluntat que el Govern de Catalunya coordini la cooperació oficial que es produeix a Catalunya a favor dels països i dels pobles en vies de desenvolupament; tot i que, des del nostre punt de vista, s'hauria pogut donar un salt més important, pel que fa a dotar-se de criteris més innovadors i, també, de definir un autèntic model català de cooperació –autèntic model català de cooperació.

I, per contra, a nosaltres, ens sembla que el Govern ha caigut massa sovint en l'error de calcar massa directament la formulació de la Llei estatal, fet que porta, en ocasions, que el text hagi citat i citi alguns elements que, paradoxalment, després no tenen el suficient desenvolupament en el mateix articulat.

La Llei formula, com també s'ha dit, els valors, els objectius, els principis ordenadors, les prioritats de la política de cooperació, i el marc legal estableix que les actuacions de cooperació del Govern de Catalunya corresponguin a una planificació estratègica quadriennal, programades de manera anual. El desplegament d'aquesta Llei ha de venir a reforçar –ho pensem– el diàleg i la col·laboració amb els diferents agents que treballen avui a Catalunya, agents de cooperació, i les ONG, i ha de venir, també, a enfortir el teixit solidari del nostre país.

D'altra banda, i molt important, la Llei obligarà a augmentar de manera gradual els recursos econòmics que es destinin a la cooperació i donarà resposta a les resolucions citades del Parlament de Catalunya, que insten el Govern de la Generalitat a contribuir des de Catalunya als compromisos assumits en el marc de les Nacions Unides pels països desenvolupats, el compromís de destinar el 0,7% del PIB als països en vies de desenvolupament.

Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra es mostra, de fet, satisfet del resultat final d'aquesta Llei de cooperació. Amb la presentació d'un paquet de trenta-set esmenes –algunes retirades, algunes altres transaccionades o bé acceptades en la seva integritat– que d'una manera o bé d'una altra han estat introduïdes en el text articulat, pensem que l'aportació del nostre Grup, així com la dels altres grups, ha estat important per a la millora del contingut del text inicial de la Llei; unes aportacions dels diferents grups que no han fet res més que, en bona part, beure d'aquelles organitzacions no governamentals, del Fons de Cooperació, de la Federació, que són els qui han estat els interlocutors, en primera instància, dels grups parlamentaris que avui portem en aquest Ple aquest resultat.

Estem satisfets de les millores incorporades a la Llei perquè, per exemple, és bo que finalment la Llei elimini la distinció entre cooperació per al desenvolupament i solidaritat internacional; és positiu que la Llei atribueixi més competències al Parlament com a òrgan de control; que s'expliciti amb claredat que el pla pluri-annual haurà de contenir indicacions pressupostàries; és bo també que s'hagin incorporat elements més clarificadors per superar la confusió inicial entre els objectius de cooperació al desenvolupament i els únicament de

projecció internacional, ambdós mol importants, efectivament, però necessàriament autònoms; és molt important, senyores diputades i senyors diputats, que finalment el text de la Llei que avui aprovarem marqui termini a l'hora d'assolir el 0,7 en un temps concret. És evident que Catalunya no és encara un estat sobirà i, en conseqüència, no podem parlar del 0,7 del producte interior brut, però sí que és bo que fem l'esforç, tots plegats, de saber què volem dir quan ens referim al 0,7% dels nostres recursos. L'esmena presentada per Esquerra va fer possible un text transaccional que posa data i que obliga el Govern a incrementar de manera molt i molt important els recursos econòmics destinats a la cooperació al desenvolupament.

Com s'ha dit, aquesta disposició addicional segona diu literalment que «l'Administració de la Generalitat ha d'augmentar gradualment les aportacions destinades a la cooperació al desenvolupament i la solidaritat internacional fins a assolir l'aportació del 0,7% dels seus ingressos corrents incondicionats, com a màxim» –com a màxim– «en els pressupostos per a l'any 2010.» Per tant, aquest fet, per si, ja implica que es produeixi en els primers anys un salt pressupostari important en els comptes de la Generalitat en relació amb el que el Govern de Catalunya ens tenia acostumats fins ara.

La incorporació d'esmenes d'Esquerra ha servit per millorar considerablement, com deia, el text perquè, per exemple, és bo que la Llei ara contempli que un dels valors pels quals l'Administració de la Generalitat i els ens locals s'han de guiar en matèria de cooperació al desenvolupament i solidaritat internacional sigui també el reconeixement dels drets econòmics, laborals i socials, del treball, l'empresa i el bon govern com a fonaments d'un desenvolupament econòmic durador, equitatiu i sostenible que incideixi en la redistribució de la riquesa i en la justícia social. És bo, per exemple, que s'expliciti amb claredat que constitueixen una prioritat les accions de cooperació al desenvolupament i solidaritat internacional als països i pobles que són víctimes de situacions de pobresa, d'emergència o de transgressió dels drets humans. I també és bo que quedi ben clar que el control, seguiment i avaluació de les actuacions de cooperació al desenvolupament sigui un dels principis ordenadors al qual s'han d'atènyer la Generalitat i els ens locals.

És bo –també s'ha dit– que el Parlament de Catalunya sigui qui hagi d'aprovar el pla director, que així no quedava prou explicitat en el Projecte que en un inici ens presentava el Govern, i que aquest pla director hagi de tenir en compte en les seves prioritats quadriennals els recursos materials, humans i econòmics o de gestió necessaris, com així ho proposàvem.

En definitiva, és bo que la composició del Consell de Cooperació al Desenvolupament, així com l'organització i funcionament, s'estableixi per reglament i que, a més a més, se n'informi prèviament el consell assessor, com així ha quedat.

El nostre Grup, des de bon inici, no veia massa clara la proposta de creació d'una agència, que, de fet, no figurava a l'inici en l'esborrany de l'avantprojecte de llei, i que després se li atribuïen competències –si se'm per-

met— un pèl exagerades, tenint en compte el volum pressupostari de què estàvem parlant, eh?; competències que feien referència a la planificació, a la coordinació, a l'execució, a l'avaluació. No ho veiem massa clar perquè semblava que..., la incorporació de l'agència semblava respondre més a una voluntat de copiar la llei espanyola —com deia al principi— que no pas a una necessitat inqüestionable; pensem que l'agència avui per avui no era una prioritat i que ens podria fer caure, a més a més, en una excessiva reglamentació. Home!, era una necessitat i era oportú de tenir-la en compte si s'acompanyava necessàriament d'un salt pressupostari important en els seus recursos.

Per tant, finalment, senyores diputades i senyors diputats, dir que el nostre Grup votarà favorablement aquest Projecte de Llei de cooperació al desenvolupament que ha d'establir els principis ordenadors de l'activitat del Govern de Catalunya en aquesta matèria, tenint en compte que les bosses de pobresa i privació que hi ha al món, la contínua opressió que per raons de sexe, per raons de raça, per raons d'ètnia, cultura i religió es produeixen arreu, i tenint en compte, també, la creixent desigualtat econòmica, la qual cosa fa avui més necessari que mai l'esforç internacional de cooperació al desenvolupament i de solidaritat internacional en la recerca d'un nou model que ens ha de permetre l'eradicació de la pobresa al món i les causes que la generen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor Ausàs. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera en nom de Convergència i Unió.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc permetin que agraeixi l'actitud positiva i d'àmplia col·laboració que he trobat en tots els membres de la Ponència, i que ha permès que, de les 206 esmenes presentades a aquest Projecte de Llei, 68 hagin estat acceptades; 61, transaccionades —i, en una última relectura, encara avui n'hem transaccionat 5 més—, i les 66 restants —ara són 71—, retirades.

Els ponents estaven convençuts que els valors, els principis i els objectius d'aquest Projecte de Llei justificaven tot l'esforç per trobar punts de consens, i més pel fet que prèviament s'havia consultat, s'havia debatut, s'havia parlat —haviem tingut temps de tot— amb els agents socials del país. Sabíem que estaven consensuant un model català de cooperació. I crec que hi ha qüestions que potser algun dels membres de la Ponència no..., algun dels diputats d'aquest Parlament no ha valorat prou, però que jo miraré, com a mínim, de posar èmfasi en algun d'aquests punts. I crec que en definitiva podem estar molt satisfets dels resultats obtinguts.

Jo sobretot voldria destacar dos acords importants: els de les dues disposicions addicionals. La primera és el compromís de proposar, junt amb el primer pla director, la creació de l'agència catalana de cooperació al desenvolupament o bé de l'estructura organitzativa que

sigui més adient. I la segona és el compromís d'augmentar gradualment les aportacions destinades a la cooperació. Aquest augment gradual ha d'arribar al 0,7% dels ingressos corrents incondicionats. I aquí sí que li voldria dir que és important que hàgim arribat a consensuar una terminologia.

I en aquest punt li puc dir també una altra cosa al senyor Masllorens: vostè situava Catalunya en el dotzè del rànquing, pel que fa a la cooperació, de totes les autonomies. Bé, Catalunya té competències traspassades en qüestions com ara les presons, la policia, la sanitat, fins i tot en determinat sentit en l'ensenyament, i el percentatge del pressupost, per tant, no és equiparable d'unes autonomies a unes altres, sobretot perquè quan nosaltres, en aquesta terminologia que li deia, hem arribat a un consens..., és a dir, «ingressos corrents incondicionats» vol dir també que algunes d'aquestes partides, part d'aquestes partides, hi són afectades.

Aquest augment gradual no ha d'anar més enllà dels pressupostos del 2010, és a dir, d'aquí a vuit anys. Jo crec que això és important perquè en poc temps veurem com progressivament es va augmentant, i que justament la política de cooperació serà cada vegada més visible.

Permeti'm fer referència també a les esmenes defensades i que han estat retirades. Pel que fa a l'esmena 7 d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Boada vol que les activitats de la Generalitat, no únicament les de cooperació, sinó totes les activitats, es regeixen per aquesta Llei. Però és que, senyor Boada, l'article 7, això, ja ho preveu quan diu que «els valors, les finalitats i els principis ordenadors d'aquesta Llei vinculen tota l'activitat de l'Administració de la Generalitat i també informen l'activitat dels ens locals». I això ho diu així; li ho he llegit tal com ho diu l'articulat.

Però és que, si no fos suficient, vostè sap que hi hem introduït dos nous articles —un, precisament, que és una acceptació d'una esmena del seu Grup, i l'altre que és una transacció entre una esmena del seu Grup i una del nostre—, i que garanteixen que si les actuacions públiques no qualificables com de cooperació poguessin impactar significativament en un país en desenvolupament es podria demanar, s'hauria de demanar el corresponent dictamen. I aquests articles es refereixen per un igual a totes les administracions. Perquè vostè sap una altra cosa, també, i és que el segon punt de l'article que vostè ha esmenat diu que la Llei informa l'activitat dels ens locals en matèria de cooperació. I aquí vostè se n'ha oblidat —i no sé si ho ha fet voluntàriament o involuntària—, de presentar-hi esmenes. (*Veus de fons.*) La Generalitat... —tots...—, i els ens locals que informa aquesta Llei també vénen marcats per les mateixes..., condicions. Crec sincerament, doncs, que és més equitatiu tal com està.

Pel que fa a les esmenes que encara ha defensat també el senyor Masllorens, jo no he vist que defensés la que fa referència a la creació d'una comissió parlamentària, perquè em sembla que l'ha retirada i ja està. Per tant, no hi faré referència. Però en el que és l'esmena 177 vostè planteja dos conceptes: primer, establir convenis de cooperació financera amb els ens locals —i això ho demana bàsicament de cara al pla director i als plans anu-

als-, i la segona part és establir la participació municipal en els pressupostos de la Generalitat –la participació anual.

Abans he dit que érem conscients que debatíem un model català de cooperació, i que, apart dels objectius, les prioritats, els instruments i el marc organitzatiu, també havia de fixar el paper dels agents socials. I en aquest punt sí que està clar el paper fonamental de la societat civil i els agents socials de Catalunya –per cert, els representants dels quals em plau de saludar, i d'agrair també la seva presència avui en aquesta cambra. (*Remor de veus.*)

La Llei, però, a més a més d'aclarir molt clarament el paper fonamental de la societat civil obre la porta al que vostès demanen, és a dir, a establir protocols, convenis, concerts, plans..., i posar-los conjunts, i altres formes de col·laboració i cooperació... (*Remor de veus.*)

El president

Senyora diputada, esperi's un segon, si us plau.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president.

El president

Esperi's, ja l'avisaré. (*Pausa llarga.*) Pot continuar.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Fins i tot contempla la possibilitat de participar en consorcis amb les altres administracions i institucions públiques. I és lògic que sigui així, donada la llarga experiència i, a més, la tasca feta, i ben feta, pels ens locals i pel Fons Català de Cooperació al Desenvolupament.

En els treballs de ponència, com és lògic, tots hem fet renúncies i tots hem aconseguit posar la nostra empremta a una llei innovadora que recull la doctrina més avançada de les Nacions Unides quan situa l'ésser humà com a protagonista i destinatari de tot procés de desenvolupament i considera, a més, aquest desenvolupament com a bé públic global; una llei que permet una cooperació catalana, planificada, coordinada, coherent; que contempla la possibilitat d'aprofitar les noves tecnologies tal com recomana el darrer informe del PNUD; compta amb la conscienciació i participació dels agents socials, i atorga al Parlament de Catalunya l'aprovació definitiva del pla director, com a expressió de la solidaritat del poble català –repeteix: com a expressió de la solidaritat del poble català–, que està representat per aquesta cambra, amb els pobles en vies de desenvolupament. I això van ser esmenes presentades per tots els grups parlamentaris, inclòs el nostre, com és lògic.

Per acabar, vull agrair de nou al senyor Jordi Ausàs la voluntat d'entesa demostrada des del primer moment i al llarg de tot el debat de ponència; al senyor Rafel Luna, l'ajuda que en tot moment m'ha donat, i més –i li ho he de dir– quan a l'inici de la Ponència hi varen haver moments de difícil entesa entre vostè i jo. Així

mateix, al senyor Àlex Masllorens la tossuderia i la voluntat de consens. I al senyor Joan Boada, la coincidència de gran part de les seves esmenes que han fet possible que avui, tots plegats, puguem votar favorablement aquest Dictamen de la Comissió. (*Remor de veus.*) No sé què passa...

El president

A veure, prego silenci, si us plau, senyora diputada, i acabi al més aviat possible. Silenci, si us plau.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Així mateix, vull agrair l'ajut del lletrat, senyor Vicenç Santaló i dels serveis de la cambra; la del Departament de Governació, principalment de la consellera, senyora Núria de Gispert; la dels senyors Joaquim Llimona i Jaume Giné, i de les senyores Núria Ramon i Anna Déu.

Crec que entre tots hem fet una bona llei, que era necessària, que vol ser innovadora, oberta i participativa; una llei que ha de permetre que Catalunya assumeixi, amb convicció, el repte de contribuir a construir un món més just, més democràtic i més solidari.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

El president

A vostè, senyora diputada. Passem ara a la votació d'aquesta Llei.

Han estat retirades les esmenes 1, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 11, i mantenen transaccions les esmenes 2, 4, 12, 13 i 14. Per tant, votarem, si no hi ha cap observació en signe contrari, conjuntament aquestes esmenes transaccionals.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A continuació votem el text del Dictamen, amb aquestes esmenes incorporades. Comença la votació.

El text del Dictamen ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts.

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i Relacions Institucionals, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició no de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils (tram. 270-00033/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils.

Per presentar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. La presentació d'aquesta Proposta de resolució està argumentada, bàsicament, per les idees que ja es varen dir el dia que es varen prendre en consideració.

La idea és ben clara: les persones físiques tenen la legislació adequada per modificar el Registre Civil; les societats, ja siguin mercantils o civils, o les associacions, no està regulat fer la seva modificació en el Registre Mercantil o en altres registres.

Atès que, moltes vegades, la modificació de la denominació de la societat es considera una modificació d'estatuts, aleshores, semblaria que s'han de tenir unes condicions en el quòrum de les societats que acorden aquest canvi de nom, o es podria considerar un acte jurídic documentat, amb la qual cosa també hi hauria un impost.

La idea d'aquesta Proposta de resolució, doncs, és acudir a Madrid, que és allà on resideix la sobirania del poble i, aleshores, que ens aprovin la modificació de la catalanització del nom, de la denominació de la societats i, l'articulat és curtíssim i, per economia processal, senyor president, jo només diré que demanem que hi hagi bonificacions i desgravacions en les taxes i els impostos que puguin gravar i, simplement, és facilitar les coses.

Per tant, jo diria que és tan lògica, aquesta Llei, que gairebé no necessita ni la seva defensa, perquè estic segur que en l'ànim de ses senyories està igual que els que ho han proposat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Li faig avinent que la política de vegades té un punt d'il·lògica. Convé, doncs, afirmar la lògica de vostè.

Gràcies.

Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres no trencarem aquesta lògica, també donarem suport a aquesta Reso-

lució, més que res perquè el nostre Grup Parlamentari sempre ha estat a favor d'aquest procés de normalització de la nostra llengua, i, al mateix temps, de la protecció i el foment, amb aquesta idea de crear un veritable estat plurilingüístic —cosa que en aquests moments encara no succeeix, no? Encara que sembli poca l'actuació que pugui afectar només la denominació de les societats anònimes, ens sembla que és un pas importantíssim i, per aquesta qüestió, hi votarem favorablement.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. L'Il·lustre diputada, senyora Maria Dolors Nadal, pel Grup Popular.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. En la mateixa exposició de motius d'aquesta proposta de resolució presentada davant del Congrés dels Diputats, ja s'esmenta que, justament, amb la finalitat que es pogués incorporar la traducció dels noms de les persones físiques en els registres, la Llei del 77 va modificar l'article 54 de la Llei del Registre Civil, per tal que es pogués fer aquesta traducció oficial dels noms de les persones físiques en les inscripcions.

Quedava pendent, perquè no es va recollir en aquesta reforma legal de l'any 77, que també ho poguessin fer, doncs, les persones jurídiques, civils i mercantils, que necessiten aquesta modificació legal per tal de poder adaptar la seva denominació respectiva a la que resulti de traduir-la a qualsevol de les llengües oficials de l'Estat. Aquest és l'objectiu, aquesta és la finalitat de la Proposta de resolució i, efectivament, es deia abans, per part del Grup proponent, que l'articulat posterior, els articles, concretament, 3 i 4, el que regulen són exempcions, per una banda, del que és l'Impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i, per una altra banda, també, exempcions en matèria de taxes.

En l'article 2, concretament, la Proposta de resolució, el que planteja és que hi hagi unes disminucions, unes rebaixes, unes bonificacions pel que fa al càlcul dels aranzels notariais. És una matèria que també ha de ser aprovada, en qualsevol cas, en el Congrés dels Diputats.

El Grup Popular, independentment de les dificultats tècniques que es poguessin plantejar en el Congrés, anuncia, senyor president, senyores i senyors diputats, el vot favorable a aquesta proposta, tal com ho va fer en la presa en consideració.

I només voldria recordar, perquè estem exhaurint la seva durada, que estem a l'Any europeu de les llengües. L'any 2001 ha estat l'Any europeu de les llengües i, justament, sembla que acabar el ple..., que el ple del Parlament acabi aquest any amb una iniciativa que representi un avenç en el reconeixement del que és la pluralitat lingüística del nostre país, ens sembla realment important, perquè s'ha de seguir treballant per seguir conscienciant tots els ciutadans de la importància, del paper clau, en definitiva, que tenen les competències lingüístiques i interculturals per millorar la comunicació, afavorir la tolerància i facilitar l'enteniment mutu entre els països i les persones.

Per tant, reitero el vot favorable del Grup Popular a aquesta proposta.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Sí, gràcies, senyor president. Nosaltres també votarem afirmativament, en primer lloc, perquè ens sembla que és òbvia la conveniència d'aprovar aquesta norma i enviar-la a Madrid, i esperar que, allà, també ho entenguin d'aquesta manera, en l'Any de les llengües –i encara que no ho hagués estat. I, en segon lloc, perquè, a més a més, les esmenes que va presentar el nostre Grup, que eren, sobretot, de tipus tècnic i formal, han estat incorporades en el text resultant i, per tant, no tindria cap sentit que avui ens oposéssim a aquest text. Per tant, reitero que votarem favorablement.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Ferrer... Pot ser? Ah!, perdó, Jaume Farguella, sí senyor...

El Sr. Farguella i Sitges

Sí? Gràcies. Per manifestar, també, la nostra voluntat i, evidentment, el nostre vot a favor d'aquesta proposta, amb els arguments, pràcticament, de no necessària repetició, aquí, que ja vàrem exposar el dia que es va prendre en consideració aquesta Proposta.

Sí que hem de fer alguna petita i necessària invocació, totes elles coincidents amb les que s'han fet abans. En primer lloc, que vàrem veure molt bé les esmenes presentades pel Grup dels Socialistes, perquè no feien res més que millorar el text, en definitiva, en efectes semàntics, en efectes de pressió jurídica. I també dir que, encara que amb la Llei actual es pugui, qualsevol societat, denominar amb un nom, per estrany que sigui, encara que sigui d'un idioma estranger, això no treu que els additius necessaris de «societat anònima», «societat limitada», etcètera, s'han d'escriure, necessàriament, en la llengua castellana.

Tot això és una contradicció. Jo diria que no és una banalitat, ni és una minúcia, ni és una petita cosa, sinó que és un pas més en el procés de normalització de la llengua catalana i també de les altres llengües de l'Estat, en aquelles comunitats autònomes en què no hi ha llengua única, sinó que hi ha llengua pròpia, també.

Per tant és, d'alguna manera, una aportació que des d'aquesta proposta es fa a totes les altres comunitats de doble llengua que hi ha a l'Estat, una de pròpia i l'altra la llengua estatal.

Per tot això diem que sí, repetim que, com moltes altres proposicions, aquesta no la considerem, de cap manera, una menudesa. Bé, de fet, ja Miquel Àngel va dir que de les menuderies es fa la perfecció, i que la perfec-

ció no és cap menuderia. Per tant, si no avancem pas a pas és molt difícil que el procés de normalització lingüística es pogués produir amb la voluntat que té, pràcticament, tot el ventall polític d'aquesta cambra, i que es va manifestar, d'una manera clara, en la Llei de normalització lingüística. Per tant, el nostre vot serà favorable.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Posem a votació aquest Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finances locals, d'actualització de la taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, el subsòl o el vol de les vies públiques municipals (tram. 271-00009/06)

Ara ve el punt dotzè, que és la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les finances locals, d'actualització de la taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, el subsòl o el vol de les vies públiques municipals.

Ha arribat aquí, a la Presidència, la proposta de candidatures. Per part del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora Cristina Viader; pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech, i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

Proposo que sigui aprovat per assentiment.

Gràcies.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general (tram. 271-000010/06)

El següent punt és la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general. També ha arribat aquí a la Presidència la proposta de candidatures. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, es proposa l'illustre diputat senyor Bernardo Fernández Martínez; pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre

diputat senyor Rafael Hinojosa i Lucena, i pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Alcía Sánchez-Camacho.

Proposo que sigui aprovat per assentiment.

Moltes gràcies.

————— **Interpellacions al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat i salut en el treball (tram. 300-00844/06) i sobre els transeünts i les persones sense sostre (tram. 300-00575/06) (retirades)**

Vull anunciar a les senyores i als senyors diputats que han sigut retirats, per a aquesta sessió plenària, els punts número 22 i el número 14, les dues interpellacions corresponents a aquests números.

————— **Interpellació al Consell Executiu sobre quina és la seva responsabilitat davant d'esdeveniments que afecten la seguretat i la salut de les persones (tram. 300-00845/06)**

Per tant, pertoca ara la interpellació al Consell Executiu sobre quina és la seva responsabilitat davant dels esdeveniments que afecten la seguretat de les persones. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president; senyores diputades i senyors diputats. Aquesta és una interpellació al Govern en el seu conjunt i de caràcter general per plantejar el que, des del nostre punt de vista, és un clima generalitzat d'inseguretat. No es tracta de crear alarma, es tracta, simplement, de constatar que, per diverses raons, si un llegeix els mitjans de comunicació, escolta les emissores, percep les converses entre els ciutadans, s'adona que, no pas perquè ho estem dient aquí, hi ha un cert clima d'alarma. I la nostra interpellació vol plantejar al Govern què fan, com es plantegen la possibilitat de neutralitzar aquest clima d'alarma? Com evitar aquesta sensació, generalitzada, d'inseguretat. Perquè, aquí, s'hi està relativament bé, però a fora fa fred, i, com que a fora fa fred i no tothom ho té tot resolt, aquesta interpellació vol plantejar aquelles qüestions que es susciten arran de la més recent actualitat, no només relativa a les emergències climatològiques, sinó a d'altres esdeveniments recents.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Insistent en això, hi ha, s'està alimentant i creix un clima molt generalitzat d'inseguretat i crispació. Gairebé podria dir que el Govern ha tingut l'estranya habilitat de posar d'acord dos diaris d'àmplia difusió nacional que, normalment, en les seves línies editorials, no estan del tot d'acord.

Hi ha desconfiança de la societat cap al seu Govern, i és per això que la societat civil no respon a les crides

que fa el Govern perquè el Govern no té credibilitat. Després un pot buscar els culpables aquí i allà, però a l'hora de la veritat no hi ha una resposta civil amb tremp, amb nervi, amb ganes, responent a una emergència, perquè les crides que fa el Govern no tenen prou credibilitat, sobretot perquè des dels àmbits del Govern no es dona una informació adequada, suficient i ben dirigida; perquè no es plantegen els fenòmens i els problemes amb autèntica capacitat d'anticipació; perquè no hi ha hagut voluntat de coordinació i informació entre les institucions; perquè no hi ha hagut criteris i instruccions apropiades; perquè els mitjans disponibles han sigut insuficients i poc adequats, i perquè els sistemes de comunicació per a les emergències han quedat paralitzats i col·lapsats.

Totes aquestes afirmacions no són gratuïtes, es sustenten en dades comprovables; no és dir per dir, ni és voluntat de crear alarma perquè sí. Més aviat hauria de quedar clar que no jutgem i no volem jutjar l'actuació i la disponibilitat dels efectius que han hagut d'intervenir en aquestes emergències –bombers, mossos, brigades, voluntaris–; és la direcció i la coordinació política del Govern la que ha fallat d'una manera clamorosa. No n'hi ha prou –no n'hi ha prou–, amb foto o sense, amb la presència a peu d'obra, dedicada, generosa, disponible, del conseller d'Interior; ni amb les sortides de to, ara, del conseller d'Indústria amenaçant amb sancions a FECSA-Endesa; tampoc no és qüestió de considerar que tot plegat és un exagerat complot dels mitjans de comunicació.

Pel que fa al clima en general –parlo dels últims quinze dies–, fixin-se en el següent. Primer: s'escapen reiteradament els interns de les presons catalanes en una quantitat, una freqüència i una proporció sense precedents a Catalunya mateix en el passat més recent –i a tot Espanya, no diguem. Els sindicats denuncien la inseguretat de les presons catalanes i apunten a la insuficiència de les inversions i les previsions fetes pel Govern. I, d'això, en tenien informacions i advertiments suficients.

Segon: quan semblava que tot estava controlat, quan ja s'havien obert les fronteres, quan havien donat el tema per tancat i acabat, rebrota amb virulència la pesta porcina.

I tercer: neva, neva força i a tot Catalunya, i el país es col·lapsa, i es continua arrossegant avui mig col·lapsat. La qüestió que es planteja és en aquest cas quin ha estat el capteniment del Govern, quines directrius, quines prioritats, quines instruccions i quins serveis s'han activat, qui es va avisar i com es va fer. Perquè el més xocant, el més inadmissible, el que no té justificació de cap mena és mantenir una actitud entre intolerant i provocativa davant l'emergència; és una actitud, d'una banda, de total displicència, de marcar distàncies i de buscar culpables... Tant si plou, com si neva, com si fa fred, com si fa calor, un té la impressió que res no és culpa del Govern, al contrari del *piove, porco governo!*; si no va amb el Govern, no és, és clar, responsabilitat del Govern.

I, d'acord amb les veus que hem escoltat del Govern, hi ha una jerarquia de culpables. Primer, els elements: «Jo no he enviat aquest país a lluitar...» –l'Armada Inven-

cible— «contra els elements.»; «Neva? No és culpa nostra.» Segon, les companyies elèctriques: «Falla el subministrament? Que paguin una multa.» Tercer, els municipis: «No estan disposats, no responen les instruccions, no estan ben preparats, no tenen material, no s'ocupen del que és seu.» Quart: el Govern? No, els ciutadans; quan ja s'ha exhaurit una jerarquia de culpables —els elements, les companyies elèctriques, els municipis— els ciutadans que no són disciplinats i que no fan cas de les instruccions que se'ls donen. És una mala forma d'escapolir-se, d'eludir responsabilitats. I en aquest sentit, des del nostre punt de vista, hi ha dimissió de funcions i de responsabilitats.

D'acord que en aquest país plou, neva i fa calor de forma intermitent i irregular —és el clima mediterrani—, però què fa la resta d'Europa quan passa això? Com és que tenim —diem— un país de primera i uns serveis públics i privats de tercera? Perquè el que no té sentit és que no hi hagi un parc mínim adequat per a fer front a aquestes situacions; un parc que ha de garantir l'accessibilitat i la connexió de tot el sistema viari català; un parc que ha de permetre evitar les plaques de glaç en les principals carreteres de la nostra xarxa viària; un parc que no pot tenir l'Eix Transversal, la nacional II i alguna autopista tancades; un parc que impedeixi el bloqueig dels accessos de la xarxa viària a algunes poblacions grans o petites de Catalunya. Com tampoc no té sentit que no hi hagi un nivell de comunicacions i informació adequat.

Vostès miren cap a un altre costat, però el país no parla d'una altra cosa. El clamor contra FECSA-Endesa no es pot liquidar amb una amenaça de sancions. Tot el tractament de la qualitat del servei elèctric de Catalunya ha tingut per part del Govern una actitud d'una passivitat i permissivitat escandaloses.

La qüestió és qui dirigeix i qui coordina i qui respon pel Govern. Sortirà, potser, el senyor Pomés. *(Pausa.)* D'acord. Segur. Molt bé. Però, senyor Pomés, ja m'ho permetrà, algunes afirmacions són... una mica temeràries. És clar que el país allà on no hi havia una situació d'anormalitat funcionava normalment i la gent sortia a comprar. Què vol que facin? Tancar-se a casa a la vora de la llar? No; la gent surt, si creu que hi ha condicions per sortir. Però, hem de mirar cap als grans centres comercials d'algunes aglomeracions urbanes o hem de mirar cap allà on hi havia els problemes? Vostè ens vol fer mirar cap a Diagonal Mar o cap a no sé on i no cap a les carreteres de les comarques de Lleida o de l'interior de Catalunya? Cap a les cues del Bruc o cap als centres comercials de Catalunya? No, no, no, el problema és allà on hi havia gent que passava fred, que passava gana, que patia per la seguretat del seu vehicle, que no tenia una resposta adequada, que li faltava informació, que tenia problemes.

I mentre anava passant tot això, qui dirigeix i coordina on era? *On és Wally?*, que és aquell conte que circula, no? On era el conseller en cap? Com és que no ha sortit a informar i a respondre pel Govern? Com és que tothom apunta greus mancances del Govern i una situació diferencial negativa de Catalunya respecte d'altres regions de l'Estat i, en canvi, el cap visible del Govern, aquell que n'assumeix les responsabilitats de la coordi-

nació, no apareix per enlloc si no és per anar a algun festival benèfic, absolutament lloable i encomiable, però no res més al llarg de tot cap de setmana?

El vicepresident primer

Senyor Nadal, ha exhaurit, ja, vostè, el temps...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Acabo, senyor president. La gran preocupació que tenim no és només on era el conseller en cap al llarg de totes aquestes emergències, sinó: com és que davant d'aquestes emergències el Govern no ha estat a l'alçada?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. *(Pausa.)* En nom del Govern, té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller d'Interior, senyor Xavier Pomés.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., tenia vostè raó, senyor Nadal, surto jo a contestar la seva interpel·lació, en nom del Govern.

En cap cas aquí s'eludeix cap responsabilitat. En cap cas aquí es traslladen culpes a altres estaments..., *(veus de fons)*, en cap cas es traslladen culpes a altres estaments; en tot cas, a altres estaments o institucions, se'ls demana que exerceixen les que tenen concedides. En cap cas... crec que hi hagi ni desconfiança de la societat civil, ni que hi hagi mitjans insuficients, ni sistemes col·lapsats. *(Remor de veus.)* En cap cas jo demano ni intento que la gent miri cap a altres bandes; en tot cas, el que estic fent és, davant d'una política de determinats segments de l'oposició que ens volen fer creure que el divendres i el dissabte d'aquesta setmana el país va estar absolutament paralitzat, demostrar amb fets concrets que això no va ser així. Sí que és veritat —sí que és veritat— que hi van haver tres situacions concretes en aquest país que van afectar milers de persones —milers de persones— en el tema de la circulació i centenars de milers de persones, possiblement quasi al voltant d'un milió, en el tema d'electricitat. Una vegada resolt el tema de l'electricitat, pel que fa a la resta de circumstàncies, cada vegada la situació es va anar normalitzant més.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Miri, jo em pensava que avui, la interpel·lació, la faríem més sistematitzada. Entenc que vostè hagi volgut fer aquí un *max-mix*. Els presos..., que jo sàpiga, la setmana passada el Govern, el conseller de Justícia, va ser interpel·lat i va anar, en comissió, a explicar tots els ets i uts. *(Remor de veus.)* Sé que a continuació, aquí, hi ha quatre interpel·lacions per al conseller Grau pel tema de la pesta porcina. I, per tant, jo ara sí que vull centrar-me una mica en el tema —en el tema— de la neu.

Diu: «Com és que a Catalunya passa això i no passa a la resta d'Europa?» Miri, li recomano que llegeixi la pàgina 34 del diari *Le Monde* d'avui. Si vol, li deixaré

després i veurà què ha passat a França: 15.000 llars sense electricitat, eh?, a França –a França–, 15.000 llars sense electricitat, talls de carreteres i les recomanacions als automobilistes que facin el favor, entre altres coses, també, de no emprendre desplaçaments que no siguin d'absoluta necessitat. És a dir, hem aplicat els mateixos criteris; i em sembla que França també, igual que Catalunya, és un país europeu.

Segona. Jo lamento que en aquests moments no estigui aquí el seu company l'alcalde de Lleida. (*Remor de veus.*) I suposo –suposo– que deu estar netejant el gel i la neu del municipi de Lleida que se li ha acumulat aquest cap de setmana, entre altres coses perquè... no ha fet absolutament re del pla, del dispositiu d'actuació municipal en cas d'una emergència per neu. (*Veus de fons.*) I suposo que el senyor alcalde de Lleida haurà de dir també com és que quan vam localitzar el regidor de Seguretat no va ser possible... (*Remor de veus.*)

El president

Senyors diputats, prego..., prego que es mantinguin...

El conseller d'Interior

El senyor alcalde de Lleida, que ahir es queixava...

El president

Senyor conseller, esperi's un segon, si us plau, esperi's un segon. Prego als senyors diputats que s'abstinguin de fer declaracions en veu alta i que escoltin atentament el qui té ús de la paraula. (*Veus de fons.*) Perdó. Quan faig un advertiment, espero que es compleixi, eh? Si hi ha algun diputat que té alguna cosa a dir que m'ho digui després, no ara.

Pot continuar, senyor conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyor president. L'Ajuntament de Lleida va rebre el dia 5 de desembre la campanya d'hivern del Pla de nevades, en el qual, entre altres coses, hi ha uns dispositius d'actuació municipal que diuen, en l'apartat 4, quin és el catàleg de recursos municipals, especialment els recursos de neteja de carreteres, sal, senyalització, subministrament al personal evacuat, i inclourà al mateix temps el directori telefònic de tot el personal necessari, amb els responsables i substituïts. Per tant, primera de les qüestions: quan l'alcalde de Lleida suspèn el Govern, que comenci a revisar-se si, entre altres coses, llegeix la correspondència.

La segona qüestió: l'Ajuntament de Lleida va rebre el dia 13, un dia abans de les nevades, l'avís de la Direcció General conforme s'acostava això. (*Remor de veus.*) El dissabte dia 15, a les 7:30 del dematí, es va intentar localitzar el regidor de Seguretat Ciutadana per part dels equips d'emergència. No va ser possible, i es va localitzar el cap de la Policia Local. Es va instar a una reunió a les dotze del migdia. En cap moment, ni del dimecres, ni del dijous, ni del divendres, ni del dissabte, l'Ajuntament de Lleida va manifestar que per garantir la circulació dins del municipi necessitava sal, o volia sal, o no tenia sal, cosa que sí que altres muni-

cipis de la comarca –Tàrrrega, Mollerussa, etcètera– van fer. Per tant, jo no sé si el Govern ha suspès; el que sí que sé és que l'Ajuntament de Lleida no s'ha presentat a l'examen. (*Remor de veus.*)

Segona de les qüestions: informació. La informació sobre quines eren les previsions meteorològiques es va anar donant puntualment. Les recomanacions, en primer lloc, i no solament les recomanacions, sinó les restriccions, es van fer també, amb posterioritat.

Que faltin mitjans, mitjans insuficients... Escolti, els mitjans..., tots els països tenen un seguit de mitjans que a partir d'una certa situació se saturen, i del que es tracta no és de posar els mitjans absolutament al màxim perquè quan es produeix una situació d'emergència una única administració els tingui tots, sinó que del que es tracta és de coordinar-los, i coordinar-los bé. Nosaltres, amb el Pla d'actuació de nevades –que, per cert, ho repeteixo, es va enviar el dia 5 a tots els ajuntaments, a tots els ajuntaments es va enviar el dia 5; potser en algun cas el dia 6 o el dia 4–, doncs, es pretén això: una coordinació. Jo crec que, per exemple, i en el cas de les comarques de Girona, els serveis d'emergència van funcionar, perquè si no haguessin funcionat bé els serveis d'emergència, si no s'hagués tallat en el seu moment la frontera, si no s'hagués començat a aplicar un sistema de pàrquing de vehicles pesants quan va començar la nevada, ens hauríem trobat en les mateixes circumstàncies en què després ens vam trobar a la Nacional II, al Bruc i a Igualada.

Tercera: m'agradaria també que en aquest àmbit d'anàlisi i de coordinació parlés amb un altre company seu, en aquest cas l'alcalde d'Igualada; preguntí a l'alcalde d'Igualada quina ha sigut la coordinació que ha tingut el seu Ajuntament amb el Departament d'Interior, amb totes les nou-centes o mil persones que es van haver d'albergar al pavelló poliesportiu, i com es va coordinar tot això des del punt de vista d'evacuació a través dels Ferrocarrils de la Generalitat, mentre la carretera no estava..., i quantes vegades l'alcalde d'Igualada va parlar amb aquest conseller que ara està responnent a la seva interpellació.

Per tant, jo entenc que a vostès políticament els interessa dir que existeix un gran clima d'inseguretat, que a vostès els interessa dir que hi ha una gran desconfiança de la societat civil i que el Govern no té credibilitat; faltaria més!, això és la seva obligació com a oposició. Ara bé, la meua obligació com a govern és vindre aquí a retre comptes de quina és l'actuació. Per això aquest dematí he demanat la meua compareixença urgent davant d'aquest Parlament, per poder debatre això, no amb els deu minuts que dóna la intervenció, sinó amb les quatre hores que permet, doncs, un debat en comissió.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustrat diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, davant del to i el contingut de la intervenció de l'hono-

rable conseller, anuncio des d'ara que el nostre Grup demanarà la creació d'una comissió d'investigació (*remor de veus*), per dilucidar les responsabilitats en què pugui haver incorregut el Govern de la Generalitat en la seva actuació. (*Aplaudiments.*)

Segon, honorable conseller, la seva intervenció fa bona la meua, perquè ha gastat el 55% de la seva intervenció a fer allò que jo he dit que vostès feien, que és buscar culpables en un altre costat. I, a més a més, donada la seva condició d'exregidor de l'Ajuntament de Lleida, l'honora molt poc –i parla d'un to moral que jo en vostè no coneixia– esmentar i concentrar-se en el cas de Lleida, en absència de l'alcalde de Lleida i diputat, sense fer... (*Diverses veus increpen l'orador.*) Tampoc no hi ha el conseller en cap. On és el conseller en cap? –on és el conseller en cap? I on és el president de la Generalitat?

Senyor conseller, vostè ha intentat espolsar-se les puces de sobre, però no ho ha aconseguit. I ho ha fet –i ho lamento, perquè no és la seva tònica habitual, no ho va ser en l'últim debat sobre incendis– amb un baix to, que no és precisament la seva característica. Però mentre una delegació d'aquest Parlament era aquest cap de setmana a Munic, amb 12 sota zero, i tot funcionava –i poso com a testimoni l'honorable consellera–, només d'arribar a Catalunya, algú va arribar a casa seva i es va trobar que no tenia ni electricitat ni aigua calenta. I, per tant, no citi França, que és un país de molts milions d'habitants, i el compari amb Catalunya. Si 15.000 cases a França s'han quedat sense llum, i vostè ha parlat d'1 milió d'afectats a Catalunya, preocupem-nos per Catalunya, que prou feina tenim.

I, entre altres coses, qui va netejar els patis de la presó de Can Brians? Tenien cadenes les ambulàncies del Consorci? Va demanar la col·laboració dels agents forestals el Departament d'Interior? On eren els Mossos dissabte i diumenge passat, en la carretera de Ripoll a Barcelona? (*Remor de veus.*) Contestaven a la comissaria de Vic quan hi havia una situació d'emergència? Com és que no hi va haver efectius per atendre els cotxes que van quedar encallats a la C-17, i que ahir a la nit encara hi eren? Com és que al Pla de Santa Maria unes cent persones van passar la nit en un restaurant i una cinquantena més van dormir en una escola de Valls, i vostès no van respondre a aquesta emergència?

Alguns ajuntaments van atendre aquestes emergències. Cada ajuntament, en el seu àmbit, ho va fer, i vostès no van tenir ni prou efectius ni prou mitjans com per respondre a aquesta situació. En molts altres municipis del Baix Llobregat, encara a les cinc de la matinada d'avui no havia arribat el corrent elèctric. I la veritat és que algunes brigades municipals han respost a les emergències, i, en canvi, els seus mitjans no ho han fet.

I, de fet, ens trobem també, per exemple, amb casos flagrants de manca de coordinació pel que fa a l'actuació de les delegacions del Govern amb relació als seus alcaldes i a avisar els alcaldes, o a la falta de previsió en un tractament específic de comunicació i actuació en les zones que estan incloses en plans d'emergència de risc tecnològic. Per exemple, en cap de les zones afectades pel pla Penta o pel Plaseqta no hi va haver la mí-

nima actuació per permetre que zones sensibles quedessin netes i «despejades» i accessibles davant d'una possible emergència. Hi ha hagut greus problemes en el transport sanitari...

De tal manera que el que ha evidenciat aquesta petita crisi, que ha quedat amplificada per l'actitud negligent del Govern, és que falta inversió en el manteniment de carreteres; no hi ha un sistema de màquines llevaneu adequadament repartit en el territori; els peatges s'han convertit en un embús i un obstacle en una situació plena de neu; hi ha hagut gent tancada als túnels; hi ha hagut molts quilòmetres de carretera i autopista bloquejats; no hi ha hagut manera de sortir de determinades situacions, i, a més a més, la companyia FECSA - Endesa no ha atès, de cap de les maneres, les emergències que s'han plantejat; no solament això, sinó que no ha atès –com tampoc no ho ha fet el Govern– les demandes d'informació que feia la ciutadania.

No és una qüestió de si contesta o no en una compareixença que ha sol·licitat urgentment, o si ho fa ara en aquesta interpellació. La qüestió és que a la pregunta: qui dirigeix, qui coordina, com prioritza, què fan, com respon als problemes que encara està patint Catalunya?, a vostès els fa fins i tot una certa gràcia trobar que FECSA és culpable, que els ajuntaments són culpables o que fins i tot l'incivisme dels ciutadans és culpable. I un Govern que ha tractat amb cotó fluix durant vint anys els ciutadans, ara els maltracta, quan se li han acabat els arguments. I aquesta és la qüestió. Acabats els arguments, el president Pujol ja no sap sinó renyar, i renya sempre que pot, intentant revestir-ho d'un to de sermó moral que en alguna època li havia funcionat però ara ja no li funciona.

Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, la situació que estem vivint no és pas el millor preludi per a les festes nadalenques; vindrà un millor Nadal i un molt bon Any Nou.

Gràcies, senyores diputades...

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyor Nadal, digui vostè que el meu to no li ha agradat, però també digui una altra cosa: que, la decisió de demanar una comissió d'investigació, ja la tenien prevista vostès des d'aquest dematí, perquè a mi m'ho havien comentat quan venia cap aquí al Parlament. (*Rialles.*) Per tant, escolti, faci servir l'excusa si vol, però no em faci combregar amb rodes de molí, eh? –primera de les qüestions.

Segona: sí que lamento que no hi hagi l'alcalde de Lleida, com lamento també que, si ell considerava que tenia algun problema, no hagués fet com altres alcaldes, que sí que es van posar en comunicació amb mi, directament amb mi, i tots els que van trucar els vaig atendre, i que en lloc d'això, quan va veure que se li gelava el municipi, va pensar que la millor de les excuses era carregar la culpa a un altre. A mi em sap molt de

greu, i ho sap perquè, com vostè ha recordat molt bé, jo he sigut regidor, i amb l'alcalde de Lleida m'uneix, a nivell personal, una gran amistat; però entenc que en aquest moment les declaracions que va fer ahir al vespre, doncs –a nivell institucional, mai a nivell personal–, són d'una certa deslleialtat.

Aleshores, reguitzell d'anècdotes: Can Brians. A Can Brians s'hi va haver de portar una pala llevaneu per garantir que a dos quarts de vuit del dematí es pogués fer el relleu, perquè si no els funcionaris no podien sortir, i es va fer, eh?

Mossos. Què passava a la carretera de Ripoll, a no sé on? Doncs, miri, potser en aquell moment no hi havia mossos. De tota manera, el dia 14, en el conjunt de Catalunya, hi van haver 803 patrulles; el dia 15, 779, i el dia 16, 781. Si tenim en compte que el parc mòbil que tenen els Mossos d'Esquadra és de 1.200 vehicles aproximadament –tinguin en compte..., comptant-ho tot, eh?: furgonetes, etcètera, motos, que evidentment no poden circular en aquests casos–, veurà que es va fer el màxim d'esforç possible per cobrir totes les incidències, fins i tot en aquelles zones en què, com que encara no ha arribat el desplegament de Seguretat Ciutadana, doncs, només hi podien haver teòricament efectius de Trànsit. I, per tant, aquí també es va actuar.

I es va actuar coordinadament també amb la Delegació del Govern. I amb la Delegació del Govern es va gestionar tot un seguit de coses; entre altres, que al túnel del Bruc, que era un dels llocs en què s'havia creat el col·lapse més important, sobretot de camions pesants, doncs, hi poguessin venir sis vehicles eruga perquè, juntament amb les altres grues que hi havien, tant de Bombers, com de Foment, com d'altres llocs, s'hi pogués actuar. Per tant, jo crec, hi insisteixo, que a vostè, doncs, li interessa dir això, però la realitat és més tossuda que això.

En el tema de FECSA - Endesa, hi ha tres expedients oberts, que hauran de respondre per tres qüestions. La primera: com és que va caure una línia d'alta tensió a tres quarts de set de la tarda del divendres i va provocar la manca de llum davant de gairebé, això, un milió de persones de l'àrea metropolitana? –que no tenia res a veure amb les nevades, sinó que va ser una avaria que es va produir en aquell moment. Línia que no havia estat revisada des del mes de novembre de l'any 2000 i que possiblement per efectes d'un llamp podria haver tingut, doncs, aquesta fallada. Segona de les qüestions: FECSA tindrà un altre expedient, perquè sí que hi han hagut, aleshores, com a conseqüència de les nevades, una sèrie d'avaries i uns retards en la solució d'aquestes avaries. I tercera: FECSA també tindrà un altre expedient..., millor dit, té un altre expedient ja, perquè no es va donar suficient informació als abonats: de 89.000 trucades que es van fer un dia en una plataforma, només en van poder atendre 37.000.

Pel que fa a Mossos d'Esquadra, que em sembla que vostè també ha fet la comparació, d'un total de 32.246 trucades, se'n van perdre 2.488, és a dir, un 8%.

Dit això –dit això–, jo espero, doncs, que si em citen –com espero que sigui– ràpidament a la Comissió del Parlament, doncs, això, ho puguem debatre amb més pro-

funditat i sobretot amb més serenitat. Crec que de cara al país no és bo –no és bo, no és bo– que vostès prenguin segons quines actituds, ni és bo –ni és bo– que nosaltres no responguem. Jo –li ho garanteixo– sempre responc, i jo no sóc Xavier Pomés: jo sóc Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa al personal dels centres concertats de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública (XHUP) (tram. 300-00846/06)

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa al personal dels centres concertats de la xarxa hospitalària d'utilització pública; presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i exposa la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

(Pausa.)

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Senyores diputades, senyors diputats, aquests dies està tenint lloc un conflicte important en la sanitat catalana que està protagonitzat pels treballadors i treballadores dels centres sanitaris concertats de la xarxa hospitalària d'utilització pública, de la XHUP, com en diem.

Estem parlant d'un conflicte d'abast molt gran ja que afecta un total de 15.000 treballadors i 36 centres hospitalaris. S'ha fet vaga els dies 14, 15, 21 i 22 de novembre, s'han realitzat tancaments en els centres i s'han fet diverses mobilitzacions en defensa de tota una sèrie de reivindicacions. Aquestes mobilitzacions s'han fet a partir d'una plataforma unitària en què participen els sindicats de Comissions Obreres, AMIC, UGT i CATAAC-CTS.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Les reivindicacions poden resumir-se en quatre punts: l'homologació de les condicions de treball i retributives amb les dels centres públics, l'aplicació de les directrius europees pel que fa a les guàrdies i períodes de descans, l'extensió dels mecanismes d'incentivació i promoció a tots els treballadors i treballadores del sector i la recuperació del poder adquisitiu, que es concreta en determinades peticions d'increment de l'IPC d'aquest any i dels subsegüents. Actualment s'està en procés negociador. Dijous passat va haver-hi una darrera reunió de la mesa negociadora i sembla que aquesta setmana n'hi haurà una altra.

La intenció, lògicament, a l'hora de fer aquesta interpellació no és intervenir en un procés negociador en què evidentment cal respectar la capacitat de decisió i autonomia de les parts, però sí intervenir amb aquelles competències que té el Parlament, com és la dimensió

política del conflicte, especialment relacionada amb els temes de l'homologació i amb el de la regulació de les guàrdies.

També vull assenyalar que membres de tots els sindicats que componen la mesa negociadora estan avui en aquest Parlament –no dins d'aquesta sala perquè no ha estat possible, però sí fora– atents al que aquí s'està dient. No els represento, evidentment, però sí que puc dir que transmeto les seves inquietuds o propostes, o que almenys intentaré fer-ho.

La base de l'argumentació d'aquesta interpellació és que el conflicte avui present, aquelles reivindicacions a què abans alludia, va més enllà de constituir una mera reivindicació laboral: té a veure amb la qualitat del sistema sanitari públic, té a veure amb el compromís polític pel qual s'ha configurat el sistema sanitari públic. És a aquest compromís polític al que em vull referir. I per això n'estem parlant aquí, perquè, si no, no seria el marc adequat, i menys havent-hi un procés de negociació entremig.

Per tenir les claus d'aquest compromís polític, cal que ens referim a la història mateixa per la qual es va configurar l'anomenat «sistema sanitari català», que té com a dates clau: l'any 81, quan es dissenyen nous sistemes d'intervenció i es crea un sistema d'acreditació dels centres sanitaris, requisit per poder contractar serveis de cobertura pública; l'any 85, quan es crea la XHUP pròpiament, en aquell moment era l'ICS qui feia la contractació i també la provisió de serveis, i l'any 89 amb l'aprovació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i la creació del Servei Català de la Salut com a responsable de l'organització, planificació i coordinació del sistema sanitari. Són totes dates significatives en el que serà la creació d'un sistema de provisió mixt, format per centres d'origen públic, com l'Institut Català de la Salut, i per centres concertats, alguns dels quals tenen titularitat pública d'una altra naturalesa, o que hi ha una participació pública de la mateixa Generalitat, per exemple, en forma de consorcis.

Aquest procés va fer possible que en un inici es pogués comptar amb un sistema sanitari públic amb un cost inferior del que haguera suposat construir-lo sobre la base única o principal de l'Institut Català de la Salut. Hi ha hagut, cal dir-ho, històricament, un subfinançament dels centres concertats; per dir-ho d'una manera col·loquial, el sistema durant anys ha sortit més barat, també ha fet possible l'extensió major en el territori a partir dels hospitals comarcals i donar un millor servei. Cal dir també que progressivament ha anat creixent el percentatge de diners públics destinats als centres concertats i que progressivament, també, s'ha anat produint un procés de progressiva convergència entre els centres públics i els concertats.

Podem considerar que la situació actual és que el nivell econòmic dels centres pel que fa al seu funcionament..., podríem establir moltes diferències entre uns i altres, evidentment el que dic no afecta igualment a tots, però en termes generals que, pel que fa referència al nivell de funcionament, s'ha produït una certa homologació i estabilització a nivell econòmic. Però que hi ha encara costos retinguts: els que fan referència a l'homologació salarial i a les condicions laborals, que aquesta no s'ha

produït –aquesta homologació. I aquesta és la dimensió política, i, a aquesta, em vull referir.

No té a veure el que estem dient –aquesta homologació, i allà on es vol arribar– amb la lògica del mercat –des del punt de vista purament mercantil, tenir centres més econòmics i uns altres més cars, doncs, no sé si és o no beneficiós, però no és la lògica del mercat–; té a veure, si es vol, amb el fet que tota millora de condicions laborals i retributives sí que té a veure amb el fet de poder assolir una millor qualitat del servei que s'ofereix, això sí. Però sobretot –i a això em vull referir– té a veure amb una decisió política. Es va prendre una opció, es va prendre una opció de creació d'aquesta xarxa hospitalària d'utilització pública que emana del Parlament, es fa l'opció per fer una progressiva igualació entre els centres concertats i els públics, i aquesta opció suposa que la igualació es produeixi també a nivell del personal que treballa en els centres sanitaris. S'aprova la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i, a la disposició cinquena, en el punt tercer, es diu, allà, que en el termini de tres anys s'assolirà aquesta equiparació. Però s'aproven també en aquest Parlament altres resolucions, l'última de les quals és la 141/6, amb que es reitera el compromís de forma unànime de procedir a aquesta homologació, que es condiona al nou sistema de finançament.

Tot això pel que fa a l'homologació –i podríem incloure aquí també la carrera professional, el sistema d'incentivació. Però una altra reivindicació essencial es refereix al sistema de guàrdies i períodes de descans. Aquí també hi ha una component política, no s'ho han tret els sindicats de la màniga, aquí hi ha disposicions que emanen de les institucions europees: cal aplicar una directiva europea, cal aplicar la Sentència de Luxemburg; podem dir que volem esperar-ne la transposició; altres comunitats autònomes han començat a aplicar-ho, i, en tot cas, també en aquest punt estem parlant de la possibilitat o no de tenir un millor servei, estem parlant també de la qualitat quant a les condicions de treball de cara a la millora assistencial.

En definitiva, en tot aquest procés –que, insisteixo, conté components de compromís polític, i per això n'estem parlant–, què s'hi afegeix? S'hi afegeix la fatiga dels treballadors i les treballadores, la sensació que ja no es pot esperar més temps o la certesa que ja no es pot esperar més temps. Han passat dotze anys, més que un temps prudencial per poder arribar en aquesta homologació, que s'havia fet el compromís que la pròpia Llei posa en una de les seves disposicions transitòries que es fes en tres anys. I hi ha hagut altres moments de lluita, aquest no és el primer –no és el primer; hi ha hagut altres moments de lluita. També cal dir que en tot aquest temps s'ha modificat la demanda sanitària, la pressió assistencial és forta. I en aquests moments resulta que tenim un nou sistema de finançament; és a dir, aquell compromís polític que s'havia pres avui es renova i es fa més fort precisament perquè des del Govern de Convergència i Unió se'ns ha dit: «tenim un nou sistema de finançament que fa possible abordar els temes sanitaris d'una altra manera».

L'avaluació que Comissions Obreres fa dels costos de l'equiparació de les guàrdies de tot el conveni és de 20.000 milions de pessetes. Senyor conseller, el que en

el pressupost apareix en forma d'increment dels costos sanitaris és només un increment del 7,3%. Hi ha una esmena en els pressupostos, que han presentat després, que no es quantifica i que tendeix a voler arribar a aquesta equiparació. Hi ha en aquests moments una mesa negociadora amb uns compromisos sobre la taula, evidentment són entre les parts que s'han d'assolir, però què és el que se li demana, senyor conseller, per part d'aquesta diputada?

Dues qüestions –i amb això acabo–, dues qüestions: la Conselleria no pot estar al marge d'aquest procés, s'hi ha d'implicar. I això no vol dir estar a la mesa negociadora, no és el seu paper, però sí que ha de vetllar, ha de tutelar –no sé quina és la paraula adequada en aquest sentit– perquè tirin endavant les negociacions i pugui resoldre's el conflicte, i ha de ser garant que els acords que es prenguin s'apliquin. I una segona qüestió: s'hi han de posar els mitjans. El que nosaltres entenem és que, justament per aquest procés que hem explicat de progressiva convergència, de podríem dir «publicació» d'aquest sistema d'hospitals concertats, el que cal és aportar els fons suficients, amb partides específiques de caràcter consolidable –i afegeixo..., subratllo això de «consolidable»– i finalista, és a dir, partides finalistes...

El vicepresident primer

Senyora...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...que vagin adreçades justament a què? Que en un transcurs de temps, en tres anys, es pugui resoldre el que és la base de les reivindicacions que avui estan mobilitzant els treballadors i treballadores dels centres concertats de la XHUP.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies...

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. En nom del Govern de la Generalitat, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, implicació total, garant que aquest procés es produeixi també i –després m'hi referiré– lògicament posar... *(En el sector del públic diverses persones despleguen una pancarta.)*

El vicepresident primer

Perdó, senyor..., honorable conseller, un moment, si us plau. El públic ha de conèixer que estan terminantment prohibides les expressions dins de l'hemicicle. Facin el favor –gràcies– de tancar. *(Veus de fons.)* I d'impedir, els serveis de la cambra, que es torni a produir.

Gràcies. Torni a començar, senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies. Implicació total, garant –per part de la Conselleria– que aquest procés es produeixi, i, en segon lloc,

com després m'hi referiré, lògicament posar els recursos econòmics necessaris perquè aquest procés es produeixi.

La Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, en el seu article 43, estableix que els centres i establiments hospitalaris integrats en el Servei Català de la Salut i també aquells que satisfan regularment necessitats del sistema sanitari públic de Catalunya mitjançant els convenis pertinents constitueixen la xarxa hospitalària d'utilització pública com a instrument adreçat a la prestació de l'assistència sanitària pública a aquells pacients que requereixin atenció hospitalària aguda.

La XHUP, però, és alguna cosa més del que estableix aquesta definició: la XHUP és l'exemple més clar del que és el nostre sistema sanitari. I, de fet, podríem dir que el nostre model sanitari s'ha configurat a partir de la realitat històrica de la XHUP, de la seva evolució i dels trets que la caracteritzen: diversitat en la naturalesa jurídica dels diferents proveïdors i diversitat en les fórmules de gestió, d'una banda, i, de l'altra, el desplegament territorial, amb una voluntat clara i indiscutible d'apropar els serveis a la població.

Hi ha, però, a banda d'aquests trets definitoris de la xarxa hospitalària d'utilització pública, altres característiques especialment destacables: d'una banda, que aquest model possibilita la participació de la societat civil. La naturalesa jurídica dels proveïdors i les diferents fórmules de gestió han fet possible la participació de representats de la societat civil a través de fundacions, mútues, entitats benèfiques i d'altres administracions en la gestió del sistema, fet que ha generat una complexitat molt important en el model. Estem parlant, doncs, de participació i de complicitat. Però n'hi ha d'altres: innovació, agilitat, dinamisme, són també particularitats destacables del nostre model reconegudes arreu i, si se'm permet, exportades a altres indrets.

Així, avui, vint anys després de les transferències, podem trobar fundacions, empreses públiques o consorcis en altres comunitats autònomes com a fórmula de gestió de serveis sanitaris, independentment del grup polític que les governa.

Aquesta situació de provisió de serveis en centres de caràcter públic, semipúblic o privat, i la pluralitat de fórmules de gestió existents, comporta alhora una diversitat de règims jurídics de personal, tant funcional, estatutari com laboral, que coexisteixen en el sistema sanitari públic.

La situació produïda aquestes darreres setmanes no reflecteix –jo ho crec– que ens trobem davant d'una crisi d'aquest model. Estem parlant d'una negociació laboral, certament conflictiva, com vostè ho ha expressat, que ha comportat quatre dies de vaga i diverses mostres de protesta i de manifestacions al carrer o en els mateixos hospitals.

Val a dir que aquesta situació ens preocupa, lògicament, i que ha tingut repercussions en l'atenció sanitària, repercussions en les visites programades o en les intervencions quirúrgiques, se'ns dubte. Sóc conscient, però, que estem davant de quelcom més, i vostè també ho ha expressat, de quelcom més del que és una nego-

ciació col·lectiva. Estem davant d'una situació de cert descens de les i dels professionals sanitaris, d'una manca de motivació, d'una sensació de pèrdua de protagonisme que va més enllà del que és una negociació col·lectiva i a la qual cal afegir la reivindicació d'una homologació, d'una equiparació amb el personal de l'Institut Català de la Salut.

És en aquest tipus de conflicte que hem de tenir en compte, però, la naturalesa de la xarxa i les característiques del model. Ni el Govern amb caràcter general, ni aquest Departament de Sanitat i Seguretat Social en particular, tenim competència per incidir directament en la determinació de les condicions de treball del personal dels centres concertats, llevats els de la titularitat pública, sotmès a règim de dret administratiu funcional.

Una altra cosa és que vetllem, com molt bé vostè ha comentat... –i que jo ja per començar la meua intervenció ho he afirmat–, una cosa és que vetllem i que seguim puntualment, i si se'm permet, intensament, la negociació col·lectiva, que crec que és el que estem fent. Hi ha alguns altres aspectes que vostè ha plantejat, i s'hi ha referit, jo diria, extensament, com el que fa referència a la disposició transitòria cinquena de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, aprovada l'any 1999.

Nosaltres creiem –i així ho hem manifestat en altres ocasions– que hem anat posant les condicions o els recursos perquè aquesta homologació fos una realitat. Si analitzem, per exemple, el que han estat els increments del sector concertat en el període 1991 a 1995 –un increment del 53%– o del període 1995-2000 –que estaríem al voltant del 40%– creiem que aquestes condicions hi eren presents. Val a dir, però, que també l'ICS ha evolucionat durant aquest temps; i, per tant, es mantenen –i en som plenament conscients– diferències entre els professionals d'ambdós àmbits.

Actualment hi ha –i vostè també s'hi ha referit– algunes resolucions d'aquest Parlament, aprovades darrerament, que insten el Govern a actuacions necessàries per tal que en el marc del nou sistema de finançament de la sanitat, es facin efectives aquestes equiparacions, aquestes homologacions que quedin pendents de les condicions laborals i professionals del personal de la XHUP i del personal concertat de la xarxa d'atenció primària amb les del personal de l'Institut Català de la Salut.

També aquestes resolucions insten el Govern a adoptar amb relació als diferents col·lectius altres aspectes, que ara no m'hi referiré, vostè els ha tractat: desenvolupament de la carrera professional, formació, qualitat, etcètera.

Com hem fet saber a les diferents parts, el Departament de Sanitat i Seguretat Social i el CatSalut han reiterat la seva disposició a traduir les millores del nou sistema de finançament en millores en el finançament dels hospitals i de les condicions laborals dels seus professionals. En aquests moments, estem en aquestes negociacions, s'estan negociant les reivindicacions plantejades per les representacions sindicals que avui aquí ens acompanyen, i, alhora, s'estan analitzant les possibilitats eco-

nòmiques per fer-hi front, i, per tant, en aquest sentit, ho deixaríem en aquest àmbit de les negociacions.

Les previsions nostres són que l'escenari que preveu el nou sistema de finançament permeti fer front amb caràcter general a aquestes reivindicacions plantejades, i, per tant, les línies d'actuació hauran d'anar adreçades, bàsicament, a donar compliment a aquells aspectes que estan o directament damunt la taula o que estan en les aspiracions del personal. I aquí em referiré al temps de treball, vostè ho ha comentat, i fa referència a la sentència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees.

Ho hem dit en una altra ocasió en motiu d'una interpel·lació parlamentària del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que, en aquest sentit, s'han dut a terme diferents reunions de la Comissió de Gestió de Recursos Humans i en el si del Consejo Interterritorial del Sistema Nacional de Salud, amb la finalitat de trobar una aplicació harmònica i homogènia d'aquesta disposició europea. M'estic referint, bàsicament, al que fa referència a la jornada màxima del temps de treball efectiu fixada en quaranta-vuit hores, que és un aspecte que incideix directament i lògicament en la realització de les guardies i l'atenció continuada per part dels professionals; sense oblidar la voluntarietat que, a títol individual i no coercitiu, podrà manifestar el treballador corresponent i sense obviar tampoc la voluntat última que persegueix la Directiva i que no és altra que garantir la seguretat i la salut laboral i –vostè també ho ha esmentat– la qualitat assistencial. Per tant, en aquest sentit, creiem que s'ha de fer una transposició de la norma comunitària pel que fa als períodes de descans diaris setmanals que recull aquesta norma de referència i, en aquest sentit, ho estem fent.

Pel que fa la jornada ordinària de treball, la tendència, com a la resta de sectors d'activitats, s'haurà d'adreçar cap a la seva reducció progressiva, tant del torn diürn com del nocturn, però sense oblidar que la garantia necessària en la prestació dels serveis hospitalaris ha de ser les vint-i-quatre hores del dia, 365 dies de l'any.

Parlem també del sistema retributiu, i, en aquest sentit, creiem que lògicament s'han de posar les bases per tendir a l'establiment d'unes retribucions salarials que permetin un creixement real del seu poder adquisitiu. Especial rellevància, també, al sistema d'incentivació i desenvolupament professional en la línia que ja es va endegar en el quart conveni col·lectiu del sector de la XHUP, i que fa referència al desenvolupament de sistemes d'incentivació i de promoció professional, d'implantació també en altres centres de la xarxa pública que disposin de conveni laboral propi.

Parlem, també, de seguretat i salut en el treball, i, per últim, de formació que és un fet cabdal en un sector tan estratègic com el sanitari sotmès a canvis tecnològics molt rellevants que requereixen d'una actualització permanent dels seus coneixements per a una adaptació a aquests canvis en les necessitats de salut.

Senyora diputada, li reitero el que li he dit al començament: la nostra voluntat és la de treballar i posar els mitjans que permetin solucionar aquesta situació de conflicte, d'incidir-hi plenament, respectant l'autonomia i la independència de cadascuna de les parts.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Creiem que estem treballant en aquesta direcció. Esperem que de les negociacions d'ambdues parts, doncs, trobem una solució a aquest conflicte, i, en definitiva, com vostè esmentava, una solució que respongui a les aspiracions dels professionals i que reforci la qualitat del sistema.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per fer ús del torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Senyor conseller, li demano una definició més clara i precisa dels seus compromisos, perquè, en definitiva, estem en un marc de decisió política que el que cal és, justament, definir els compromisos; no nego que hi hagi voluntat, però més enllà de la voluntat m'agradaria saber fins allà on arriba a concretar-se aquesta voluntat.

Vostè ha assenyalat que la negociació és de caire laboral. Jo li he assenyalat que va més enllà. Vostè també ho ha dit, però ha parlat de desencís i de manca de motivació dels treballadors. El que caldria és preguntar-se el perquè d'aquest desencís i manca de motivació. Perquè, en definitiva, com li deia abans, ja han passat massa anys des que es va adquirir en aquest Parlament un compromís i es va aprovar una llei com és la d'ordenació de la sanitat a Catalunya; un desencís que pot tenir a veure també amb el que no he tingut temps de poder explicar més a fons, però que en altres ocasions hem comentat de com l'evolució en la demanda sanitària està fent canviar també el sistema de treball en els centres hospitalaris i està provocant una major pressió assistencial; que si resulta que no va acompanyada d'aquests mecanismes d'incentivació, d'homologació, en el cas dels hospitals concertats a la XHUP, és clar que és lògic que hi hagi manca de motivació i desencís! Però això no és culpa dels treballadors, és culpa –ho penso jo– de qui té la responsabilitat última que el sistema funcioni. I aquesta responsabilitat última la té vostè, senyor conseller!

Vostè deia que no té competència per incidir directament, qui és el titular de la gestió sanitària en últim terme? El Servei Català de la Salut per part dels centres que estem parlant, i això no és aliè a vostè.

Quina és la quantitat de diners públics que reben els hospitals concertats? Jo abans parlava de la «publicació» d'alguns d'aquests hospitals, que es concreta amb la dependència cada vegada més gran que tenen dels diners públics, perquè estan fent, sobretot, provisió de serveis de caràcter públic. Per tant, no podem dir: «Això no va amb nosaltres!» És clar que va amb nosaltres! És clar que va amb aquesta Conselleria! En qui ha d'anar, si no? –en qui ha d'anar, si no?

Miri, sobre la taula de la mesa negociadora hi han, per una banda, les reivindicacions de la plataforma. Hi ha un compromís a estudiar-les en aquests moments; està

bé, però més allà d'estudiar-les cal avançar. Hi ha un compromís, per altra banda, que els diners que puguin arribar de més de la Conselleria es destinaran a les qüestions laborals, a resoldre els temes laborals, lògicament. Quin compromís assoleix vostè, senyor conseller? Quants diners està disposat a aportar? Vol o no que es resolgui realment el tema? S'implica realment o no?

Aquest famós impost de la benzina, que vostès n'han fet tanta propaganda, que anirà per a la sanitat, que vostès l'han volgut, anirà per a aquest tema, per exemple, o no? Perquè si va per a sanitat, a què anirà en concret? Digui'm, si us plau, si aquests 20.000 milions de pessetes, que hi ha un sindicat que valora, que n'ha fet la valoració, es pot equivocar, no ho sé, són aquests..., per tant, què estan disposats a posar cada any, consolidant-se? És a dir, en el pressupost d'aquest any, què s'hi destinarà? I, al de l'any que ve, i en l'altre?

Perquè ja ho entenem que no es pugui resoldre en un sol any, ja ho entenem. Els sindicats també ho entenen, això, ja parteixen d'aquesta base. Però, què hi posarà aquest any? Què hi posarà l'any que ve? Realment podrem fer que el problema es desencalli? Perquè, si no, la patronal què hi diu? Si del que ens arriba per concerts no es pot fer front a aquestes qüestions, no hi farem front.

Vostè ens ha de dir si el que arribarà per concerts als centres hospitalaris servirà o no per fer front a aquestes qüestions, cada una de les quals considerem molt important. Però és que, a més a més de ser important –hi insisteixo–, més enllà de ser important, que ho és, és que, a més a més, hi ha un compromís d'aquest Parlament. Llavors, m'agradaria saber com es concreta aquest compromís.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Comas. Per replicar, té la paraula l'honorable conseller, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, ho he dit al començament de la meua primera intervenció: implicació total –implicació total–, no podia ser d'una altra manera. En cap moment –en cap moment– hem dit que això no vagi amb nosaltres –en cap moment. Nosaltres hem de garantir una assistència a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i una assistència de qualitat. Per tant, hi estem directament implicats.

Però la xarxa té una naturalesa, hi ha una sèrie de condicionants; hem de deixar que les parts vagin treballant, ho estem vetllant directament, tenim contactes amb cada una de les parts; en vaig tenir jo en una ocasió, en tinc més freqüentment, en tenen els meus col·laboradors. Per tant, implicació total.

Hi ha, en aquest moment, una taula damunt la taula –i valgui la redundància– s'ha de poder veure, s'ha d'estudiar. I això és el que estem fent. I, per tant, abans d'aquesta reunió –crec que és divendres que hi ha una altra reunió–, nosaltres ens posarem d'acord en aquest

cas directament amb la part més implicada, o més relacionada, per a una relació contractual amb nosaltres, que és la patronal, i farem arribar les nostres propostes. Voluntat? Voluntat, ja li ho he dit abans: voluntat de tancar aquest conflicte, i de tancar-lo, lògicament, satisfactòriament. I, en aquest sentit, satisfactòriament per part dels treballadors.

S'ha posat damunt la taula un període d'implantació que nosaltres considerem raonable, s'han de veure amb més especificitat quins són realment els recursos necessaris. En aquest sentit creiem que el nou sistema de finançament, a curt i a mitjà termini, permetrà donar aquesta resposta, i això és el que farem. Implicació total, i, per tant, ens sembla que l'escenari ho permet.

D'altra banda, vostè ha plantejat també –i ho a fet aquesta ocasió, però ho ha fet darrerament fa pocs dies a la Comissió de Política Social– que nosaltres havíem, d'alguna forma –no sé, ho ha dit amb aquestes paraules–, però que nosaltres havíem badat. Que el sistema sanitari a Catalunya, doncs, no s'havia mogut. A mi em sembla que això no es pot dir. No es pot dir d'un sistema sanitari que és dels pocs, per no dir l'únic, que a l'Estat espanyol té un instrument de planificació, com és el Pla de salut de Catalunya, que reiteradament l'ha anat posant al dia, que ha fet un pla de serveis sanitaris i socio-sanitaris, que ha anat transformant la xarxa i que avui compta amb una xarxa adaptada a les necessitats i, en canvi, per tant, em sembla que el que vostè reiteradament va dient, doncs, això no es tradueix en la realitat.

Fa pocs dies es va presentar un estudi dirigit per la Fundació BBVA, dirigida pel catedràtic Guillem López Casanovas, sobre quina havia sigut la repercussió de les transferències en les diferents comunitats autònomes, i, diu *La Gaceta de Madrid*, que ho he agafat, però altres diaris se'n van fer també ressò, que, per exemple: «Catalunya es la única que cuenta con un sistema desarrollado en su plenitud.» Durant aquests anys, durant aquests vint anys de transferències –i malgrat que hem tingut nosaltres un subfinançament, vostè abans ha parlat del subfinançament dels centres concertats, jo li parlaria del subfinançament del que ha estat la sanitat a Catalunya.

I, malgrat això, i gràcies a tenir aquesta xarxa –això és ben cert– hem pogut anar tirant endavant un model sanitari divers i molt proper als ciutadans. L'hem pogut anar tirant, però, lògicament –i voldria dir-ho–, gràcies als seus professionals –no podia ser d'una altra manera–, gràcies al conjunt de treballadores i de treballadors que han tirat endavant aquest model, i que hi han cregut, en aquest model! Jo també, en la part de la meua intervenció, no he volgut circumscriure aquesta situació en la qual ens trobem en un conflicte, un conflicte col·lectiu. Sóc plenament conscient, sóc plenament conscient que hi ha altres coses, però també sóc plenament conscient que no totes aquestes coses cal buscar-les, o no totes les raons cal buscar-les en un subfinançament, sinó que hi ha d'altres aspectes que caldrà tenir en compte. I en aquest sentit, per exemple, jo vaig assolir el compromís –hi estem treballant– de tirar endavant un llibre blanc sobre les professions sanitàries. Aquest és un document en què s'està treballant a l'Ins-

titut d'Estudis de la Salut, que ha estat des del primer moment obert a la participació de totes les institucions sanitàries del país i de tots els professionals, mitjançant els sistemes que avui ens ofereixen les noves tecnologies, i aquest Llibre blanc el que tracta és també de vehicular aquestes aspiracions, aquestes preocupacions dels professionals.

Ho tirem endavant amb la finalitat, doncs, de trobar aquest element que complementi el Pla de serveis sanitaris i socio-sanitaris i faci possible, d'alguna manera, donar resposta a les noves necessitats, fer-ho amb els professionals més adequats, i en unes condicions laborals que possibiliti la seva incentivació i el seu desenvolupament professional.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Crec que tenim les condicions per poder arribar a un acord, i reitero, davant d'aquesta cambra, el nostre compromís perquè això sigui possible.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanitat ramadera i, en especial, al rebrot de la pesta porcina clàssica que s'ha produït darrerament a Catalunya (tram. 300-00843/06)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanitat ramadera, i, en especial, el rebrot de la pesta... *(Remor de veus en un sector del públic.)*

Si us plau, si us plau, als senyors del públic, se'ls ha recordat que està terminantment prohibida la seva expressió. Abans ja se'ls ha retirat la pancarta, facin el favor d'observar el que és el Reglament d'aquesta cambra. *(Persisteix la remor de veus en un sector del públic.)*

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanitat ramadera i, en especial, el rebrot de la pesta porcina clàssica que s'ha produït darrerament a Catalunya. Per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya...

Em fan observar, i demano si és així la conformitat a tots els grups i al senyor conseller, que es puguin acumular amb les altres tres interpellacions de tres altres grups que coincideixen en el mateix tema. Em diuen que sí. Doncs, a continuació, anirà cadascuna de les interpellacions que han presentat aquests diferents grups. Té la paraula el senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Com ha dit, pujo a la tribuna per interpellar el Govern en relació amb la política de sanitat ramadera, però de manera especial arran, precisament, del rebrot de la pesta porcina clàssica, que s'ha produït darrerament a Catalunya.

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Agricultura, el diputat que els parla i el Grup Parlamentari que representa planteja, com no podria ser d'altra manera, aquesta interpellació amb la voluntat d'abordar aquesta qüestió de manera seriosa, és clar, però de manera constructiva, per descomptat sabent que la sanitat ramadera és, sense cap mena de dubte, un aspecte de gran importància per als sectors productius del nostre país.

No tindria cap sentit, cap ni un, plantejar aquesta interpellació amb aquella –segurament, legítima– intencionalitat de carregar, des del paper d'oposició, de carregar contra el Govern, de carregar contra el Departament d'Agricultura, de carregar contra el seu titular, buscant, segurament un rèdit mediàtic fàcil, criticant de manera generalitzada les decisions que l'Administració ha pres per fer front a la malaltia, perquè, més a més, això d'aquí no seria just, i això d'aquí no correspondria a la realitat. No és pas la primera vegada que ho diem, sinó que hem tingut altres ocasions de plantejar-ho també, però, més a més, el que és més important, ens trobaríem on érem. És a dir, ens trobaríem al lloc on estàvem en un inici, sense haver plantejat solucions, sense haver plantejat mesures que ens puguin evitar, en un futur, trobar-nos altre cop, d'aquí a un cert temps, amb el mateix drama econòmic, i amb el mateix drama humà amb què ens trobem en aquests moments.

Vostès saben, senyores diputades, senyors diputats, que Catalunya té més o menys el 28% de la producció porcina del conjunt de l'Estat espanyol, que segurament aquest any passarà davant d'Alemanya, i que serà el primer productor de porcí de la Unió Europea. Per tant, estem parlant d'un sector econòmic d'enormes dimensions, de grans dimensions, que mou un volum de diners extraordinari.

Com saben, l'any 1997, la pesta porcina clàssica va provocar el sacrifici de 900.000 porcs, amb un cost d'uns 20.000 milions de pessetes, que era tant com tot el pressupost del Departament d'Agricultura d'aleshores. El passat 14 de juny es va declarar un nou brot de pesta porcina; va ser en una explotació de Soses, al Segrià, i amb aquesta declaració d'aquest nou brot va començar una nova etapa, l'inici d'una nova etapa que va motivar que es sacrificuessin, d'una banda, 80.000 porcs més.

Però és que el passat 6 de desembre, tot just fa uns deu dies aproximadament, el DARP declarava oficialment l'existència d'un altre focus de pesta porcina clàssica a Catalunya; sacrificava llavors uns 3.000 caps d'animals, no? D'una explotació porcina de Calldetenes, a Osona. Uns sacrificis que avui, fruit d'aquell brot, segurament, probablement, ja suposen unes desenes de milers.

Bé, arribats a aquest punt, ens hem de preguntar: què està passant? Què està passant perquè una vegada i una altra, sis mesos després d'aquell primer focus que es va produir a Soses, ens trobem ara en aquesta situació. És per això, senyores diputades i senyors diputats, que interpel·lem el Govern, perquè volem saber què està fallant, si és que falla alguna cosa. Què és el que no funciona ara perquè la PPC entri a Osona, amb el que

això suposa, d'entrar a Osona. És a dir, fins ara ocupava doncs unes comarques, les comarques lleidatanes, caracteritzades per un volum de producció de cria importantíssim, i ara, més a més de tenir aquestes característiques, la comarca d'Osona també es caracteritza per tenir un pes molt important, la indústria d'aquest sector, no? Per tant, què ha passat perquè la pesta hagi saltat, s'hagi introduït a Osona, a una comarca amb una altíssima densitat en explotacions ramaderes de porcí, amb molta indústria del sector, amb unes explotacions punteres a Catalunya pel que fa a la seva producció, però també –i ho hem de dir– pel que fa al seu òptim control sanitari.

És a dir, la comarca d'Osona, doncs, segurament s'ha caracteritzat –i això és reconegut arreu– per ser molt estrictes en el control sanitari, un control que, doncs, la mateixa associació tecnicosanitària del porcí d'aquella zona, Assaporc, doncs, ha avalat suficientment. Què ha passat, conseller, doncs, perquè ens trobem en aquesta situació? Potser és que s'ha abaixat la guàrdia? Potser és que l'ha abaixada tothom, la guàrdia? Qui ha abaixat la guàrdia?, si és que s'ha abaixat, la guàrdia? Hem de saber, honorable conseller d'Agricultura, si el que està fallant és el control en el moviment de bestiar, perquè si el que falla és el control en el moviment de bestiar, vostè sap, senyor conseller, que hi hauria d'haver alguna responsabilitat del Govern de Catalunya, perquè és precisament en el control del moviment de bestiar en el que el Govern de Catalunya té una competència clara en aquest àmbit.

Hem de saber si del que es tracta és d'una manca d'autocontrol, d'una manca d'autoexigència per part de determinats ramaders a l'hora d'extremar les mesures de bioseguretat de les seves granges, i si es tracta de manca d'escrúpols –diguem-ho clar–, manca d'escrúpols d'algun delinqüent que pot haver-hi dins el mateix sector, com en qualsevol sector n'hi pot haver.

Perquè si és així, el Govern el que ha de fer és denunciar-los, denunciar aquests delinqüents, denunciar aquestes persones amb manca d'escrúpols, denunciar-los amb noms i cognoms, però, en cap cas, en cap cas omplir-se'n la boca i produir, i motivar titulars de premsa que, a última hora, el que fan o el que s'interpreta que fan –i jo crec, i vull creure, i estic convençut que no ha estat la intenció del titular del Departament d'Agricultura–, però que el que fan, a l'hora de la veritat, és criminalitzar tot un sector, eh? Un sector que, efectivament, majoritàriament, fa molt bé la seva feina, fa molt bé les seves coses. Perquè, estem d'acord que majoritàriament fan molt bé la seva feina, segur! Oi que sí, conseller?

El Govern de Catalunya no podrà combatre, de cap de les maneres, amb èxit, amb encert, la malaltia si, amb aquests anuncis, amb aquests titulars de premsa, si més no, doncs, amb aquestes lectures que es fan de les declaracions del conseller i del Departament, el que es deriva és que s'aconsegueix situar el sector, el productor, el ramader, a l'altra banda de la taula. És a dir, no ens en podem sortir, de cap de les maneres sense ells, sense el sector. No ens en podem sortir sense ells, i molt menys contra ells.

Aquesta, senyor conseller, senyores i senyors diputats, és una qüestió d'estat. Ho hem dit moltes vegades; és una qüestió on la unitat ha de prevaler per damunt de tot, i on qualsevol decisió ha de ser consensuada, ha de ser compartida, ha de ser presa de comú acord, com una qüestió d'estat, com deia, més enllà de les sensibilitats, de les opcions polítiques diferents que cadascú pot representar. Ens hi juguem molt; ens hi juguem massa. I la responsabilitat penso que ha estat demostrada en nombroses ocasions en aquest brot d'ara, però ja també en la pesta del 97, per part de tots els grups parlamentaris que som en aquesta cambra, i també, doncs, per part del Govern.

Hem de saber, senyor conseller, si s'ha abaixat la guàrdia, si s'ha produït manca d'autocontrol i manca d'autoexigència, però hem de saber també si s'ha produït informació tardana. És a dir, davant un dubte o davant una sospita produïda en alguna explotació, la qual cosa, si efectivament fos així, hauria pogut motivar un moviment, o dos, o tres, o molts moviments ràpids, incontrolats, especulatius, de persones desaprensives, com deia abans, etcètera, que han pogut, amb aquesta acció reprovable completament, amb aquesta acció delictiva, eh?, han pogut escampar, descontroladament, tot i saber que tenien la malaltia instal·lada a la seva explotació, han pogut escampar –dic–, descontroladament, la malaltia, més enllà de la mateixa explotació, del terme municipal, i més enllà, també, de la mateixa comarca.

Per tant, digui'm, conseller, hi ha hagut informació i decisió tardana que hagi pogut motivar aquesta escampada de la malaltia?

Sovint, des de les comarques afectades per algun brot, en aquest cas, recent, des d'Osona, es parla de la manca d'una autoritat única en matèria sanitària, és a dir que, en moments de crisis greus, el que cal és anar tots a l'una, i el que cal, segurament, és una sola veu, una sola veu i enèrgica, actuant, diguem-ne, conjuntament, tots els veterinaris, és a dir, tant els que depenen del Departament de Sanitat com els que depenen del Departament d'Agricultura.

Què en pensa, vostè? Cal aquesta sola veu? Cal aquest comandament únic per ajudar i per contribuir que hi hagi una unitat d'acció en un tema tan, tan important com aquest i en uns moments crítics com aquests? I, en tot això, hem de saber, conseller, parlant de veterinaris, si n'hi ha prou, de veterinaris. És a dir, si el DARP té desplegats prou veterinaris a les explotacions, i com hem tingut ocasió de plantejar-ho altres vegades, no em refereixo als veterinaris que estan a dins de l'oficina comarcal fent feines, fent tasques burocraticoadministratives, sinó a aquells veterinaris, doncs, que estan a peu de l'explotació, que duen a terme, que realitzen les funcions que en aquests moments d'actuació immediata i urgent els correspon de fer.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, en definitiva, conseller, li preguntem: estem en la bona direcció? Estem en la direcció correcta? Estem en la direcció encertada per tal de guanyar la partida a la malaltia amb encert? El Grup Parlamentari d'Esquerra i el diputat que els parla, després tindrà ocasió a la

rèplica de continuar amb aquest plantejament, però sí que li vol dir que segurament estariem tots d'acord en què l'Administració del dia a dia, a l'hora de manar aquesta crisi, deixa molt poc marge de maniobra. És a dir, segurament cadascun dels passos són perfectament protocolitzats per la mateixa Unió Europea, i no dóna peu a improvisar ni a modificar aquest tipus de protocol. Ara bé, un cop feta aquesta feina...

El president

Senyor Ausàs, vostè mateix ha dit que tindrà temps en el torn de rèplica, i sap que ha passat amb escreix....

El Sr. Ausàs i Coll

Acabo, senyor president. El que demanarà en el torn de rèplica el diputat que els parla és, doncs, de fer una mirada més enllà, de fugir o d'ultrapassar l'Administració del dia a dia per fer un salt endavant i, doncs, mirar que aquesta situació..., modificar els hàbits habituals i actuals per tal que aquesta situació no es pugui repetir en els propers anys.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Ausàs.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector porcí (tram. 300-00316/06)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector porcí, que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i que, per a la seva exposició i defensa, té la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable senyor conseller, pujo a la tribuna en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, naturalment preocupats, també, per aquest rebrot de pesta porcina clàssica que acaba d'aparèixer aquests darrers dies a la comarca d'Osona, tot just quan no fa encara un mes que s'aixecaven les restriccions que patia Catalunya com a conseqüència del brot patit a partir del mes de juny a les comarques bàsicament de la Noguera, de l'Urgell i del Pla d'Urgell.

Naturalment, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi se sent preocupat perquè consideràvem que això no succeiria, no hi hauria un rebrot, molt menys encara quan s'acabaven d'aixecar les restriccions, que derivaven d'aquesta altra de l'estiu, i, naturalment, molt preocupats per la importància que té el sector porcí per a l'economia de Catalunya. El sector porcí, bé a través de la seva producció, bé a través de la seva transformació i de l'elaboració dels productes carnis que se'n deriven, significa un sector econòmicament molt important per a l'economia de Catalunya. Ho assenyalava el diputat Jordi Ausàs, president de la Comissió d'Agricultura, després d'aquella intervenció que tindria ben poques

coses, tinc ben poques coses a afegir-hi, perquè em sembla que la seva intervenció, no com a president de la Comissió d'Agricultura, sinó com a portaveu del seu Grup, jo la puc subscriure totalment.

La sensació que impera, a hores d'ara, en el sector ramader i en els grups parlamentaris d'aquesta cambra, almenys a aquells diputats que ens dediquem més directament al seguiment de la política agrària, la sensació que impera és de desconcert.

L'any 97-98 vam patir una forta sotragada que es va resoldre amb el sacrifici i la destrucció de 900.000 porcs i una despesa de gairebé vint mil milions de pesetes. Ja, llavors, tots els grups parlamentaris i l'Administració, representada a través del conseller Marimon, en aquells moments, vam concloure que calia fer unes quantes coses per evitar el risc, per disminuir el risc, diria jo, perquè evitar-lo en termes de sanitat ramadera és ben impossible, des del meu punt de vista, per evitar-lo; però, en qualsevol cas, per reduir-lo.

D'una manera molt clara i molt decidida calia emprendre un pla de reestructuració del sector porcí que abordés tot un conjunt de mesures que anaven des de la possibilitat d'autoabastiment de la nostra pròpia cabanya –i, per tant, de reducció de la nostra dependència respecte a l'exterior– a les normes sanitàries –i diria seguretat– que calia que tinguessin les explotacions, que contemplés el mosaic d'explotacions que en aquest moment cobreixen el conjunt de Catalunya, moltes de les quals són poc viables per si mateixes i reuneixen poques condicions, fins i tot, algunes d'elles poques condicions, per ser legalitzades. Que abordés, també, els problemes als impactes ambientals que genera el conjunt del sector ramader i, d'una forma molt clara, el sector porcí. Que abordés els avantatges i els inconvenients dels dos models productius en què es fonamenta el sector porcí català; és a dir, les explotacions de cycle tancat o les explotacions vinculades a cadenes integradores. Que analitzés tot aquest conjunt de circumstàncies per posar damunt la taula, naturalment, un pla de reestructuració seriós que reduís –ho repeteixo–, no que evités, perquè em sembla molt difícil evitar, parlant de sanitat ramadera, que reduís el risc que poguéssim patir en el futur altres situacions com aquella. Per què?

Doncs, òbviament, perquè una situació de PPC no és una situació que acabi en si mateixa en els efectes que produeix en aquella explotació determinada, sinó que una declaració de PPC implica unes conseqüències comercials de primer ordre –ramaderes i comercials de primer ordre– amb els impactes econòmics que això significa. La declaració d'una situació de PPC significa el tancament de fronteres, les restriccions per al comerç de la carn de porcí i per als productes vinculats al porcí, etcètera.

Per tant, ens semblava que era necessari, ja a l'any 97-98, impulsar immediatament un pla de reestructuració, i, naturalment, ens ho continua semblant avui. Ens ho ha semblat, també, en totes les ocasions en què hem tingut la possibilitat d'expressar-ho: aquí en el mateix Parlament, en el Ple del Parlament, en la Comissió d'Agricultura, en els fòrums, en les jornades, en els

simposis que s'han produït, a Mollerussa i a altres llocs especialitzats en el tema del sector porcí.

Hi ha una general coincidència, expressada per la mateixa Administració, pel mateix conseller i pel mateix director general –que ens acompanya, també, des de la tribuna–, de la necessitat d'impulsar aquest Pla de reestructuració. Però, la realitat de les coses és que, enguany, entre el mes de gener i el mes de setembre, en els nou primers mesos de l'any, Catalunya ha importat 400.000 porcs de l'exterior –400.000 porcs que posen en evidència la nostra dependència de l'exterior. I, naturalment, si les importacions es produeixen des d'arreu d'Europa, a Catalunya és fàcil, si arreu d'Europa no són tan curiosos com podem ser-ho nosaltres, importar també bestiar que estigui contagiats, en aquest cas, de PPC o podríem parlar d'altres epizooties que afecten la cabanya ramadera.

I, un cop arribats aquí, doncs, perquè evidentment les mesures de seguretat, el transport de bestiar, la mateixa situació de les explotacions propicia el risc, al final, la malaltia acaba explosionant, que és el que va succeir ara el mes de juny i que és el que deu haver tornat a succeir ara una altra vegada.

Clar, la resposta del conseller, ja en el mes de juny, va ser una resposta de repartiment de responsabilitats a tothom, fins i tot, en algun moment, va posar nom als presumptes responsables. I va dir que, fins i tot, se'ls restringia l'abonament de les indemnitzacions degudes com a conseqüència de la seva presumpta responsabilitat; és a dir, als altres, als altres subjectes econòmics se'ls pagava les indemnitzacions en el moment que corresponia i a unes determinades empreses, suspectes d'una mala pràctica comercial, doncs, se'ls suspenia aquestes indemnitzacions.

Assenyalar des del Govern les responsabilitats, les presumptes responsabilitats de la forma que es va fer i no poder-les concretar després d'una forma prou fefaenta genera, senyor conseller, desconcert i preocupació; de la mateixa manera que genera desconcert i preocupació el fet que ara, en aquest darrer brot, l'Administració central dicti normes d'aplicació a Catalunya i es tanquin les fronteres a efectes d'exportació quan la Generalitat, l'Administració directament responsable, no hagi fet encara el reconeixement i, per tant, la declaració d'un nou brot de PPC. Què succeeix mentrestant?

Que l'Administració central i, a través d'ella, l'Administració comunitària tenen notícies abans que la Generalitat produeixi la declaració oficial? Si això és així vostè ha de comprendre que en el sector s'engegui tot un procés de rumorologia, en definitiva, de desconcert, en el sentit de si l'Administració ha estat tan diligent com calia o si en la demora de la declaració, que ha significat mentrestant el tancament de les fronteres externes, no ha immobilitzat el bestiar dintre de casa mateix, i, per tant, s'ha corregut el risc que el bestiar es traslladés d'unes granges a unes altres, produint, propiciant la possibilitat d'una difusió de la malaltia, del contagi.

Bé. Jo no ho sé, senyor conseller. El sentit d'aquesta interpellació, avui –ja veu en quins termes ho estic plantejant–, assenyala, constata que aquell Pla de rees-

tructuració que tots ens havíem compromès a impulsar no l'hem fet. I, per tant, com deia l'altre dia a la Comissió d'Agricultura, tots plegats tenim la responsabilitat que tenim que no s'hagi fet.

Però, per damunt de tot, parlant del brot concret que ens afecta ara i en aquest moment, el que ens preocupa moltíssim, senyor conseller, és tota la confusió que es genera al voltant d'aquest brot –ho assenyalava abans el senyor Jordi Ausàs. Com ha sorgit? És una reiteració d'un brot importat, d'un contagi importat de l'Europa de l'Est, com suggerien en el cas anterior? Per què aquests desfasaments en les declaracions, que impliquen, després, la conseqüència que implica de restriccions de bestiar o de tancament de fronteres? Què pensa fer? Pensa aplicar, radicalment, la normativa sobre zones de prevenció i de vigilància? Pensa procedir a un sacrifici radical, o no? El president, el degà del Col·legi de Veterinaris l'altre dia ens assenyalava que ell seria molt més radical del que vostès són, i, per tant, assenyalava els seus dubtes respecte que l'estratègia d'actuació produeixi els efectes que podria produir.

En fi, tot un conjunt de circumstàncies que, després, en la meua rèplica insistiré si en la resposta del senyor conseller no trobem la resposta que nosaltres buscàvem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Vilalta.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'autosuficiència ramadera (tram. 300-00724/06)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la interpellació, també, al Consell Executiu, sobre la política d'autosuficiència ramadera, que presenta el Grup Popular. Per a la seva exposició i defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller d'Agricultura Ramadera i Pesca, li he de parlar d'autosuficiència ramadera perquè hem de parlar no solament del present i del passat, sinó també hem de parlar, tots plegats, del futur, i se n'ha parlat en les dues interpellacions que han substanciat els il·lustres diputats que m'han precedit.

Miri, conseller, quan hi ha camions parats a les carreteres no és solament culpa dels camions que s'han quedat parats a les carreteres per treure la neu. Quan hi ha pesta porcina no és solament culpa dels ramaders, que han fet les coses bé o han fet les coses malament. Per damunt de tot hi ha una administració que té competències, i les competències les té l'Administració de la Generalitat de Catalunya en els aspectes que estem tractant. Amb la qual cosa la pregunta primera, conseller, és: estem davant d'un brot, d'un rebrot o davant de què estem? És a dir, si un model que tots apuntàvem

que podia ser un model important a tindre en compte, com era el model de la comarca d'Osona, pel que fa al sector porcí, també està tocat, és a dir, tampoc funciona o tampoc ha funcionat aquest model, quin model hem de seguir?

Si a les terres de Lleida vam tindre un primer brot, que encara no sabem, conseller, –i a la millor avui vostè ens en pot dir alguna cosa–, d'on ha vingut, després vam tenir un rebrot; ara, el d'Osona és un brot, és un rebrot? D'on ve?

Són les importacions a què abans feia referència l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta, de quatre-cents mil animals? Què és el que està passant? Perquè, l'any 97, vam saber molt clar que el problema de les importacions, pel que feia al sector porcí, ens va dur una pesta porcina a les terres de Lleida, a les comarques de Lleida, que van sacrificar, com s'ha dit, més de nou-cents mil porcs, un cost de més de vint mil milions de pessetes. Ara encara no tenim clar de què ens ha vingut tot això. Jo he escoltat veterinaris que diuen que vénen de les vacunes, jo he escoltat transportistes que diuen que s'estan fent coses mal fetes en el tema del transport. Jo he escoltat gent d'associacions importants del sector del porcí que em diuen que no s'estan duent a cap les mesures de bioseguretat animal pel que fa a frenar la lluita contra la pesta porcina clàssica.

Però, en tot cas, com li deia abans, conseller, la responsabilitat màxima, la té vostè en nom del Govern de la Generalitat, i és a qui li exigim la responsabilitat des dels Grup Popular. Què vol dir tot això, conseller? Vol dir que un brot en una comarca com és la comarca d'Osona, amb més d'un milió de porcs, és el que es diu vulgarment una bomba de rellotgeria. Quan fa fred, al contrari del que pugui semblar, el virus s'estén encara més. La immobilització per les mesures que ens dona marcades el comitè de crisi i, a la vegada, les mesures que s'estan seguint per les marcades, també, per la Unió Europea, fan que no puguem tirar endavant altres mesures que, a la millor, tirariem endavant des de casa nostra, i, segurament, podríem coincidir amb algun dels seus plantejaments.

Tot això, conseller, ens porta a una situació realment preocupant. S'assisteix amb molta preocupació, és un degoteig lent però un degoteig d'explotacions a sacrificar, de drames en famílies que estan vivint únicament del que són les explotacions del porcí. Com deia el diputat senyor Ramon Vilalta, l'any 97, vàrem substanciar –l'any 97-98– un debat de política agrària, llavors, amb el conseller Marimon. Ja l'hi vam apuntar i vam fer resolucions, i vam parlar de reestructuració del sector porcí. Jo, ara, fa pocs moments, estava llegint una presentació de vostè mateix en una reunió sobre el porcí a la fira de Sant Josep de Mollerussa, on vostè deia: «Hem de canviar el model, hem de reestructurar el model del sector porcí a Catalunya».

Som-hi, conseller, però ara som-hi de debò –som-hi de debò. Nosaltres li plantegem, conseller, que, al llarg del proper semestre, ens dugui a aquest Parlament un pla de reestructuració del sector porcí. No sé si ho hem de fer amb una llei, no sé si vostès ho poden fer amb un decret, no sé si ha de ser una ordre..., no sé el què, con-

seller, però, en tot cas, li demanem des del Grup Popular que ens porti, al llarg dels propers sis mesos, un pla de reestructuració del sector porcí. Que no només quedi en un pla, que no només quedi en un pla. Ho vull acompanyar d'altres mesures que em sembla que podem coincidir. Una d'elles: tenim la reforma, tenim la revisió, l'any 2003, per a l'any 2004 del Pla de Desenvolupament Rural, l'anomenat PDR. Demani, conseller, al Govern de l'Estat, demanin a la Unió Europea la revisió d'aquest Pla. Demanin la revisió d'aquest Pla, perquè no solament tinguem línies d'ajuts per a la incorporació de joves, no solament tinguem línies d'ajuts per a la millora d'exploracions.

Avui hi ha línies d'ajut per a la millora d'exploracions, per al «vallat» d'una explotació..., per temes menors, per dir-ho d'alguna manera. Però, el tema que anem a cercar, em sembla, tots plegats, és el tema que és el títol de la nostra interpellació, el tema de la autosuficiència ramadera. I parlar d'autosuficiència ramadera vol dir que hem de transformar explotacions que avui dia són explotacions d'engreix o que són grans fàbriques de garrins en explotacions de cycle tancat, que és allà on, sens dubte, podem anar a aconseguir els temes màxims de bioseguretat; allà on, sens dubte, podem fer que no siguin necessàries les importacions, com abans s'hi feia referència, amb prop de quatre-cents mil animals els primers nou mesos. Perquè ens hem de recordar del passat: mentre nosaltres hem anat dient en aquest Parlament que calia una reestructuració del sector porcí, mentrestant s'han fet granges, que tant de bo tinguéssim a Catalunya, a la franja d'Aragó. I no s'han fet a Catalunya, no s'han fet a les terres de Lleida, no s'han fet a la comarca d'Osona.

Lligat amb tot això, hi ha temes de futur, com és aquest tema de la revisió del PDR, de noves línies per a la transformació de granges d'engreix, de granges de gran fabricació de garrins, per passar a granges de cycle tancat, que, aquesta, li asseguro que és una proposta que hem meditat molt i que creiem s'hi han de destinar recursos molt importants i a d'altres temes: explotacions que avui dia encara estan dins dels cascs urbans, explotacions que estan a molt poca distància dels nuclis de població, explotacions que estan a molt poca distància les unes de les altres, etcètera, etcètera. Sap vostè perfectament a què em refereixo.

I, lligat a tot això, conseller, temes que vostè ha apuntat. Li vull recordar que el diputat que li parla li va apuntar a la primera compareixença que va tindre vostè sobre la pesta porcina clàssica en aquest Parlament: «autoguies sanitàries». Li vaig dir –l'hi vam dir–: «No creu, conseller, que les autoguies sanitàries és un tema que hem de revisar?» Vostè no va dir que no –vostè no va dir que no–, però, en tot cas, ho va ficar allò que es diu «molt en quarantena». Bé, ara vostè ha parlat de programes informàtics, de xips..., bé, no sé què realment vostès volen pretendre o volen fer. En tot cas, expliqui'ns-ho, però, en tot cas, canviem el sistema d'identificacions dins de les nostres possibilitats; canviem el sistema de moviments dins, també, de les nostres possibilitats, perquè això, a part de ser temes de futur, ens servirà per al moment present, per al moment actual.

S'han apuntat d'altres aspectes, d'altres possibilitats. Hi ha suficients veterinaris, hi ha suficients recursos per a la sanitat animal, hi ha suficients mecanismes... Creu vostè que el Comitè de Crisi està en aquest moment..., és prou diligent? Li faig aquesta pregunta: el Comitè de Crisi és prou diligent amb tot el que està succeint? És a dir, un Comitè de Crisi, que està integrat per organitzacions professionals agràries, per veterinaris, per membres de l'Administració de la Generalitat, no creu vostè que s'hauria d'estendre i anar molt més enllà pel que fa referència a transportistes, pel que fa referència al tema de controls en escorxadors, etcètera, etcètera? Li faig la pregunta; no és que tampoc vulguem, nosaltres, que hagi de ser d'una manera o d'una altra el que li estem plantejant.

Perquè això, conseller, no queda solament en el sector del porcí. Tenim problemàtiques amb els temes dels vedells, pel que fa referència a importacions; tenim problemàtiques amb el tema de l'oví pel que fa a importacions, etcètera, etcètera. És a dir, la paraula, aquella, amb què tant ens omplíem la boca, que és aquella paraula de la globalització, la globalització i el moviment d'animals, el moviment de mercats, també fa que tinguem totes aquestes problemàtiques en la sanitat animal.

Conseller, fa quatre anys que venim reclamant alguns dels aspectes de què avui estem parlant –fa quatre anys–, amb la qual cosa, conseller, no ens podem permetre quatre anys més, perquè el sector està amb greus dificultats i el que es veu a venir, sens dubte, és molt important.

I una recomanació, conseller, una recomanació que no crec que sigui solament per a vostè mateix sinó que podríem fer-la avui dia –i avui l'hi fem des del Grup Popular– extensiva a quasi tot el Govern de la Generalitat: demanin al sector ramader ajuda, demanin als transportistes ajuda; fiquin-se a disposició, tots plegats, dels sectors que, sense ells, conseller, no podran lluitar contra aquesta malaltia i contra altres epizooties que té avui dia la cabana ramadera. Pensi, conseller, que des de la Gran Via, 612-614, es poden fer molts plans, es poden avançar recursos i es poden fer moltes mesures, però, en tot cas, sense la realitat del carrer, la realitat del carrer, que li demanem que tinguin sensibilitat, el Govern de la Generalitat, no podran sortir-se'n, d'aquesta malaltia. En tot cas, reitero el que em sembla que és un sentiment comú de tots els grups parlamentaris –almenys manifesto el del Grup Parlamentari Popular i acabo, senyor president–, que és la voluntat de donar suport a les iniciatives per tal d'eradicar la pesta porcina clàssica, de donar suport i ficar-nos al costat de la Conselleria i de vostè mateix com a conseller per poder trobar solucions, per cercar solucions i per parlar del moment present i per fer un projecte de futur que sigui una realitat i que sigui un exemple del que hauríem de tindre a la nostra cabana ramadera.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política ramadera (tram. 300-00552/06)

Per Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Recordo, a l'estiu, senyor conseller, quan ens reuníem amb els portaveus de la Comissió d'Agricultura, que jo era, potser, l'única, junt amb el senyor Iglesias, que no era de Lleida, i tots em deien: «Tant de bo no arribi a la teva comarca!». Han passat mesos i, finalment, ha arribat a la meua comarca. En aquests moments podríem estar debatent veure com hi ha arribat, per què hi ha arribat, però, per part del nostre Grup, el que volem és centrar-nos en què s'ha fet un cop ha arribat la pesta a la comarca. Perquè tothom ho ha reconegut: és una situació greu, una situació, podríem dir-ne, de crisi considerable, tenint en compte les característiques d'Osona. Ho recordava el degà del Col·legi de Veterinaris quan va comparèixer la setmana passada.

Parlava del milió quatre-cents mil caps de bestiar, de les explotacions molt concentrades que tenim a la comarca, que, a més a més, no estan aïllades enmig d'una zona agrícola, sinó que estan associades a masies, estan molt a tocar dels pobles, amb molta proximitat entre les explotacions –d'això, ja n'havíem parlat. Fa molt de temps que té problemes sanitaris diversos, no només ara quan hi ha la pesta, amb quatre grans escorxadors, com a mínim, que reben animals d'altres comarques; també una xifra que ens donava el degà del Col·legi de Veterinaris: un sol escorxador sacrifica quaranta mil animals que vénen de tot l'Estat a la setmana –no és poca broma–, un sol escorxador. Això vol dir que hi ha una rebuda molt important, sense oblidar la gran quantitat d'indústries de les quals viuen moltes famílies, que necessiten, doncs, que arribi carn a la comarca.

Tot això, podríem dir que ja podríem haver-ho analitzat, a veure si és un model amb el qual hàgim de continuar. Mirant-ho des de sobre, no té gaire sentit, però ja que hi és, jo crec que hi ha un element que és molt important, que és el de la prevenció. És a dir, si a l'estiu anàvem dient: «Tant de bo no arribi a Osona!», perquè ara que ha arribat a Osona hi ha aquesta sensació de no saber com reaccionar? Jo, almenys a mesura que he anat parlant amb gent, amb força gent, doncs, m'adono que hi ha hagut una improvisació considerable. Estic d'acord amb altres diputats que han parlat que havíem de fer propostes de futur, però, per fer propostes de futur, el que és important és analitzar, veure on s'ha fallat. I és en aquest cas on a mi m'agradaria analitzar una mica el que ha anat passant a la comarca.

A finals de novembre hi ha símptomes en una granja i es maten mil cinc-cents porcs. Com es pren aquesta decisió de matar aquests porcs? Qui hi intervé? L'Administració? Els ramaders? Per què no ho sap tothom, que s'ha fet aquest sacrifici? Perquè, si els estem dient que els ramaders han de prendre precaucions, han de mirar de no escampar la pesta a altres llocs, primer han de saber que tenen pesta a tocar de casa –i això no ho

sabien. Els ramaders varen començar d'assabentar-se'n pel boca a boca, anava corrent la veu, perquè un ramader de la granja del costat va sentir els trets.

Això no és correcte, això no és normal que sigui així. Per què ha anat tan malament la informació? Per què encara ara no sabem com s'han pres les decisions? Perquè el Comitè de Crisi pot ser operatiu o no pot ser operatiu però el cert és que existeix. Perquè si, a finals de novembre, va detectar-se un possible brot de pesta, que després, en primer lloc, es va dir que no ho era; després a la granja del costat n'hi va haver i, per tant, aquí els resultats de les analítiques plantegen força dubtes, però, bé, el cert és que, a finals de novembre, comencen d'haver-hi problemes. Per què no es reuneix el Comitè de Crisi fins al 10 de desembre? No és el Comitè de Crisi el que ha de donar orientacions, i que després els comitès tècnics, doncs, apliquin, i que el Govern prengui la decisió, però, que trigui tant de temps a reunir-se aquest Comitè, no ho trobem gens acceptable.

Tornem a aquests inicis. Se sacrifica, s'analitza, comença a córrer la veu. Em van dir uns companys –jo no vaig poder-ho sentir– que per Catalunya Ràdio havia sortit un oient –no sé si era del Bages o del Berguedà–, aquests dies que s'havia declarat el brot de pesta, que deia: «Si ja fa quinze dies que hi havia pesta a Osona!». Clar, el sector ramader, sí que ho sabia, però, oficialment, resulta que no s'havia reconegut en cap moment. Com és que es fa córrer la veu perquè tinguin temps de treure porcs de les granges els qui tenen més interessos econòmics?, perquè, els ramaders que només tenen una granja, aquests no els poden moure, però els que sí que en tenen més d'una i escampats en diverses comarques i fins i tot fora de Catalunya, aquests sí que poden fer maniobres, aquests sí que poden trucar a un transportista i, fins i tot quan ja s'estava parlant de la immobilització recomanada pel DARP i fins i tot per Assaporc, aquesta gent mateixa que ho havia recomanat, després movia porcs de les seves granges.

Transportistes que deien: «Home, però si estem immobilitzats!», i li deien: «Bah! Si no m'ho fas tu, m'ho farà un altre». I, per tant, aquell transportista agafava els porcs i se'ls emportava d'allà, sabent que estava en un radi on podia haver-hi la pesta. Als comunicats mateixos de la Generalitat es parla de com, després, varen començar de buscar, com bojós, doncs, on havien anat a parar aquests porcs, a totes les comarques: a l'Urgell, al Pla d'Urgell, a les Garrigues, a la Noguera, cap a la demarcació de Tarragona, a la Garrotxa, al Gironès i, fins i tot, a Castella la Manxa. Això perquè no es va immobilitzar ràpidament. A més a més, eren recomanacions, tant del Govern com d'Assaporc, però, a l'hora de la veritat, doncs, no es feia. Què passa amb això de la immobilització? Nosaltres creiem que aquí hi ha hagut una desinformació –jo diria que intencionada– considerable.

Per què el Govern diu que està immobilitzat, que no pot moure's bestiar, quan en realitat no ha dictat l'ordre? I m'explico una mica: a mi, la setmana aquella de la Constitució, els dies 3 i 4 de desembre, tothom em diu: «S'està movent bestiar per la comarca.» El dia 5, els ramaders em deien: «Estem immobilitzats o no estem

immobilitzats?» Resulta que els periodistes tenien informació que sí que la Generalitat havia immobilitzat... En tinc aquí un exemple: *La Vanguardia*, «el traslado de ganado porcino se prohíbe en Cataluña por la peste», i diu: «El traslado de ganado porcino quedó ayer prohibido en toda Cataluña.» Un diari del dia 7; per tant, s'estava referint al dia 6. Jo, aquest dia 6, truco a l'oficina dels Mossos d'Esquadra de Vic i els demano: «Senyors, sóc la diputada Bet Font» –vaig identificar-me; vaig pensar: que quedi clar...–, «que tenen ordre d'immobilitzar o d'aturar els camions que corrin per la comarca?» I em van dir que no, que com que no hi havia l'ordre firmada i no hi havia l'ordre publicada, que potser el divendres, que ja era laboral, o el dilluns..., es va signar el divendres, però fins el dilluns no es va publicar.

Per què es diu que estem immobilitzats, quan no ho estem? Per fer veure que des del Govern es reacciona ràpidament? Doncs, reaccionar ràpidament vol dir prohibir de veritat i posar mossos d'esquadra a cada cruïlla de les carreteres, cosa que no passava.

Bé, a nosaltres ens sembla que tot això ha contribuït, d'una banda, que s'escampés la pesta –esperem que no hagi sigut així–, i d'altra banda, que hi hagi hagut sectors econòmics que n'hagin tret un benefici, quan altres, per la desinformació que tenien, perquè no s'havia comptat amb ells, doncs, el que patiran serà ara, perquè se'ls ha fet sacrificar els porcs que tenien a la seva granja en aquest radi d'un quilòmetre al voltant de les explotacions afectades.

Després arriben les declaracions del senyor conseller, quan diu que –textualment– «alguns personatges del sector ens han fet perdre la confiança». Nosaltres en això, senyor conseller, li donem la raó. És a dir, no estem..., veiem que amb aquestes paraules, quan parla d'alguns personatges, al contrari d'altres opinions que s'han dit, no creiem que criminalitzi tot el sector; el que està fent és dir que hi ha gent que ho fan malament, gent que fa «maranya», gent que fa trampa i que fins i tot fa trampa amb les autoguies. Però, senyor conseller, això fa molt de temps que ho saben, eh?, i fins i tot saben qui són aquestes persones; i no només vostès: també altres col·lectius saben que existeixen aquesta gent. I per què no es denuncien? Per què no es posen damunt la taula aquests noms d'aquests personatges que els han fet perdre la confiança? Perquè, si pot dir això, vol dir que en deu tenir proves, i, per tant, si en té proves, per què no actuen? Nosaltres creiem que, aquesta desconfiança, ja l'hauria d'haver mostrada..., és que fins i tot a l'estiu, quan la problemàtica a les comarques de Lleida... Ara a Osona n'hi han, però és que també n'hi havien abans, i en canvi semblava que no, que es volia tapar qui eren aquests personatges que fan perdre la confiança.

Nosaltres el que veiem és que aquí qui té més possibilitats de fer trampes..., no estem pas dient que no hi hagin ramaders petits que no puguin fer les coses mal fetes, però els que tenen més d'una granja són els que ho tenen més fàcil per jugar amb les autoguies, i, per tant, entenem que s'ha de canviar aquest sistema. Podem parlar-ne, de veure com ho hem de fer, però el que està claríssim és que no funciona el que tenim. Han

passat mesos des de la pesta a Lleida i han passat anys des de l'anterior pesta, i sembla que les conclusions que treiem a la Comissió d'Agricultura fa uns mesos i les que es varen treure fa uns anys, doncs, no serveixen per a gaire res.

Un altre aspecte –fins i tot ho reconeixia el degà del Col·legi de Veterinaris l'altre dia–: què està passant amb el moviment de camions cap als escorxadors, amb el moviment de camions per portar pinso a les explotacions? Per què no s'està controlant que es desinfectin correctament? Testimonis, l'altre dia, un matí, mirant-se un escorxador, com entraven i sortien els camions: de tots els que varen passar en un període de temps considerable, un es va desinfectar correctament.

I ho sap, senyor conseller, que es fan trampes també amb això de la desinfecció en els escorxadors? Perquè els camions, per desinfectar-se, paguen, i se'ls dona un paperet, que aquest paperet els Mossos d'Esquadra els el poden demanar un tros de carretera més enllà, però resulta que moltes vegades paguen, tenen el paperet i ningú els ha desinfectat el camió. Com és què això no es controla bé? Això és gravíssim, perquè aquest camió després pot anar a altres llocs a escampar la pesta. I el mateix amb els camions de pinso: hi han moltes granges que encara no tenen les foses o els sistemes per desinfectar els camions correctament. Aquests dies que tothom corria a moure bestiar amunt i avall, sé de gent que estaven construint les foses per desinfectar i que les varen haver de deixar perquè tinguessin més facilitat per entrar i sortir els camions.

Tot això està passant a la comarca d'Osona, i sembla que es vulguin posar les mans davant la cara per no veure-ho. Com també sembla que ningú vol veure de quina manera se sacrifica el bestiar i de quina manera s'enterra. Els primers dies, aquests primes caps de bestiar que es varen enterrar no tenien ni calç viva. I també amb testimonis –és que potser és la gràcia de ser de la comarca, que tothom t'ho va explicant, i que me'n refio–, gent que havia sigut allà mateix quan estaven enterrant els primers porcs i que no tenien calç viva quan els estaven enterrant i els enterraven de qualsevol manera, i que ni feien les foses amb les característiques que haurien de tenir. I, a part, aquests animals, de la manera com se sacrifiquen, ja hi tornem a ser, com amb a Lleida: amb quins mètodes?, què és això de no fer-los patir, quan s'està reconeixent que arriben a baix a la fosa i que encara n'hi ha que són vius?

Senyor conseller, a nosaltres ens sembla que han fallat massa coses aquí a la comarca d'Osona, potser algunes repetides en altres llocs, però jo crec que ha de ser el moment de posar-hi punt i final, o si més no punt i a part, perquè a partir d'ara les coses es facin d'una altra manera. Em sembla...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanyà

Acabo, senyor president. Em sembla, senyor conseller, que aquí ha passat una cosa, i és que vostè i algunes persones del seu Departament no han controlat tot el

que passava a la comarca d'Osona; hi han coses que els han passat per sobre sense que se n'hagin adonat. I em sembla que això, doncs, s'ho han de fer mirar.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, senyors diputats interpellants, en primer lloc, em plau comparèixer davant d'aquest plenari, en aquesta ocasió per donar resposta a les seves interpellacions, tres que fan referència, concretament, a la PPC a Osona, i una altra que fa referència, a més a més, a la política de futur del mateix Departament en el que fa referència a ordenar el sector porcí, perquè jo crec que en les quatre interpellacions hi ha hagut també algunes coincidències en aquest tema.

Jo el que voldria dir en primer lloc, manifestar, és que en tot aquest procés el Govern de la Generalitat, el Departament d'Agricultura en aquest cas, ha actuat amb una transparència total i que s'ha anat facilitant la informació d'una forma continuada; una informació, per altra banda, que des del Departament s'ha fet arribar i continuem fent arribar puntualment –com així està establert en la relació entre els grups i el mateix Departament–, preferencialment, als portaveus d'agricultura de tots els grups parlamentaris.

Jo havia demanat ja a petició meva, com ho havia fet en èpoques anteriors, quan la PPC a Lleida, el dia 10 de desembre, la meva compareixença a la Comissió d'Agricultura. El context d'aquestes interpellacions no permetrà poder estendre'ns en la mesura que caldria, donat el motiu que ens porta avui aquí.

Amb caràcter previ, considero convenient donar unes dades perquè tothom pugui saber quina és la magnitud del sector porcí a Catalunya. El sector porcí constitueix un dels motors del sector agrari més importants, el sector agrari català. Catalunya té un cens gairebé de sis milions de caps de bestiar i sacrifica prop de dotze milions; vol dir que la nostra producció, o almenys el nostre sacrifici a l'escorxadors, és de prop de dotze milions de caps anualment. Això representa quasi, quasi el 40% del valor total de la producció agrària catalana. I, a més a més, si hi afegim el sector agroindustrial –per tant, les carnis, els escorxadors i tota la indústria càrnia complementària–, vol dir que és un sector potentíssim i a més important dins de l'economia agroromana, agroindustrial, també, del nostre país.

El que passa és que una visió general del sector –i crec que coincidirem amb les senyores i senyors portaveus–..., el sector té unes característiques concretes, que algunes d'elles han estat prou positives al llarg dels anys, però que algunes altres haurien de ser millorables en un futur, si és possible. És un sector productiu, globalment, molt elevat, ja que la nostra producció equival a un terç de la producció espanyola. Hi ha una clara separació

funcional entre les explotacions: produccions de garrins, produccions de cicle tancat i produccions d'engreix. Una alimentació al bestiar basada totalment en els pinsos compostos. Una remarcada presència de contractes d'integració; pràcticament el 80% de la producció porcina a Catalunya es regeix pels contractes d'integració; per tant, aproximadament un 20%..., en forma part la ramaderia independent. Uns nivells d'eficiència, productivitat i rendibilitat clarament superiors respecte a la mitjana dels estats europeus; això vol dir que més d'onze mil explotacions porcines a Catalunya representen, a més a més, un únic o preferent mitjà econòmic d'aquests explotacions –en alguns casos, segurament secundàriament, però són els menys.

Tot i que constitueix una activitat econòmica privada i sotmesa a les regles de joc de mercat, és fàcilment comprensible que el Departament d'Agricultura estigui sempre atent a allò que passa en el sector i, a més a més, també d'acord amb la legalitat vigent.

Uns dels elements, per tant, essencials perquè el sector porcí català continuï sent potent i competitiu és l'aplicació correcta, és la garantia correcta de la sanitat animal. Nosaltres no només estem convençuts d'això, sinó que intentem conscienciar-ne tots els ramaders, i també l'agroindústria, perquè contribuïm entre tots a fer possible l'existència d'una bona sanitat animal i l'execució d'un pla específic que abasta tota la cadena ramadera.

El Pla de sanitat animal comprèn, primer, una adequada gestió del registre d'explotacions, a fi que tinguin tots la seva identificació; segon, la incidència perquè es compleixin les mesures de bioseguretat establertes per poder accedir precisament a aquest registre; l'execució de programes dirigits a la prevenció, al control i a la lluita de malalties. Pel que fa al bestiar porcí, per exemple, contempla el seguiment de la pesta porcina clàssica, de la pesta porcina africana, de la malaltia vesicular porcina, i també les mesures de control i de lluita contra la malaltia Aujeszky. El nombre de controls efectuats fins ara, durant el 2001, s'eleva a la quantitat de 796.714, és a dir, 796.714 mostres analítiques portades al laboratori per poder fer després totes les analítiques serològiques i virològiques corresponents.

La nostra dependència externa, dependència d'Espanya i dependència també d'Europa... Nosaltres, en ser productors importants, no podem, amb el sistema actual, cobrir-nos, nodrir-nos de tots els garrins necessaris per al nostre engreix i, per tant, recorrem als mercats espanyols, i també al mercat europeu, de la mateixa manera que els nostres garrins recorren també als mercats espanyols, bàsicament.

El Programa de sanitat animal abasta també les qualificacions sanitàries de les explotacions ramaderes. L'execució dels programes abans esmentats permet classificar sanitàriament els animals, les explotacions i tot el territori català. El nostre objectiu és facilitar que els ramaders catalans assoleixin la màxima qualificació sanitària, perquè això és bàsic per accedir als mercats i, per tant, per a la bona marxa del sector. Per això des del Departament s'estableixen les pautes i els controls a realitzar per contribuir a obtenir o a mantenir aquelles qualificacions sanitàries que tenen les diferents explotacions.

Un altre component essencial del Programa de sanitat animal és el control del moviment pecuari. En funció de les recomanacions dels serveis veterinaris, s'estableixen els condicionants sanitaris que han de complir i la documentació sanitària que l'ha d'emparar; aquest és un aspecte en què l'experiència està demostrant cada dia que s'hi han d'introduir noves millores, com després m'hi referiré. Per altra banda, desenvolupar uns programes d'emergència i d'alerta corresponents, sempre que es declari una malaltia; actualment, per exemple, en la febre aftosa o amb la llengua blava en oví i boví, per exemple.

En aplicació d'aquest Programa de sanitat animal es fan també regularment i de forma intensiva accions d'investigació de residus carnis. Aquestes accions s'engloben en l'anomenat tècnicament «programa PIRACC», Pla d'investigació de residus en animals i carns a Catalunya, que té per finalitat comprovar que no s'utilitzin en l'alimentació animal substàncies no autoritzades. S'han fet, en el que va d'any, més de mil analítiques.

És absolutament fals, com algú ha arribat a dir –i no vostès, sinó que ho han dit al carrer aquests dies, segurament per ignorància o mala fe–, que el Departament no té un pla de sanitat animal. El tenim i l'apliquem amb contundència des de fa molt de temps, i hi aboquem molts recursos públics. Mirin, deixin-me dir-los una cosa: si, tota l'analítica del Pla de sanitat animal que s'ha fet des de l'1 de gener fins al 30 de novembre, l'haguéssim hagut de facturar per part dels laboratoris del Departament, l'haguéssim hagut de facturar al preu, a la taxa que cobren els laboratoris privats, vol dir que durant aquest any el Departament hauria cobrat del sector ramader català 2.700 milions de pessetes, en l'analítica feta als laboratoris del Departament, a la xarxa de laboratoris del Departament estesa per tot Catalunya, tant en oví com en boví, com en porcí, com en cabrum, és a dir, tot el que és la producció ramadera catalana. Això vol dir que el Pla sanitari hi és i, l'execució del Pla sanitari, ens la demostra el volum a preu de mercat –ho repeteixo– de l'analítica feta –per tant, a cost zero per al sector ramader– pel mateix Departament. I les anàlisis en són un de sol dels molts components del Pla de sanitat animal. Perquè, recentment, fins i tot, hem incorporat un acord amb el Departament de Medi Ambient, que té la competència de caça, per tal que aquests facilitin tots els porcs senglars abatuts perquè puguem sotmetre'ls a analítica de la PPC, perquè a Alemanya, que des de fa molt temps està immersa –algunes regions alemanyes– en la pesta porcina clàssica, des de fa molt temps, una de les fórmules que diuen que pot ser per propagar la pesta, diuen ells –ho diuen ells–, pot ser també els porcs senglars. I, per tant, aquí també s'ha encetat aquest control de tots els animals caçats pels caçadors catalans, perquè hi hagi un control també de la PPC més enllà de la triquina.

Estem parlant d'una activitat econòmica privada i, per tant, tots aquells que la desenvolupen han de ser els primers interessats a garantir una correcta sanitat animal; i, en aquest cas, en el cas d'Osona, a més a més, tenim un altre aspecte fonamental i és que està a cavall de la ramaderia i de la indústria.

Aquests..., el passat dia 14 de juny es va declarar el primer focus de la PPC a Lleida, en una granja de Soses, com ja han recordat vostès mateixos. I es van haver de sacrificar 81 animals, d'un total de 111 explotacions ramaderes. Com és comprensible, són unes conseqüències molt greus per a tothom, per al sector productor, per al sector ramader i per a l'Administració. A més a més, aquests sacrificis han anat acompanyats del tancament de zones, de tenir problemes greus: en un moment donat tenim més d'un milió, gairebé 1.200.000 porcs immobilitzats, de totes les edats i de totes les produccions. I, per tant, això també és un greuge importantíssim.

Com és sabut, a més a més, això comporta, també, indemnitzacions, perquè val la pena recordar-ho: les indemnitzacions financen el 25% per part del Govern català, 25% per part de Madrid, el Ministeri, i 50% per part de la Unió Europea. Com hem procedit al pagament de les indemnitzacions en el cas de Lleida?

Hem pagat el 25% que fa referència a l'aportació del Govern de la Generalitat; segon, aquesta setmana, el 25% que fa referència al Govern de Madrid, perquè es fa la transferència i es paga ja aquesta setmana, i, abans de fi d'any, s'abonarà el 50%, la meitat, diguem-ne, del 50% que correspon a Brussel·les, perquè nosaltres també ja n'hem avançat l'altra meitat.

Jo crec que això és bo i és positiu que es comenti també. I, a proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid, tots els grups parlamentaris del Senat li han donat suport per presentar una esmena a la Llei d'acompanyament dels pressupostos del 2002, perquè un cop aprovada, s'eximeixi de l'IVA les indemnitzacions per sacrifici obligatori d'animals reproductors. A nosaltres, ens hauria agradat que fossin tots i no ha estat, precisament, així.

Com a conseqüència de la detecció de la PPC a Lleida es varen prendre les mesures de tots conegudes: la restricció animal, delimitació de zones, eliminació immediata dels animals de focus, l'encàrrec i l'estudi epidemiològic del Cresa, coordinació entre totes les administracions, la creació d'un comitè consultiu de crisis i la incoació d'expedients administratius per irregularitats i comunicació al Ministeri Fiscal per determinar les responsabilitats penals que, en funció dels resultats del procediment judicial que s'està tramitant, se'n puguin derivar.

Per tant, qualsevol irregularitat que es vegi des de l'Administració, s'ha posat en el cas de Lleida, a més d'obrir l'expedient sancionador corresponent i deixar de pagar les indemnitzacions per sacrifici obligatori d'animals, a més a més, s'ha posat en coneixement del Ministeri Fiscal perquè actuï per si hi ha delictes, i, per tant, poder actuar en conseqüència. I ha estat l'Administració de la Generalitat qui ha fet aquesta denúncia davant de Fiscalia.

El dia 15 de novembre es va alliberar l'última zona de Bellmunt d'Urgell, i, per tant, s'havia de declarar forçosament, d'acord amb el Reglament a la mà, que la demarcació de Lleida havia quedat, diguem-ne, ja neta del focus de pesta porcina clàssica.

Però des del Departament vam alertar, en tot moment –i algun mitjà de comunicació ho va treure en aquell

moment-, de la facilitat de propagació del virus i vàrem continuar realitzant una vigilància permanent mitjançant els serveis veterinaris. I, per fer-ho, es mantingueren, a Lleida, dotze veterinaris; i es va dir públicament que la pesta es donava per closa, per acabada, d'acord amb el Reglament en aquella zona, però que la pesta podia viure, que el virus podia viure en qualsevol moment.

La PPC es caracteritza, segons tècnics veterinaris, per la seva capacitat de poder passar inadvertida durant força temps. Tot i no estar eradicada, pot tardar quaranta dies en ser detectada en una explotació des que es produeix la infecció inicial. Això és així perquè, segons els tècnics veterinaris, la malaltia pot afectar, inicialment, a un nombre molt reduït d'animals que passin inadvertits en els quals es desenvolupa al cap de vint-i-un dies i aquest nombre actua com a propagador del virus. Per això, fins passada una segona fase de vint-i-un dies..., i ara entrem aquesta setmana ja en un període, diguem-ne, preocupant, d'alerta màxima a la zona d'Osona per si poguéssim haver-hi ja la segona generació del virus, precisament, perquè al cap de vint-i-un dies els símptomes no són ben evidents, i, aleshores, és quan els animals es declaren ja com a infectats.

El dia 26 de novembre a la tarda, en els serveis veterinaris de l'Oficina Comarcal d'Osona, es va comunicar l'existència de porcs en una explotació del municipi de Calldetenes amb possible simptomatologia compatible amb la PPC. La mateixa tarda, 26 de novembre, els serveis veterinaris del Departament varen visitar l'explotació i varen procedir a la presa de mostres. L'endemà, dia 27, ja es disposava del primer resultat analític efectuat pel Laboratori de Sanitat Ramadera de Vic, que va ser negatiu. Tanmateix, després d'una segona visita a l'explotació, es van sacrificar els animals de l'explotació, tot i que el resultat fos negatiu. Això ho preveu el Reglament estatal d'epizooties, es tracta d'una mesura preventiva que els veterinaris del DARP van considerar convenient, atesa l'alta densitat ramadera de la zona. Per tant, els 1.678 animals de l'explotació varen ser sacrificats durant els dies 28 i 29 de novembre. El 28 de novembre s'havien extret noves mostres dels animals de l'explotació que varen ser analitzades pel Laboratori de Sanitat Vegetal i Sanitat Ramadera del DARP, a la zona Franca, també amb resultat negatiu.

Totes aquestes accions es van comunicar, puntualment, a l'Associació tecnicosanitària de porcí, Assaporc, de la qual en formen part totes les agrupacions de defensa sanitària de la comarca d'Osona, amb els representants de la qual també es fa fer una reunió informativa el 30 de novembre.

Posteriorment, el dia 4 de desembre, el DARP va ser informat de l'existència de possibles símptomes de PPC a l'explotació ramadera de Calldetenes amb el número de marca oficial 161AE, denominada Caseta d'en Grau, paradoxal. El mateix dia es varen extreure mostres de sang i vísceres a animals de la granja per procedir a l'anàlisi corresponent. L'endemà, el dia 5 de desembre, ja es disposava dels resultats analítics, per part del Departament, negatius pel que fa a les mostres de sang, al matí, però positius a la PPC pel que fa a les vísceres, a la tarda. Aquest mateix dia es va procedir a

sacrificar els 2.764 animals que hi havia a l'explotació i es varen fer arribar al Laboratori estatal de referència, al Centre d'Investigació de Sanitat Animal, CISA, de Valdeolmos, les mostres per tal que es procedís, en el seu cas, a la confirmació. El mateix dia 5 de desembre també es va comunicar al Ministeri la sospita de PPC i es van donar instruccions per retirar les guies sanitàries i evitar el moviment de bestiar com a mesures de precaució. És a dir, a partir d'aleshores, l'únic moviment permès era el trasllat directe a l'escorxador.

Aquestes mesures preventives –mesures preventives, ho repeteixo– de control del moviment foren comunicades el mateix dia 5 de desembre, verbalment i, també, per escrit, al director general de Seguretat Ciutadana i, al Conseller d'Interior, verbalment, per mi mateix.

D'acord amb l'Ordre del servei de la Regió Policial Central, també, de data 5 de desembre, els Mossos d'Esquadra varen establir el dispositiu de control en motiu de la PPC a la zona de protecció, a la zona de vigilància i, també, a la zona fora del límit de deu quilòmetres. Tenim informe detallat dels controls que s'efectuen per a una millor coordinació. Es va efectuar una reunió entre el Departament d'Agricultura i els Mossos d'Esquadra, a Vic, l'endemà, 6 de desembre, a les onze del matí, el dia de la Constitució, precisament.

El Departament va ser informat de la confirmació oficial de l'existència de la PPC el dia 7 de desembre per part del MAPA. El mateix dia es va declarar el focus i s'aprovà l'ordre de mesures urgents per a la prevenció i la lluita contra la PPC. Aquesta Ordre és vàlida i eficaç des del moment en què es dicta, d'acord amb els articles 56 i 57 de la Llei 30/92, de règim jurídic de les administracions públiques, sense necessitat d'esperar que sigui publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Això ho acredita, a més a més, l'Informe jurídic de part dels serveis jurídics centrals de la Generalitat. El dia 10 de desembre es va publicar per a coneixement general. Tanmateix, vull deixar molt clar que, com he expressat, el dia 5 de desembre, és a dir, abans de disposar de la confirmació oficial de la PPC ja es varen prendre les mesures preventives necessàries.

S'ha criticat que la Generalitat publicués l'Ordre de mesures urgents després que haguessin sortit publicades l'ordre del MAPA i la decisió de la Unió Europea. Respecte a aquest fet tothom ha de tenir molt clar dues coses: primer, que com acabo de dir el DARP ja havia disposat les mesures preventives, i, segon, que l'Ordre del MAPA i la decisió de la Unió Europea es varen aprovar abans que es tingués coneixement de la confirmació oficial de la PPC, a Calldetenes –abans que es tingués el coneixement de la confirmació oficial de la PPC a Calldetenes–, fins i tot, quan només es disposava del resultat de les anàlisis de mostres de sang efectuades pel laboratori del DARP i els resultats de les quals era negatiu a PPC.

Per tant, el DARP va actuar correctament, d'acord amb el Reglament comunitari, amb independència de les accions que les altres administracions esmentades varen considerar oportú d'adoptar en l'exercici de les seves competències.

Posteriorment, van ser declarats altres focus de PPC, el segon era a l'explotació marca oficial 161AD, també a Calldetenes, i el tercer a l'explotació marca oficial 295CG, a Folgueroles. En els dos casos, el 7 de desembre, es va constatar el resultat positiu a PPC dels laboratoris del DARP. El 10 de desembre aquests foren confirmats oficialment pels laboratoris de referència, i, també, el 10 de desembre es van declarar oficialment els focus, que és com diu el Reglament que s'ha d'actuar.

Mitjançant l'Ordre de 7 de desembre, abans esmentada, el DARP va establir detalladament les mesures urgents aplicables per a l'eradicació de la PPC. A fi d'accelerar l'eradicació de la malaltia, el Comitè veterinari del Departament va ordenar el sacrifici en un radi d'un quilòmetre, degut a l'elevada densitat ramadera de la zona afectada. La declaració d'aquests tres focus ha comportat el sacrifici de 30.112 caps de bestiar entre els existents a les explotacions del focus i en el radi d'un quilòmetre o per relació epidemiològica.

D'altra banda, s'han localitzat tots els animals que des del passat 1 d'octubre varen sortir de la comarca d'Osona amb destinació a altres comarques catalanes, i han estat sacrificats tots els relacionats amb els focus, juntament amb els animals que conviuen en les mateixes explotacions pel contacte que havien pogut tenir, a fi de reduir al màxim el risc de propagació de la PPC. En total foren 5.800 animals, inclosos en els 30.000 abans esmentats, els sacrificats, a les comarques d'Urgell, la Selva, l'Alt Empordà i el Pla de l'Estany. És a dir, es van sacrificar totes les explotacions porcines on havien entrat animals provinents dels focus.

Per a l'execució dels sacrificis necessaris s'han utilitzat sempre els mitjans establert pel Real decret 54/1995, de 20 de gener, de protecció dels animals que asseguruen una mort instantània: fusell de bales, bala captiva, injecció letal, etcètera. Val a dir que en el focus d'Osona s'ha recorregut, sovint, a la injecció letal, atès que la major part dels animals a sacrificar eren petits, eren joves.

Prèviament a qualsevol enterrament es consulta a l'Agència Catalana de l'Aigua i es prenen totes les mesures necessàries per prevenir possibles contaminacions, impermeabilitzacions amb capa d'argila compactada, accions legals, etcètera. Com a criteri general, els animals s'enterren a la mateixa explotació a la qual pertanyen. Quan això no és possible es cava una fossa a un lloc apropiat i proper més adequat.

Cal recordar que l'article 159, del Reglament estatal d'epizooties, disposa que els ajuntaments hauran de disposar de terrenys per procedir a l'enterrament d'animals morts a causa de malaltia comuna contagiosa i, fins ara, s'ha comptat sempre amb la cooperació municipal.

Com a conseqüència, per tant, dels focus declarats, s'han immobilitzats les següents explotacions: a la zona de protecció que va d'un a tres quilòmetres, 147 explotacions i 52.000 caps de bestiar porcí, i a la zona de vigilància, que va entre els tres i els deu quilòmetres, 882 explotacions, 312.000 porcs grans i 120.000 garrins.

Un cop declarats els nous focus el DARP va convocar el Comitè Consultiu de Crisi per a la PPC que es va reunir el dia 10 de desembre, que està integrat per la

Unió de Pagesos, Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya, Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya; Anpograpor, l'Associació Nacional de Productors de Bestiar Porcí; Porcat, que és l'Associació de Productors de Porcí de Catalunya; Assaporc, que és l'Associació de Proveïdors de Porcí d'Osona; el Grup de Sanejament de Porcí de Lleida, el Grup de Sanejament de Porcí de Girona, l'Associació d'Agrupació de Defensa Sanitària, com a convidat, o la Fecic, Federació Catalana d'Indústries de la Carn.

Des que es va declarar el rebrot de la PPC el Comitè ja ha celebrat una reunió, concretament el dia 10, i ja és previst convocar-la novament aquesta mateixa setmana, crec que el dia 20 probablement.

Paral·lelament, es va crear una comissió operativa executiva integrada pels serveis veterinaris del DARP i els serveis veterinaris d'Assaporc i, a més a més, els tècnics també de la Universitat a través del Cresa, amb la finalitat de determinar les decisions pertinents a Osona, d'acord amb el protocol d'actuació per a l'eradicació de la PPC recollit en el Real decret 2159/93.

Immediatament a la declaració de la PPC, concretament el dia 7 de desembre, es va encarregar al Cresa, al Centre de Recerca en Sanitat Animal, l'estudi epidemiològic. En aquests moments, aquest prestigiós Centre està recopilant tota la informació que ha de permetre relacionar els diferents focus i conèixer l'evolució de la PPC, igual que es va fer, en el seu cas, a Lleida. I, segons comunicacions, no crec que escrites encara a hores d'ara, però sí verbals, d'ahir, per part del Ministeri –i dic «d'ahir, per part del Ministeri», i ho dic bé–, la seqüència genètica del virus de la PPC a Lleida pot resultar, sembla ser, el mateix virus que es va detectar a Lleida, a València i a Conca.

Així mateix, s'han fet, s'han passat instruccions per determinar també tots els moviments dels escorxadors de la zona, per saber exactament..., l'origen i les pesades, per saber exactament quina ha estat, des de l'1 d'octubre cap aquí, la seqüència de moviment de bestiar dels escorxadors de la zona, perquè dona la coincidència que un d'aquests escorxadors o el propietari d'un d'aquests escorxadors té un altre escorxador fora de Catalunya, en el qual, en plena crisi de la PPC a Lleida, havia sacrificat d'una explotació de Lleida concreta animals amb cinquanta-nou quilos, i tothom que conegui com funciona la cria de porcí sap que els animals amb cinquanta-nou quilos no van a escorxador, perquè l'únic que hi guanya és l'escorxador i, en tot cas, perquè poden tenir algun problema.

Aquestes han estat, bàsicament, les mesures adoptades des que va rebrotar la PPC a Osona. Ningú –almenys jo no– ha pretès criminalitzar el sector en el seu conjunt; que quedi molt clar. Nosaltres diem que si hi ha..., igual com hi va haver irregularitats en la PPC a Lleida, i ho vam demostrar, i ho hem demostrat a més a més, i hem fet el que hem fet, si descobríssim irregularitats també a la zona d'Osona, sigui a la producció, sigui a la indústria, ho posaríem en coneixement de Fiscalia i, a més a més, per part del Departament s'obriria també el corresponent expedient sancionador.

Cal, doncs, que ens plantegem serioses mesures, també, perquè crec que tot el conjunt del sistema és tremendament millorable. I per això nosaltres acceptem aquesta proposta que feia el diputat del Partit Popular, el senyor Fabregat, que deia «un pla de reestructuració», crec que ha dit, del sector; nosaltres en diem «un pla d'ordenació» per al sector porcí a Catalunya, i que s'hi està treballant, però que no podem tenir fet, entre altres coses, perquè quan hi ha aquesta pressió és millor no posar-s'hi excessivament. Quan tenim la pressió, com en aquest cas, de la pesta, jo crec que..., vaja, la intenció era tenir-lo fet per ben bé el tercer trimestre de l'any vinent; en tot cas, ell diu el segon trimestre de l'any vinent, i jo crec que és un compromís que també es podria assumir.

Per assegurar una òptima gestió de la sanitat animal, tots i cadascun dels animals porcíns haurien d'estar correctament identificats. La Unió Europea, en el Llibre blanc de seguretat alimentària, estableix la identificació com un element indispensable per assegurar la traçabilitat, i els consumidors també demanen, cada vegada més, la identificació a tots els nivells com a garantia de seguretat alimentària.

Els instruments d'identificació utilitzats actualment –que també se n'ha parlat– presenten importants llacunes. El tatuatge és incòmode d'aplicar; el cròtal és més utilitzat, però es perd sovint i és relativament fàcil de manipular. Un i altre són de difícil lectura. En canvi, la identificació electrònica és molt més segura i fiable, a més de ser ràpida i de poder facilitar molta més informació. Tot això fa que valgui la pena assumir el cost més elevat que té en termes econòmics.

La Unió Europea ja està desenvolupant un projecte al respecte anomenat Idea, Identificació Electrònica dels Animals, els resultats del qual han demostrat la superioritat de la identificació electrònica des de tots els punts de vista: benestar dels animals, facilitat de lectura, durabilitat, facilitat de recuperació, etcètera. Tots aquests avantatges fan que el Govern ja estigui impulsant, amb el Ministeri, una identificació electrònica per al bestiar porcí a nivell de tot l'Estat espanyol, i preferiblement, també, que el programa Idea pugui estar establert a tot Europa.

Evidentment, l'aplicació definitiva de la identificació electrònica tindria diferents fases. Primer, un estudi profund de les diferents opcions, els bols o els xips subcutanis, que és el que estem fent en aquest moment. Seguidament, proposar al Ministeri el sistema més adient, per tal que el traslladi a Brussel·les. Val a dir que aquest sistema s'està investigant des de la Facultat de Veterinària de l'Autònoma, i sembla ser que el millor model que s'ha estat practicant a l'Estat espanyol és el model de l'Autònoma, i, per tant, el Ministeri, en aquest moment, està tremendament interessat que sigui aquest el model adequat; ho repeteixo, és el model de la Facultat de Veterinària de l'Autònoma. I després, la promoció de la identificació electrònica a tot Catalunya, primer com a sistema complementari, i posteriorment, com a sistema únic i obligatori.

Per tot això, el Departament ja ha constituït un grup de treball, en el qual participen els representants del sec-

tor –però no ara: ja fa dies–, i també el catedràtic encarregat de desenvolupar el projecte Idea a Espanya. També els nostres tècnics han mantingut diverses reunions amb els possibles subministradors de sistemes d'identificació electrònica, i, segons ens diuen, sembla ser que el preu seria assumible en el cas que es generalitzi el seu ús. En aquest sentit, cal assenyalar que les cooperatives d'Artesa de Segre i de Guissona ja estan efectuant, a nivell experimental, proves d'identificació electrònica per al seu bestiar porcí. Tanmateix, la possibilitat d'establir un sistema de control electrònic en la línia proposada pel Departament ha estat també recentment ben valorada per la mateixa Federació de Cooperatives.

Un altre aspecte en què els fets ens han demostrat que cal actuar és amb relació al moviment de bestiar porcí. En aquests moments, s'aplica a Catalunya el sistema conegut col·loquialment com a «autoguies». Quan jo deia, senyora..., crec que ho ha dit la senyora Bet Font, que s'havia perdut la confiança, diguem-ne, en el sector; jo no pretenia en absolut generalitzar –i això serveix per a tots els portaveus–, sinó, simplement, que creia que si després d'una reunió, per exemple, del grup d'Assaporc, que agrupa totes les associacions de defensa sanitària d'Osona, i passar-li la informació necessària, i ells mateixos, diguem-ne, autodisciplinar-se que no fessin moviment, home, que algú, aprofitant que té el sistema d'autoguies establert i que nosaltres legalment no podíem actuar en aquell moment, se n'aprofiti, això, sincerament, és bastant complicat, però és bastant desagradable, és bastant desgraciat, diguem-ne, que això passi en un sector econòmic tan potent i que, a més a més, mou tants i tants recursos.

Això implica, per tant, una confiança en l'Administració vers tots els ramaders, el model d'autoguia, que els permet realitzar unes funcions que corresponen a l'Administració. És clar que, si tothom actua amb rigor, responsabilitat i professionalitat, aquest sistema és avantatjós, tant per als ramaders com per al mateix sistema. Tanmateix, l'experiència ha demostrat que de vegades hi ha persones que probablement no són mereixedores de l'esmentada confiança i que les conseqüències de la seva actuació incorrecta són tan greus que poden posar en perill tota la cabana ramadera.

Aquest és un model que ens hem donat a tot Europa, moltes regions, moltes comunitats autònomes, en el cas d'Espanya, però que en aquest moment, sincerament, nosaltres des de la crisi de la PPC de Lleida que venim ja plantejant-nos un model diferent, un model totalment informatitzat, en el qual intervingui sempre l'Administració i amb què es garanteixi una capacitat per limitar, de forma immediata i efectiva, el moviment de bestiar en cas que sigui necessari. Com? Doncs, miri, jo posaria com a exemple la targeta que tenim de qualsevol entitat d'estalvis, que es va al caixer automàtic i en un moment donat, si no tens fons o qualsevol cosa, et poden parilitzar qualsevol moviment. Per tant, un sistema similar que, ho repeteixo, és un sistema que costarà diners a l'Administració, però que ens estan costant molts diners precisament en aquest moment les crisis sanitàries, que això no vol dir que s'eradicaran, perquè són un conjunt de mesures les que s'han de prendre, però, home, sí que tindrem un programa més fiable.

Per què? Nosaltres, quan tenim un problema amb la crisi de les vaques boges, podem detectar que tenim un nét engreixant-se a Girona, que és nét d'una vaca que surt positiva a Castella - Lleó, gràcies que, primera, el sistema d'identificació individual en el boví funciona –el Simogan–, i segona, el sistema de control informàtic de tot el sector ens està funcionant, cosa que no ens està passant amb el porcí, perquè la identificació individualitzada, ho repeteixo, és totalment imperfecta, tant a Europa...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...com a tot Catalunya. Acabo, senyor president...

El president

No es preocupi; té un segon torn, eh?

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Acabo, senyor president, moltes gràcies. Bé, ha quedat alguna cosa al tinter; en tot cas, com que queda el torn de contrarèplica...

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem escoltat, honorable conseller, la seva intervenció. És una intervenció, doncs, que ha estat una cronologia, segurament, dels fets, que no ens ha descobert, penso, res de nou. Els fets són com són, les actuacions són les que són també, i, per tant, doncs, és al que ens referíem nosaltres al final de l'anterior intervenció: ben segur que el Departament d'Agricultura ha hagut d'aprendre la lliçó, dissortadament, de la pesta porcina de l'any 97. I, en conseqüència, van aprendre una cosa importantíssima: que per lluitar contra la pesta porcina hi han dos principis claríssims, indispensables, sobretot per lluitar-hi amb encert contra la pesta porcina; d'una banda és la màxima celeritat a actuar, i de l'altra és la màxima contundència, no? Per tant, segur que la pesta del 97 ha ajudat, doncs, que avui s'actui d'aquesta manera.

La diputada Bet Font deia, també molt encertadament, que és difícil fer propostes de futur, com plantejàvem, sense analitzar prèviament l'administració i la gestió del dia a dia; ella, coneixedora com és, de primera mà, del que passa a la seva comarca, és bo i és lògic que hagi fet la intervenció que ha fet, carregada de raó ben segur, no?, a més a més, descrita amb apassionament, però també amb rigor. Amb això vull dir que l'Administració del dia a dia, com deia abans, deixa molt poc marge de maniobra al Departament d'Agricultura, per-

què el protocol ve molt donat per la Unió Europea; és a dir, tot el procés, no?: en primera instància, sacrificar d'immediat tots els animals sospitosos, sacrificar tots els caps de porcí, després, existents en un radi d'un quilòmetre, després passar del radi de tres quilòmetres a deu quilòmetres, després..., és a dir, tot aquest protocol, en què nosaltres no qüestionem que el Govern de la Generalitat i el Departament d'Agricultura, en aquest cas concret, no hagi actuat de manera encertada i adient. Ara bé, cal anar molt més enllà –i segurament és el que hauríem de plantejar els diferents grups en la Moció subsegüent a aquesta interpellació–, perquè, més enllà d'administrar i de gestionar el dia a dia, es tracta de mirar i de bastir les bases que han de permetre dur a terme una autèntica política de sanitat animal i dissenyar un model sostenible, un model dimensionat a la nostra realitat de país.

Sovint –també s'ha dit abans–, massa sovint, quan les conseqüències de la pesta porcina clàssica fan estralls, tothom s'omple la boca de la necessitat de reordenar el sector porcí de casa nostra, tothom s'omple la boca de la necessitat de modificar una estructura productiva que, per damunt de tot, està basada especialment en un important moviment de bestiar, i tothom s'omple la boca d'apostar per un model més sostenible i més adequat a la nostra realitat, no? Doncs bé, ara és el moment. És a dir, ara és l'hora de passar de les paraules als fets, i, per tant... El conseller parlava que algú de fora, no pas dels grups parlamentaris, sinó de fora d'aquesta cambra, doncs, deia i afirmava que el Govern de la Generalitat no tenia un pla de sanitat animal. Bé, jo en aquest cas no sé a qui es referia exactament el conseller; sí que els diferents grups parlamentaris hem rebut una proposta de l'Associació de Productors de Porcí, de Porcat, en què reclamava un pla de sanitat del porcí estrictament. Per tant, en tot cas, doncs, segurament deu ser una proposta que s'haurà de tenir en compte.

Però n'hi ha d'haver moltes altres, de propostes, que el nostre Grup plantejarà segurament, com ho faran els altres grups parlamentaris. Segurament ara ens cal de debò fomentar una política ramadera que estigui encaminada a incentivar, a motivar la creació de granges de producció, a fi de buscar –com deia el diputat Josep Maria Fabregat– l'aproximació al màxim possible a l'autosuficiència, a l'autosuficiència productiva, la qual cosa segur que ens rebaixaria –no ens l'asseguraria del tot, com deia el diputat Ramon Vilalta, però ens el rebaixaria de manera molt important– el risc d'importació de malalties. Segurament, també ens cal potenciar, doncs, els grups de sanejament del porcí encara més; actualment ja existeixen aquests grups, que aglutinen diverses agrupacions de defensa sanitària, però mai es fa prou en aquest sentit. Segur que hem d'insistir més a controlar l'entrada de bestiar a Catalunya, més enllà dels controls d'origen i de destí. I també, segurament –això ho deia el degà del Col·legi de Veterinaris l'altre dia– que caldria atribuir als veterinaris un paper més decisiu, hauríem d'atribuir als veterinaris el paper que els correspon en situacions com aquesta, en situacions de crisi, és a dir, una mida d'un comitè assessor estrictament tècnic, que aportés el seu criteri estrictament sanitari; per tant, l'opinió dels veterinaris estaria molt ben trobada. I...

El president

Senyor Ausàs, hauria d'acabar.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, acabo ja. Segurament també, igual que ha passat les altres vegades, després d'aquestes mesures necessàries que s'han de prendre, vindran unes altres conseqüències, vindrà probablement el buidatge de les granges, vindran els moments de les vaques magres i les dificultats econòmiques per a moltes explotacions, grans, petites, però també de manera especial aquelles explotacions familiars agràries mitjanes que encara notaran més aquesta crisi, i ben segur que des del Govern de la Generalitat s'haurà d'impulsar l'establiment de mesures de mercat per paliar aquests costos econòmics, que, difícilment, podran ser suportables per a determinades explotacions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la qüestió, senyor conseller, després d'escoltar-lo en aquesta llarga cronologia de fets i de normatives, que coneixem bé i que era una lleugera ampliació de la que ens va presentar a la Comissió d'Agricultura, quan va haver de comparèixer —o quan va comparèixer— després del brot que va sorgir el mes de juny a Lleida, la qüestió és immediata. Bé, doncs, tot això que és tan evident, que vostè té tan clar i que tots tenim tan clar, per què no ho han fet abans? Vostè porta dos anys de conseller! Què ha fet, en aquests dos anys, per a reduir efectivament aquest risc? Què ha fet, concretament, per incrementar el nivell d'autosuficiència de la nostra cabanya ramadera porcina? Què ha fet per a canviar el sistema d'identificació? Com és possible que ens digui que els escorxadors poden tenir una responsabilitat en el tema i, al mateix temps, no ens digui que els veterinaris dependents del Departament de Sanitat, que són qui tenen l'obligació de controlar als escorxadors el bestiar que hi arriba, han incomplert les seves funcions? No ens està dient que han incomplert les seves funcions. Doncs, escolti, els escorxadors no han comès la irregularitat que vostè insinua, perquè, si realment l'han comès, els veterinaris, que no depenen del seu Departament, sinó de Sanitat, tenien l'obligació.

I d'això ens queixem nosaltres, senyor Grau. Quan hi va haver el brot de pesta a Lleida, va començar culpabilitzant aquell empresari dels porcs de Soses i de la granja de mares de la Bordeta i, a aquell senyor, el van fer aparèixer als diaris, va aparèixer fotografiat, el van arrossegar com el culpable d'haver portat a Lleida una situació de pesta que creava el risc —en paraules de vostè mateix— d'una situació que podria haver arribat a estar tan greu com la de l'any 97-98. I després va resultar que no, que aquell senyor no era culpable de res!

Com es pot, llavors, senyor conseller, des de la tribuna, amb la condició de membre d'aquest Govern, imputar la gent sense poder, després, demostrar la seva presumpta responsabilitat? Diu: «en el cas de Lleida, ha quedat claríssim». Què és, el que ha quedat claríssim? Jo encara no sé, el que ha quedat claríssim! De moment, sé que el fiscal no ha pogut procedir contra ningú. Vostè té claríssim el que ha succeït en el cas de Lleida? Jo el convido que ens ho digui. Qui va portar la situació de pesta a Lleida? Qui va propiciar aquest contagi? Perquè, naturalment, si hi va haver algú que ho va fer, va assumir una gravíssima responsabilitat!

Miri, jo he llegit l'informe del Cresa que li va permetre després desdir-se d'algunes coses que havia dit: mig foli, en un document que vostè em va portar com a petició de documentació parlamentària, que ni tan sols està signat! Què demostra aquell informe del Cresa? No demostra re! Re, absolutament re! Ara diu: «Potser es podrà demostrar que, en el cas d'Osona, hi ha la mateixa seqüència genètica que en el cas de Lleida.» Doncs, escolti, aquesta explotació d'Osona, quina vinculació té amb les explotacions de Lleida? Perquè aquesta explotació d'Osona és un cicle tancat! Què ha passat en el cicle tancat que s'hi pugui contaminar a través d'un virus que —en paraules de vostè, avui— «eventualment és el mateix, amb la mateixa seqüència genètica, que aquell de Lleida» que procedia dels països de l'Est, sense que després s'hagi pogut demostrar mai si realment procedia o no procedia dels països de l'Est i de quin? Vostè, en el cas d'Osona, ha culpabilitzat els productors, els comerciants; ha responsabilitzat els escorxadors, i no he sentit mai, ni en un sol moment des que vostè és conseller, al voltant d'aquest tema de dir: «Potser l'Administració hauríem d'haver fet alguna cosa que no hem fet o potser hem fet alguna cosa malament.»

I només un apunt sobre la normativa: no sé, senyor conseller, si l'he entès bé. La seva ordre declarant la PPC a Catalunya és una ordre del dia 7 de desembre, que es publica el dia 10 de desembre. Efectivament, a partir del dia 10 de desembre, com apuntava abans la senyora Bet Font, no es pot moure bestiar per l'interior de la zona, però resulta que la decisió de la Comissió Europea havia estat publicada ja el dia 5 de desembre —el dia 5 de desembre!— i començava dient: «Considerant que hi ha un brot de pesta porcina clàssica a Catalunya, a Espanya, s'acorda tancar les fronteres al comerç de porcí.» Tancar les fronteres, que és el que decideix la Unió Europea! I tanca les fronteres perquè diu que queda demostrat que hi ha un cas de PPC. Però, mentrestant, com que vostè demora cinc dies la publicació de l'ordre que oficialitza la situació de PPC, mentrestant, el bestiar es pot moure lliurement per l'interior de Catalunya. I, si això és realment així, el risc d'escampar l'epidèmia per l'interior de Catalunya és molt gran, encara que, efectivament, no puguem escampar-la cap a l'exterior perquè la Unió Europea ens ha tancat les fronteres.

El president

Senyor diputat!

El Sr. Vilalta i Oliva

Acabo, senyor president. A mi, m'hauria agradat, senyor Grau, aquest punt de reconeixement per part de la seva Conselleria, per part de la seva Administració, a dir: «potser no hem fet totes les coses com calia en el curs del temps», perquè, clar, només hi ha una manera d'avaluar en aquesta matèria la gestió de l'Administració. També, d'alguna manera, el conjunt del sector, però molt decididament de l'Administració! Bé, escolti, la pesta es va repetir després del 97-98, ara, el mes de juny, a Lleida i ara torna a brotar a Osona. Vol dir que no tenim les coses suficientment controlades i, per tant, vol dir que no podem presentar la garantia de control que, naturalment, el país jo crec que ens hauria d'exigir i que, naturalment, té, des de tots els punts de vista, té el dret d'exigir-nos com a servidors que som del país i administradors dels recursos públics.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Partit Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyores diputats, honorable conseller. Li he escoltat, a vostè, alguns temes que m'agradaria matisar. El primer diu que encara no estava determinat el caràcter oficial de la pesta porcina clàssica i dues administracions superiors –és a dir el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació i la Unió Europea– la van declarar. Jo crec, conseller, que ho ha d'explicar bé! La Unió Europea, la Unió Europea, unilateralment, *la Unió Europea, unilateralment*, va declarar pesta porcina clàssica. I l'Estat espanyol, quan va veure el que havia fet la Unió Europea, evidentment, va fer el que li tocava! Va fer el que li tocava, perquè les competències –hi insisteixo– són del Govern de la Generalitat de Catalunya, són del Govern de la Generalitat de Catalunya. Les competències ramaderes: no li estic parlant de les competències de les anàlisis. Però, en tot cas, quan la Unió Europea dicta i diu: «escolti'm, hi ha pesta porcina clàssica a Catalunya», l'Estat espanyol no s'ho ha de pensar dues vegades! Jo no sé el que vostès van fer durant cinc dies o dos dies, però a l'Estat espanyol va ser immediat. Però, en tot cas, qui va declarar la pesta porcina clàssica és la Unió Europea i crec que aquest és un tema d'anàlisi important, perquè vostè ha parlat i els ha ficat tots dins el mateix sac, en el qual, jo, com comprendre, tinc l'obligació, quasi, de plantejar-li que això, primer ha estat la Unió Europea i després, evidentment, va ser l'Estat espanyol.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Però bé, en tot cas, tenim pesta porcina. Miri, conseller, no ve d'un dia tampoc. No ve d'un dia! *(Remor de veus.)* No, no, no! No es desesperin, no es desesperin! Deixin-me acabar de fer l'explicació, eh? Dic: no ve d'un dia, però sí que... i vostè mateix ha dit que hi havia alguns temes –i he vist que es dirigia a la meva per-

sona–, hi havia alguns temes que no havia pogut contestar. Per això li he dit jo, conseller: «al comitè de crisi, li fa falta o no li falta associacions de transportistes al comitè de crisi?», perquè sembla que alguns transportistes... –es desprèn!, s'afirma!, s'assegura, conseller! S'assegura conseller!–, que hi ha algunes explotacions que han mogut bestiar porcí, amb la qual cosa potser també hauríem de posar els transportistes perquè siguin molt conscients del que suposa aquest moviment de bestiar, del que suposa el moviment de bestiar. Vostè ha parlat d'alguns aspectes, conseller, i em sembla que alguns ja els ha deixat clars: això és un rebrot, pel que ha dit, no és un nou brot. És un rebrot, perquè, segons es desprèn de les seves paraules, sembla que el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació li ha dit que estem parlant de la mateixa soca, del mateix tipus de virus.

I vostè també ha fet referència, entre d'altres, a algunes mesures, dins de la seva llarga exposició, com és el tema dels porcs senglars. L'any 98 ja en vam parlar, dels porcs senglars! Que no han fet res amb els porcs senglars, des de l'any 98? Perquè, clar, si no han fet res, conseller, em preocupa moltíssim! L'any 98, el llavors conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca va dir que s'estaven fent anàlisis i analítiques –i només cal buscar els diaris de sessions d'aquest Parlament–: quan hi havia captures de porcs senglars, es feien analítiques! I ara vostè ha dit –o almenys l'he entès així– que, com que els anglesos o els alemanys no sé el que fan, ara també ho farem nosaltres. No, no! L'any 98, va dir el Govern de la Generalitat, amb el llavors conseller Marimon, que ja estaven fent el que vostè ha indicat. Jo li he parlat, conseller –i suposo que ara em podrà respondre–, dels temes de millores en les explotacions ramaderes, però de reconversió d'aquestes explotacions ramaderes, i li he apuntat algunes línies, com podria ser la revisió del mateix Pla de desenvolupament rural, del PDR.

He entès, conseller que pla d'ordenació, pla de reorientació, com li vulgui dir, però, en tot cas, un pla per reorientar –per dir-ho d'alguna manera–, perquè quedi clar com volem el sector en el futur, en els propers sis mesos el podria portar en aquest Parlament.

Vostè ha parlat del sistema d'identificació, el que es diu el Projecte Idea, desenvolupat per la universitat aquí, a Barcelona. Quan, conseller, aquest projecte? Perquè, clar, sí que ens ha dit: ho estan provant, la cooperativa tal, la cooperativa tal... Però, quan? Quin serà el seu cost? Quan el podrem començar a aplicar? etcètera, no? Ja sabem que el Ministeri hi està treballant també conjuntament, però quan el Govern de la Generalitat i amb quins costos el Govern de la Generalitat pot desenvolupar tot aquest pla, no ja de manera experimental, sinó de manera final? I en tot cas, conseller, miri: l'autosuficiència ramadera a Catalunya s'arregla amb una xifra: 45.000 mares reproductores. 45.000 mares reproductores deixen l'autosuficiència ramadera en el sector porcí a Catalunya. Des de l'any 1997 fins a aquest moment, des de l'any 1997 fins a aquest moment, era qüestió de 10.000 mares reproductores més per any. Conseller, quan un govern –llavors, vostè, no tenia la responsabilitat, però–, quan un govern –i he de parlar del Govern de la Generalitat en el seu conjunt–, quan el

Govern de la Generalitat no ha sigut capaç d'impulsar mesures perquè hi hagi 10.000 mares reproductores més cada any per cobrir aquesta suficiència ramadera, conseller, la veritat, deixi'm que deixi en entredit, en nom del Grup Parlamentari Popular, les polítiques que s'estan desenvolupant en aquest moment.

Tant de bo puguem reorientar el tema i tant de bo, com li he dit –i acabo, senyor president– nosaltres estarem al costat del Govern, però, escolti'm, estar tan al costat del Govern li asseguro que, a vegades, en aquests aspectes, es fa molt carregat, perquè, en definitiva, senyor conseller –sí, sí: prengui nota–, en definitiva, senyor conseller, el que fa això és perjudicar el sector ramader, el que fa és perjudicar la ciutadania de Catalunya.

Cal actuar, conseller, d'una vegada per totes! Cal agafar el que es diu el toro o el bou per les banyes, també pel que fa referència al sector porcí.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. *(Pausa.)* Hem coincidit en força elements els quatre diputats i jo mateixa quan hem intervingut, i jo crec que, en aquest cas de rèplica, tornarem a coincidir. Jo crec que hi ha un aspecte fonamental, que és això d'immobilitzar o de prohibir el moviment de bestiar a la comarca. Per què no ens quadren les dates? Com és que, si el dia 5 o el 6 ja se sabia, no es publica fins al dia 11 o el dia 10? És que és tan important! O sigui, en aquest moment, el fet que caigui la pesta o que s'estigui decretant la festa... –ai, la festa!– la pesta en uns dies que hi hagi festa vol dir que és un dia més o dos o quatre, com és en aquest cas, perquè es pugui escampar, perquè, si en comptes de ser el dia 6 festa i el dia 8 una altra vegada festa i el diumenge següent, hagués sigut dilluns, dimarts i dimecres, doncs, potser hauríem tingut la prohibició immediata. No entenem què ha passat. Per què no s'ha anat ràpid a prohibir el moviment de bestiar?

Vostè parla que varen fer mesures preventives. Preventives vol dir voluntàries? Perquè, sí, realment, és el que entenem que ha passat, de prevenció no gaire! Perquè el que feien era recomanar que no hi hagués moviment de bestiar, però no el prohibien! Per tant, de prevenció, en els que hi creien, però que no era pas tothom! Això no ens quadra i ens agradaria que ens ho tornés a explicar, i crec que la resta de diputats també ho agrairan, perquè el senyor Fabregat deia d'incloure, en el comitè consultiu de crisi, els transportistes.

Cap problema, hi han de ser... Però és que, si se'ls consulta quan ja han passat tants dies, tampoc no serveix de res. Llavors, a nosaltres ens agradaria que quedés clar què fa cadascú. És a dir, tenim un comitè consultiu de crisi; tenim comitè o comissió executiva operativa; tenim el Govern, que ha de prendre les decisions..., però no queda clar l'ordre. I, per tant, amb tot aquest

desordre –valgui la redundància–, el que ens passa és que passen massa dies. I per nosaltres això és fonamental: no poden passar dies en un cas d'una malaltia contagiosa com aquesta.

El senyor Ausàs feia referència al document que hem rebut de Porcat; ens diuen que l'hi han enviat a través d'una carta a vostè, i a mi m'agradaria que ens expliqués a veure què en pensa vostè, d'això. És a dir, vostè diu: «No és cert que no tinguem un pla de sanitat animal!» I els de Porcat diuen que s'han desenvolupat iniciatives tipus Assaporc, o Grup de Sanejament del Porcí a Girona, perquè hi ha una absència d'un pla de sanitat porcina, acusant una total descoordinació i sense un marc funcional i jurídic definit. Per què ho diuen, això, els de Porcat, si vostè té tan clar que, de pla sanitari, ja en tenen?

Un altre aspecte: el del sacrifici animal. Una pregunta molt directa: dels garrins que es sacrifiquen, a quins se'ls fa analítica? Perquè pot estar passant que enterrem bestiar que tenia la pesta i que, per tant, voldria dir obrir un radi nou d'immobilitzar o fins i tot de sacrificar el bestiar, però que no ens n'adonem. No ho sabem, si tenim la pesta allà, perquè no hem fet les analítiques.

I amb relació a com es fa el sacrifici, senyor conseller, no jugui a despistar: no ens digui que a Osona, majoritàriament, es maten porcs petits i que això es pot fer amb injecció. Si a Osona tenim cicle tancat, vol dir que a la zona que estem sacrificant hi tenim també mares. Que, de fet, Assaporc al principi estava reclamant que no es matés fins a un quilòmetre, sinó que es matés fins a cinc-cents metres per no haver de matar tantes reproductores. I ara resulta que ens diuen que, com que maten sobretot porcs petits, ho fan amb injecció.

Miri, no és que vulgui ser ara aquí sensacionalista, però hi ha una informació que ha sortit aquests dies a la premsa comarcal que a mi em va posar la pell de gallina i que no me'n puc estar, de comentar-la-hi. I diu: «Els tècnics arriben a les granges i primer de tot caven una fossa d'uns quatre metres de fondària. Tot seguit es buiden les granges i es van carregant els porcs en uns camions amb contenidor. Després, del contenidor s'aboquen directament a dins de la fossa. Els animals hi cauen malferits, i des de dalt de la fossa dos o tres tècnics s'encarreguen de disparar a tots els porcs que es mouen, davant la mirada atònita dels mossos d'esquadra. Quan els animals ja són al forat –una feina que es pot allargar durant algunes hores–, les excavadores els tapen amb calç i terra, mentre encara se senten crits d'algun animal que està mig viu.» I diu que ho relaten alguns ramaders que han viscut de prop l'experiència, i entre aquests ramaders hi figuren persones de la JARC, eh?

Per tant, senyor conseller, no ens digui que no passa res amb els sacrificis, perquè majoritàriament hi han les injeccions. A nosaltres, com li deia, se'ns va posar la pell de gallina i no volem que continui havent-hi aquest tipus de sacrifici, ni a la comarca ni enlloc. Estan segurs que a Osona tot va bé, tot s'ha fet bé? O realment, com es deia anteriorment, hi ha d'haver algun *mea culpa* en alguna cosa? Segur que no han fallat en res?

Nosaltres, no és pas la sensació que tenim. Creiem que hi han moltes coses a millorar i que el primer que s'ha de fer per no tornar-les a repetir, sobretot per corregir-les encara ara, és reconèixer-les, és analitzar el que realment està passant, i no pas voler-nos enganyar, com s'està fent fins ara.

I, per cert, encara no ens ha quedat clar què pensen fer perquè no es vagin repetint situacions com aquesta.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que acabi la meua primera intervenció en el que feia referència a la petició que vostè feia, no? Nosaltres creiem que aquest pla d'ordenació del sector..., en primer lloc, el tema de l'equilibri, no?, entre la necessitat i la producció actual, malgrat que té unes limitacions jurídiques: estem en un país de lliure empresa i, per tant, qualsevol pot prendre la decisió de crear l'activitat econòmica que cregui convenient. I, per tant, legislar, diguem-ne, que ja no es pot fer cap més explotació de porcí si no és de cycle tancat té alguns inconvenients jurídics importantíssims que en aquest moment, aquests temps, s'estan analitzant per part dels serveis jurídics. És a dir, fins on es podria arribar, eh? És el mateix que la mateixa moratòria que des de Medi Ambient es volia impedir de construir qualsevol granja nova en qualsevol zona. Contradiu precisament un sistema de modernització, de dir: «Nosaltres hem de ser autosuficients.» Per tant, hem de veure com l'encarem.

Ara, primer punt –primer punt–: intentar atansar-nos, en la mesura que puguem, a l'autosuficiència, no?, l'autoregulació del mateix sector. Perquè no oblidem una cosa: els diners públics destinats a Agricultura per part de la Unió Europea aniran baixant; no pujaran, no s'estabilitzaran: baixaran. I, per tant, arribarà un moment en què els diners públics serviran per al que serviran, i tal vegada no serveixin per finançar problemes d'activitats econòmiques estrictament privades. Per tant, la creació d'una interprofessional, el que s'està en aquest moment discutint a nivell de tot l'Estat..., des de Catalunya s'hi hauria de fer una aposta molt clara, perquè el sistema, d'acord amb la normativa comunitària, és el sistema d'interprofessionals potents, sector per sector, i, a més a més, interprofessionals estatals. Per què? Precisament perquè s'implementés l'autoregulació, cosa que no van voler acceptar els francesos fa molt poc, quan es parlava, en la reforma de l'OCM del porcí, d'intentar fer una autoregulació i un fons, precisament, que seria un tant per quilo produït, o un tant per cap, per aquesta autoregulació.

Home, s'ha d'incidir molt més en el model en el que fa referència a tot el que és la bioseguretat. I, la bioseguretat, la dicta l'Administració, l'ha d'executar el conjunt del sector i l'ha de vigilar, precisament, perquè es compleixi des de l'Administració.

I després, el paper de les ADS..., perquè aquí, senyora Bet Font, jo diria que se'ns ha trencat el mirall en el que fa referència a la pesta porcina a Osona, perquè moltes vegades des de la mateixa comarca s'ha vingut a dir que el model ideal, el model adequat era el d'Osona, i tampoc ho és. I no precisament perquè tingui la pesta, sinó que, senyor Vilalta, no és una explotació de cycle tancat: és una fàbrica de garrins, o sigui, el focus més important, diguem-ne, de la pesta en aquest moment, fins avui, fins ara, vaja, si no hi ha cap novetat avui. Per tant, és una fàbrica, és una granja amb més de vuit-centes reproduïdores que està venent garrins o està posant garrins en diferents zones de Catalunya, com s'ha demostrat quan hem hagut d'anar a buscar els que havien sortit d'aquestes exportacions des de l'1 d'octubre, i hem hagut de sacrificar animals a Girona i a Lleida, precisament, que havien sortit des d'aquesta mateixa explotació.

Escolti'm, senyora Bet Font, miri, vol que li digui una cosa? A mi em preocupa que els serveis veterinaris compleixin la legalitat vigent. Però m'agradaria també –i no és el cas d'Osona, però sí el cas de Girona– que els ramaders també ens ajudessin. Perquè, en el cas de Girona, ens hem hagut d'anar a buscar els animals nosaltres a l'explotació, treure'ls, carregar-los i portar-los a la fossa, perquè no ens ha ajudat ningú, escolti; i nevant, i a més a més a baixes temperatures. Per tant, com diuen els nostres tècnics veterinaris, hem hagut de sacrificar animals a quaranta graus de temperatura de calor, però també a cinc sota zero, i en alguns casos –ho repeteixo, no a la zona de Vic, no a la zona d'Osona, però sí a Girona– sense cap classe d'ajuda del sector. I això sí que ho he de dir públicament, perquè això és així.

Miri, senyor Vilalta, jo no pretenc criminalitzar el conjunt del sector, però, miri, hi ha empreses de Lleida –que pot anar al Departament i veure'n els expedients– que tenen expedients, a més a més, sancionadors importantíssims; que no s'ha fet la comunicació pública, simplement, perquè el jutge demana que no fem la comunicació pública fins que ell dictamini, entre altres coses, perquè, si nosaltres fem la comunicació pública de sanció, amb uns quants cents de milions de pessetes, que correspon a una empresa concreta, senyor Vilalta, després el jutge no podria actuar en conseqüència, en el cas que trobés algun indicatiu. Per tant, nosaltres estem a l'espera de fer la comunicació oficial de la sanció d'alguns centenars de milions de pessetes a una empresa concreta, precisament esperant el que digui el senyor jutge, dictamini si hi ha delictes o no en l'actuació d'alguna d'aquestes empreses.

Home, miri, deixi'm dir una cosa. Gràcies a la pressió sobre l'opinió pública, a través dels mitjans de comunicació, que va fer aquest conseller, doncs, algú va trucar a la porta, va venir amb totes les carpetetes sota el braç i va dir: «Miri, escolti, això és el que hi ha d'aquesta empresa», m'entén? Gràcies a això, perquè el sector és, com tots els sectors, com és normal, proteccionista, per lògica, a més a més, com ho són tots els sectors econòmics, i, fins i tot, els sectors són corporatius.

Senyor Ausàs, m'ha quedat una resposta abans, que no l'he contestat. Serveis veterinaris: els hem incrementat

ara; quaranta veterinaris..., quaranta-un veterinaris, per ser més exactes, als serveis de la casa, i no per fer papers, sinó per control. Perquè jo he dit abans –i crec que sí que he reconegut que fallen coses– que el sistema és molt millorable. I si plantegem tot el sistema d'identificació del bestiar porcí, perquè és el que és –i no ho vull tornar a repetir, que ho he dit abans–, és precisament perquè el sistema és molt millorable. Per tant, jo ja entono el *mea culpa*, de dir: escolti, el sistema és millorable; si plantegem el sistema del control electrònic de tot el moviment del bestiar és perquè el sistema que tenim en aquest moment és un sistema tremendament millorable.

Home, i si volem garantir al consumidor, com deia abans, la traçabilitat, que és una preocupació –el mateix Llibre blanc de seguretat alimentària europea ja ho diu–, escolti, nosaltres li podem... Per què, per exemple, estem donant ple suport a l'associació Provedella, que arran de la crisi del boví ha dit: «Ecolti, jo vull acabar certificant allò que produeix al consumidor»? Bé, perquè d'entrada tenim la identificació individualitzada i amb un programa informàtic sabem tot el moviment, individualitzat, de cada cap de bestiar boví. Per tant, ho volem estendre a l'oví, perquè també hem tingut els nostres problemes al llarg del temps, malgrat que sigui un sector minoritari a Catalunya, que no és un sector autosuficient i se'n parla poc, però també hi hem tingut els nostres propis problemes.

Vostè feia referència, de dir: «Ecolti, el PDR...» Miri, amb el PDR, correspondria a finals del 2003 fer la revisió de la reprogramació. Fer una reprogramació, diguem-ne, per dir-ho d'alguna forma, fer la revisió de la programació que hi ha dels set anys 2000-2006. Per tant, el que hauríem de fer és avançar al 2002 aquesta petició de reprogramació; reprogramació amb les quantitats i reprogramació amb els objectius, en funció de les necessitats que té Catalunya. La normativa és global, però també, en el seu moment, es va poder discutir alguna línia concreta amb Brussel·les, perquè en el cas de Catalunya tenia les seves pròpies singularitats.

Bé, el Comitè de Crisi, que tots hi han fet referència, és un òrgan purament consultiu. Vull deixar molt clar que qui pren les decisions, per bé i per mal, és el Departament d'Agricultura. I al Departament d'Agricultura, les decisions, i, per tant, a instàncies del Comitè Veterinari, i el Comitè Veterinari i la Subdirecció General i la Direcció General, les fan sempre i les faran sempre –almenys mentre aquest sigui el conseller–, estrictament, per bé i per mal, d'acord amb la normativa legal vigent. Estrictament, per bé i per mal; passant-nos per massa, o passant-nos per poc, però estrictament amb la legalitat vigent. Perquè no hem d'oblidar que tenim antecedents prou negatius per haver intentat fer les coses prou bé, però que després algú ha entès que no havia estat així.

Home, algú em deia..., em sembla que era el senyor Ausàs, que deia: «Ecolti, és que s'ha d'estar..., s'ha d'actuar...» No, perdó, ho ha dit vostè, senyor Fabregat; diu: «S'ha d'actuar d'acord amb el sector.» Miri, escolti'm, les taules sectorials, precisament, són els òrgans de debat en els quals tots els sectors hi són representats. Ara bé, miri, escolti'm, en la crisi de la PPC de Lleida es va crear una mena de comitè consultiu en el qual hi

havia quatre gats –amb perdó de l'expressió–, però els més importants –però els més importants– del sector productiu integrador. En el cas de la crisi de l'actual PPC, d'aquest any, a Lleida i a Osona, al Comitè de Crisi hi són tots. I alguns dels que firmen cartes, que ens les envien a tots..., home, cal veure què representen –cal veure què representen– i, a més a més, què fan i a què es dediquen, exactament; si són ramaders independents o són integradores.

Per tant, no ens enganyem, si us plau, senyors i senyores diputades, senyors portaveus d'agricultura, no ens enganyem amb aquestes cartes, perquè caldria analitzar –i nosaltres sí que els podem dir, quan...– què representen?, si són ramaders independents o són integradores; si són la gent que pesen en una comarca, una altra, una altra, i són ramaders integradors, o són independents, o són gent que només tenen la seva explotació –com vostè feia referència abans–, o són gent que tenen moltes..., o que tenen aquestes fàbriques, potser tenen 25.000 mares, a Osona, exportant garrins per tot Catalunya.

I potser són els mateixos..., que per això jo deia també no fa gaires dies, en el conjunt del sector, que s'havia de revisar també el funcionament d'Assaporc. Quan s'acabi tot això, quan s'acabi, quan la crisi s'hagi acabat –i esperem, amb l'ajuda de tots plegats, i si Déu vol, que s'acabi aviat, malgrat que aquesta és una setmana crítica, ho torno a repetir, perquè podria vindre el segon rebrot–, també hem de revisar el funcionament d'Assaporc, també l'hem de revisar, senyora Bet Font, perquè no és exactament el model ideal; també es pot trencar el mirall per aquí, eh? És a dir, hi som tots; sí, sí, hi som tots. Però qui mana?

Per tant, cal revisar també tot això. I no insinuo res, eh?, simplement constato que això es així. I, per tant, busqui, busquin la relació entre alguns d'Assaporc i els de Porcat. Busquin-la, si us plau. I, per tant, veuran que no parlo per parlar, precisament. (*Veus de fons.*) Sí, sí, ja ho estem fent –ja ho estem fent, ja ho estem fent.

Bé, a mi em sembla que no ha quedat gran cosa... Escolti, miri, senyor Vilalta: a mi el Cresa em mereix tot el respecte. Jo no sé el que té vostè ni el que se li ha enviat. Jo li puc dir que l'informe del Cresa de la PPC a Lleida és un text gruixut, importantíssim. I li ho he de dir perquè li ho he de dir, perquè, si no..., ho tinc al pap des de fa molts dies: em va doldre moltíssim, moltíssim, que el portaveu del seu Grup donés la raó a Castella - la Manxa, i no al Govern de Catalunya, davant... –el portaveu del seu Grup, no el portaveu d'agricultura: el portaveu del seu Grup–, donés la raó a Castella - la Manxa, i no al Govern de Catalunya, quan es va fer públic l'informe del Cresa, perquè el Cresa, que jo sàpiga, és un organisme, primer, autònom de l'Administració de la Generalitat, i segon, amb suficient prestigi a Catalunya, i si no preguntin-ho a la Universitat Autònoma, per tant, a veure què és el Cresa. Si el Cresa, amb un informe extens –extens–, diu, escolti: «El virus de la PPC a Lleida té relació amb el virus de la PPC de Conca i de Vinaròs», escolti, això no ho inventa el Consell d'Agricultura per escórrer el «bulto»; no, senyor Vilalta, això ho diu el Cresa. Igual com ara se li ha tornat a demanar a un organisme extern, que és el Cresa, que dictamini; que dictamini com ha anat, com ha evolucionat tot això.

Em va doldre moltíssim, moltíssim, li ho dic amb sinceritat, veure com primaven altres interessos, per part del seu portaveu –no de vostè, eh?, senyor Vilalta, no de vostè: per part del seu portaveu–, enfront dels interessos de Catalunya, ho repeteixo, que era el que deia l'informe del Cresa, que és un volum importantíssim, en el qual explica quina és la teoria, segons els científics que en formen part, d'aquest organisme.

Bé, i em sembla, crec que ha quedat més o menys tot contestat. En tot cas, els vull agrair una cosa, perquè crec que al llarg de tot l'any –ha estat un any complicat: vaques boges, lluita contra la febre aftosa, PPC, i ara una altra vegada PPC–, crec que hem tingut un diàleg franc, obert i constructiu, al llarg de tot l'any, a la Comissió d'Agricultura. I jo espero i demano que ho puguem continuar en el futur. Crec que avui hem fet propostes també d'intentar tirar endavant aquest pla d'ordenació, que, ho repeteixo, senyor Fabregat, nosaltres creïem que al tercer trimestre del 2001 podríem tenir ja embastat i, per tant, a punt de veure la llum pública, però, en tot cas, si vostè planteja el segon semestre, jo crec que..., precisament nosaltres plantejàvem aquest pla d'ordenació del sector, no per escórrer el «bulto» com a govern, sinó com a conseqüència positiva de la successió de crisis sanitàries en aquest sector.

Home, sí, d'acord, són xifres del primer sector productiu, però és un sector que mou centenars de milers, de milions de pessetes, i també algun dia els ciutadans de Catalunya diran que, bé, que ja està bé que amb diners de tots estiguem cobrint també un problema de sanitat d'una activitat econòmica privada. I això, que de vegades ja comença a sentir-se –almenys jo m'hi trobo alguna vegada–, home, val la pena que, d'aquestes crisis, en traguem aquestes conseqüències positives, però, al mateix temps de positives, home, per al conseller, desagradables, perquè haver de dir que alguns traïxen la confiança del sector i de l'Administració és molt trist, però això és constatar una trista realitat. Però al final deu anar inherent a la condició humana, que sempre hi ha un col·lectiu, bé, sempre hi ha algú que segurament no actua prou bé. Cal veure si aquest que no actua prou bé és dels de dalt, dels del mig o dels de baix.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Vilalta, em demana la paraula? *(Pausa.)* Té un minut.

El Sr. Vilalta i Oliva

Sí, menys d'un minut, senyor president. No pas per a defensar el portaveu del meu Grup, que jo crec que el crèdit el precedeix suficientment com perquè no calgui en aquest moment acreditar el seu «patriotisme» –si se'm permet l'expressió. Per tant, en absolut.

Dir que, en qualsevol cas, aquesta referència sorgeix de l'informe del Cresa, al qual jo m'he referit abans. L'informe del Cresa, que va ser sol·licitat per aquest portaveu al conseller d'Agricultura ja en una comissió d'agricultura, i després per escrit, i que li ha estat remès, és la meitat de la cara d'un foli. El que s'ha tramès

al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi no és un document així de gruixut, ni així, ni la cara d'un foli: és la meitat de la cara d'un foli.

I, per tant, jo aprofito l'ocasió, senyor president –i acabo–, per a reiterar la sol·licitud que se'ns doni accés a l'informe del Cresa, que fins avui no se'ns ha facilitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca demana per parlar.)

El vicepresident primer

Senyor conseller, té la paraula per un minut.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, senyor president. Bé, jo no recordo ara el que se li ha donat; se li devien donar segurament les conclusions, que són set o vuit o nou conclusions –no ho recordo exactament, ara, si hi ha set o vuit o nou enunciats–, però li puc garantir, primer, que l'informe, a més a més, quan acaba aquestes conclusions, el signa el professor Mariano Domingo, que és el director del Cresa, i segon, que l'informe és exhaustiu. Jo no sé exactament el que va demanar ni exactament el que li hem enviat, però, en tot cas, està a disposició... Escolti, nosaltres a qui no l'hem enviat és a Castella - la Manxa, que ens el va demanar. Si el vol, que el pagui. Nosaltres a qui l'hem enviat és al Ministeri; per tant, vostès tenen dret a tenir-lo.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

(Remor de veus.)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa al mapa universitari català (tram. 300-00349/06)

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa al mapa universitari català, que formula el Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, per a la seva exposició i defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'objecte de la meua interpellació és la política universitària, i especialment pel que fa al mapa universitari, és a dir, no exclusivament dedicat al tema territorial. Dedicaré una part de la meua intervenció a la política universitària en general, per concretar-ho tot seguit en el problema territorial. I, en parlar de política universitària, he de parlar, lògicament, de la Llei orgànica d'universitats.

Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, la Llei orgànica d'universitats és una llei regressiva, que representa una pèrdua d'oportunitat. Calia fer la refor-

ma, però l'actual societat del coneixement i la globalització feien necessària una reforma amb profunditat que no ve confirmada, ans el contrari, per aquesta Llei que vostès estan aprovant a Madrid. Han fallat moltes coses; ha fallat, per exemple, el procediment, les formes. No es pot aprovar una llei en contra de tota –ho repetixo: tota– la comunitat universitària, amb l'opinió unànime en contra de tots els rectors, en definitiva, amb l'opinió unànime en contra de les persones que l'han d'aplicar. O potser és que vostès també creuen allò de la llei de caça i els conills, que van dir a Madrid? La comunitat universitària no es mereix aquest tractament.

Vostè, senyor conseller, i la ministra tindran l'estrany honor de passar a la història havent aprovat una llei en contra de tothom. Vostès no han fet la necessària pedagogia positiva sobre la reforma, sobre la necessitat de la reforma, i ara estem pitjor que abans. Cal, calia i cal i caldrà, vista aquesta Llei, una reforma amb profunditat. Vista la forma en què l'han aprovat, vostès han perdut una gran oportunitat de fer pedagogia positiva. La universitat havia fet un canvi cultural important en els darrers anys, i hem tornat enrere, gràcies sobretot a vostès.

Vostès han ignorat un document tan important com l'informe Universitat 2000, el conegut informe Bricall, segurament avui el millor document amb què comptem a Espanya, i probablement a Europa, per fer front a una reforma seriosa de la universitat. Les esmenes de Convergència i Unió no han millorat la Llei; o és que és millorar la Llei mantenir un sistema d'habilitació blasmat per tots –entre altres, per alguns diputats que ara estan aquí, al Grup de Convergència i Unió–, amb la senzilla esmena que es faran les reunions del tribunal a la seu d'on és el president d'aquest tribunal? El problema és l'habilitació; el problema no és on es fan les reunions.

Senyor conseller, la Llei catalana era, per altra banda, possible amb la LRU, i vostès no l'han fet. I ara diuen que la faran amb la LOU, amb la Llei orgànica d'universitats. Com es pot fer una llei catalana amb el marc d'una llei tan reglamentista –qualificatiu acceptat per tothom– com la LOU? Què podrem regular?

Finalment, sobre la LOU, senyor conseller, vostè ens fa mal als ulls. No hauria de reunir-se amb els rectors acompanyat d'un diputat de Convergència i Unió a Madrid; vostè no hauria de fer una roda de premsa a Palau amb les mateixes condicions. Ens produeix un mal als ulls, com deia abans; ens produeix fins i tot una certa urticària. Vostès ho barregen tot: partit, grup parlamentari, govern..., tot a l'olla. Nosaltres no ho podem consentir, és una qüestió d'estètica. Alguns dels seus col·legues del Govern estan habituats a fer-ho; vostè no ho hauria de fer. De vostè n'esperaríem això.

Només una referència a altres elements de la política universitària: el model de finançament; ens l'han anunciat. Per què no arbitrem una fórmula flexible de presentació als grups parlamentaris, en tant que no es fa la compareixença formal? Altres consellers ho han fet amb altres temes; li proposo que ho fem. Estem delestrats de conèixer el model de finançament. Ens hi juguem molt, amb aquest model de finançament, i tots els grups parlamentaris hauríem de tenir l'oportunitat de dir-hi alguna cosa.

Per a quan l'extensió dels contractes programa a totes les universitats? Per a quan l'aplicació d'un finançament condicionat important? Quan l'avaluació externa global relacionada amb el contingut del contracte programa? En definitiva, quan construïm a Catalunya un autèntic sistema de qualitat universitari? Anem massa a poc a poc, i amb la iniciativa de la universitat. Volem que el Govern prengui la iniciativa; ja ho farem nosaltres en el seu moment, però ens agradaria que comencessin vostès.

Finalment, quan pensa, finalment, per aquest apartat de política universitària, quan pensa aplicar aquest Govern el complement salarial del professorat que ja han aplicat la majoria de les comunitats autònomes espanyoles? En queden tres; dues amb una realitat socioeconòmica bastant diferent de la de Catalunya; per tant, queda Catalunya. Com volem moure l'entusiasme del món universitari amb aquestes actituds del Govern?

En definitiva, pel que fa la política universitària, falta confiança en la comunitat universitària. Vostès no fan la política universitària que la Llei, la LRU, o després la LOU, els permetria fer. Vostès han aprovat una llei contrària als interessos de Catalunya; ho ha dit tothom, ho han dit eminents catedràtics, a través d'un dictamen de tots conegut.

Un dels problemes que tenim avui a Catalunya –i passo al problema territorial, que és un dels elements importants de la política universitària–..., sobre el model d'universitat territorial gravita un model d'universitat centrat més en la quantitat que en la qualitat. La política universitària del 85 al 2000 ha estat més incrementalista: més universitats, més centres, més edificis, més titulacions, més professors i alumnes. Ara, davant de la davallada demogràfica, que comença de forma important al curs 98-99, veiem que aquesta davallada afecta la majoria dels centres de fora de Barcelona i obligarà a una reestructuració d'oferta universitària que, en part, ja ha començat.

Aquest fenomen, que ja es coneixia el 94, no ha meregut fins ara cap reacció significativa per part del Govern de la Generalitat. De fet, l'aprovació de la programació universitària 2001-2004 ha afectat negativament la situació de les universitats de fora de Barcelona, alhora que ha comportat la pèrdua d'una gran oportunitat per començar a corregir el problema.

Cal, doncs, que siguem capaços entre tots –i, el Govern, d'aplicar-ho– de definir amb una certa urgència una nova política universitària que permeti sortir de la situació actual. La simple gestió de la conjuntura pot portar al desencís dels elements més dinàmics de la comunitat universitària i pot aguditzar situacions de crisi de difícil solució en el futur.

En aquest sentit, la política de centres adscrits a les universitats ha permès l'extensió de les activitats universitàries a moltes ciutats de Catalunya, però també ha contribuït a aguditzar el problema anterior. L'import de la matrícula d'aquests centres, molts d'ells promoguts per l'Administració local, que no està subvencionada per la Generalitat, aguditza el problema anterior. Municipis com Mataró, com Mollet, com Manresa, com Igualada, com Santa Coloma de Gramenet, com Torto-

sa, entre altres, que han fet un gran esforç per impulsar i per donar suport a aquests centres universitaris, avui tenen la incertesa sobre el futur dels seus centres universitaris.

Per altra banda, la setmana passada, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i també del PP ens van sorprendre amb una aprovació d'una esmena als pressupostos que trenca el necessari consens, senyor Castellà –trenca el necessari consens–, en un tema que l'havíem iniciat, i ens sap molt de greu, i no soluciona el problema –no soluciona el problema. Són velles receptes que ja hem vist que no solucionaven el problema, i nosaltres volem que s'enfoqui, que s'orienti el problema d'una manera seriosa.

Nosaltres creiem que cal un model territorial d'universitat, amb les dades actuals, amb universitats territorials que tenen una reducció de matrícula, amb relació al curs anterior, entre el 6,6% i el 15,57%, o amb centres i titulacions que tenen reduccions, avui, de centres de fora de Barcelona, entre el 30% i el 50%. Aquestes xifres ens obliguen a actuar, perquè la tendència demogràfica, els propers cursos, anirà en el mateix sentit. I, en la programació 2001-2004, fins al 2004, no ho resoldrem. O és que estem esperant que aquest problema sigui tan greu que no tinguem més remei que l'amputació, que l'ús del bisturí? Nosaltres demanem als grups parlamentaris d'aquest Parlament que reaccionem, que li diguem conjuntament al Govern que no estem disposats a suportar aquesta situació d'agreujament progressiu de la situació dels centres territorials.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És per això que plantejem la necessitat d'arbitrar un nou model de centre territorial basat en la situació demogràfica existent a Catalunya, però basat, també..., basat en la realitat de les coses, en l'oferta i la demanda, però basat, també, en una política activa dirigida, des de la Generalitat, a consolidar un model universitari, que és una peça fonamental de les futures estratègies econòmiques d'aquests territoris.

I, com que ara se m'ha acabat el temps del primer torn, espero poder-hi insistir en el torn de rèplica.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Barceló. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, també parlaré inicialment sobre la LOU, seria quasi inevitable no fer-ho, però en parlaré poc. Miri, jo estic d'acord que la universitat necessita una reforma en profunditat, no podria estar-hi més d'acord que vostè, i també estic d'acord que la LOU no representa aquesta reforma en profunditat; no ho representa en absolut.

Però, escolti, si vostè vol una reforma en profunditat, si vostès volen una reforma en profunditat, i si podien presentar l'esmena a la totalitat que els convingués, perquè van presentar l'esmena a la totalitat que varen presentar? O és que realment creu que una llei que manté àrees de coneixement, que demana que el 70% de la universitat han de ser funcionaris, en definitiva, que canvia molt poquet de la realitat actual, és una reforma en profunditat? Tenien tota la oportunitat, escolti, no hagués passat en qualsevol cas, haurien pogut posar aquí, realment, el model d'universitat que tenia i el model d'universitat que van posar era una petita i conservadora modificació de la LRU.

A la vista de la LRU, de la seva esmena a la totalitat i de la LOU, un analista en el futur trobarà molt difícil entendre perquè no s'han posat d'acord, vostès i el Govern. Perquè realment són lleis que són molt similars. Miri, nosaltres sí que ens hem posat d'acord: hem negociat, hem pactat –i ara no ho argumentarem–, hem introduït a la Llei, en el procés previ a la seva presentació, per al Govern, i a les esmenes millores substancials; millores que en el futur –n'estem convençuts– seran reconegudes com a crucials. Però, en fi, no vull estendre'm més sobre aquest tema en aquest moment.

Jo crec que és moment d'anar cap al futur. Em sembla indiscutible que el marc legal no ha quedat encongit. Una llei d'universitats, una llei que tracta d'universitats no pot existir sense un capítol de professorat. Ara podrem tenir un capítol de professorat. I, per tant, a mi em sembla que a partir d'aquí el que hem de fer és treballar per aquesta Llei catalana d'universitat; treballar-ho perquè sigui una llei del màxim consens de l'arc parlamentari i del màxim consens amb les universitats. I per això és per al que treballarem.

Contractes programes per a totes les universitats, n'hi haurà a partir de l'any vinent i no es preocupi que ja li ensenyarem el model de finançament. Pel que fa als complements dels professors que he mencionat, sí que li puc anunciar que, a partir de l'any 2002, hi haurà un pla d'incentius per al professorat; un pla d'incentius que..., en fi, un pla d'incentius per al professorat, de moment ho deixo aquí, que no serà el mateix, el mateix dels llocs on ara ja s'hagi implantat, però que serà un pla d'incentius del professorat, a partir del 2002.

Dit això, permetin-me entrar en el tema del Mapa. Miri, des del Consell Interuniversitari de Catalunya ja fa temps que s'està fent molt per equilibrar i per posar en coincidència les necessitats del país i el Mapa de l'oferta universitària. Els objectius són clars: la millora de la qualitat dels serveis, l'eficiència dels recursos públics, el progrés social i cultural, etcètera. Ara tenim noves realitats, noves realitats plenament anticipades per tothom –per tothom–; és a dir, per tots els agents que han participat en l'expansió del sistema universitari, tots els agents –el Govern, els agents locals, els agents privats, etcètera–; tots han sabut que venia la davallada demogràfica. I, per tant, davant de la davallada demogràfica potser, diguem-ne, el lema essencial que diria és: «No hem de caure en el pànic –no hem de caure en el pànic. La davallada demogràfica, al cap i a la fi, és una gran oportunitat per augmentar la qualitat del nostre sistema universitari.»

En el camí que anem, aviat –no ho sé quan, tres, quatre o cinc anys–, tindrem una de les millors ràtios de professors alumnes d'Europa. El nostre repte és fer d'aquesta, una de les millors ràtios professors alumnes d'Europa, el substrat per a un sistema universitari que tingui, també, una de les millors docències d'Europa. I això, aquesta oportunitat, ens la dona la davallada demogràfica. Per tant, vegem-hi els aspectes positius.

Es va fer ja un primer ajust, evidentment, en el si del Consell Interuniversitari de Catalunya. El Consell Interuniversitari de Catalunya va desenvolupar, l'any 98, una sèrie de criteris per a la programació universitària, que és del que parlaré ara: adequar el nombre de places de l'oferta pública a la demanda social; establir dimensionaments adequats d'universitats i els seus campus, seleccionant curosament les titulacions; reduir l'oferta de places en funció de la variació de la demanda; redistribuir, concentrar; assegurar la viabilitat econòmica; definir una política de centres adscrits...

A la vista d'aquests criteris, de les noves necessitats i de les demandes socials –i en aquesta última part hi puc incloure tot el que té a veure amb les TIC, que aquest sí que ha sigut un fet més recent i menys anticipat, diguem-ne, a deu anys vista– s'ha fet la programació universitària a Catalunya del 2000 al 2004, un document que estic segur –n'estic segur– que coneix, d'una forma molt curosa. I amb diàleg permanent amb les universitats s'ha fet un mapa de noves titulacions o de revisió de titulacions en aquest horitzó de quatre anys, que s'ha començat a implementar del 2001 al 2002.

És interessant veure com ha anat la matrícula en aquests nous estudis implantats, per veure si les coses van per on han d'anar. I li puc dir que, dels vint-i-tres estudis nous en universitats públiques, disset han cobert el cent per cent de les places. Tots els altres –els altres sis– o són titulacions de segon cicle, que no han omplert completament, però, doncs, si eren cent places s'han quedat a seixanta, o coses d'aquest estil, o eren titulacions que s'han fet a cost zero i que representaven, per tant, intents de diversificació de les universitats, intents ben fets.

En un parell de casos, l'Escola Universitària Informàtica de Gestió, de l'EUNCET, i l'Escola de Turisme de Terrassa no s'han omplert, són dos centres adscrits; el cas de filologia romànica, a Girona, una diversificació a cost zero; però, en general, les titulacions que, sobretot, incorporaven una expansió prudent –una expansió prudent– de les titulacions amb tecnologies de la informació, s'ha demostrat adient a les seves necessitats. I, moltes d'aquestes disset han sigut fora de..., que queda molt clar, moltes d'aquestes disset han sigut fora de Barcelona, i ha sigut a les universitats territorials.

I potser aquí sí que li haig de dir –sí que li ho haig de dir– el següent sobre les universitats territorials, aquestes que, de vegades, algú en diu perifèriques: les universitats..., em permeto, doncs, dir-ho, com un compromís complert i absolut. El compromís de la Generalitat de Catalunya, d'aquest Govern de la Generalitat de Catalunya, amb les universitats territorials és complert i absolut. La Universitat de Lleida, la Universitat de Gi-

rona i la Universitat Rovira i Virgili poden dormir tranquil·les. Per descomptat que les haurem d'estimular, per descomptat que els haurem de fer contractes programes, per descomptat que no tenen cap inclinació natural a adormir-se, etcètera; però, el compromís és absolut. Aquestes universitats, deixin-m'ho dir molt clar, no perillen. Ho repeteixo: aquestes universitats no perillen.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Ens plau sentir el suport del conseller del Govern a les universitats territorials. El que passa, senyor conseller, és que hi ha moltes ciutats a Catalunya que tenen activitat universitària i que estan fora d'aquests centres territorials i són els centres adscrits. I ens preocupa la situació dels centres adscrits.

Donàvem per fet el suport a aquestes tres universitats que vostè diu. El que passa és que el suport es demostra en accions i es demostra amb programes.

Miri, senyor conseller, l'esmena a la totalitat a la LOU a què vostè es referia, no tinc temps d'entrar-hi, però hi ha un consens generalitzat sobre dues coses: que representava una millora de la LRU i que representava una millora substancial de la LOU. I a això en la comunitat universitària hi ha un consens generalitzat.

Vostè diu –vostè ho va dir– allò dels deu anys, va dir: «D'aquí a deu anys se sabrà que aquesta Llei era una bona llei.» Preferiria no haver d'esperar aquests deu anys, perquè si tot ho refiem al fet que les universitats tindran més marge per contractar, doncs, malament. Una llei són molts elements, i els elements que hem analitzat acuradament nosaltres, la comunitat universitària, i, en general –potser ho havia d'haver fet més–, la societat catalana i espanyola, donen un diagnòstic.

I vostè –ho entenem– es troba en la dificultat política d'haver de justificar l'injustificable. I resulta que a Barcelona tenim simultàniament uns pressupostos que perquè siguin aprovats necessiten el suport del Partit Popular, i vostès necessiten fer l'equilibri, eh?, a Madrid, per justificar el perquè o el perquè no. Vostès ho aproven condicionats perquè aquí a Barcelona si no aprovaven, si no donaven suport a la LOU, aquí a Barcelona, no hi havia pressupostos per a l'any 2002. I això ho sap tothom, i acceptem-ho d'una vegada, i, en tot cas, és la seva dependència, la seva servitud, de formar part d'un govern que necessita el suport del PP per governar.

Estic d'acord que la davallada demogràfica és una gran oportunitat per millorar la qualitat. Amb una condició, amb un element important: és la condició necessària no suficient, sempre que determinats centres universitaris, que avui estan a moltes ciutats de Catalunya i són una peça fonamental per al futur d'aquestes comarques, no es vegin en risc, no caiguin en perill. Perquè això podria ser vàlid per als casos que vostè ha dit, però no en altres a què, tot seguit, em referiré.

Finalment, senyor conseller, sincerament, la programació 2001-2004 no serveix; l'hem de reformar. Si no, l'octubre de l'any que ve, ens trobarem amb una nova davallada, i, probablement, alguns d'aquests centres ja no ho podran suportar, perquè darrere tenen institucions públiques que no estan en condicions de seguir donant suport a una evolució demogràfica com la que hem tingut.

Necessitem reformar i, sobretot, ho necessitem –vostè ha fet esment del tema de l'*stick*–, quan hi ha hagut una expansió enorme, i, sobretot, quan hi ha hagut un increment de la matrícula més que notable en els centres de Barcelona. Nosaltres li proposem dues coses en aquest context: pensem que això s'ha de situar en el marc d'una política universitària general i que aquests dos elements són conscients que no n'hi ha prou, però també serien la condició necessària per començar: en primer lloc, a curt termini, li demanem la integració dels centres adscrits –no de les universitats territorials–, dels centres adscrits de promoció municipal, amb un programa a pactar entre tots els grups parlamentaris. Amb un programa a pactar des dels grups parlamentaris amb el Govern. Sinó, aquests centres, que són una peça fonamental del futur econòmic i social d'aquestes comarques, es posaran en greu perill.

I, en segon lloc, a la Universitat de Vic, no li demanem pedaços com el que han fet la setmana passada. A la Universitat de Vic demanem una solució important. No hi ha res definitiu, però una situació que assenti les bases per al futur de les activitats universitàries a la Catalunya central i a la comarca d'Osona. Demanem, per tant, la realització, amb el consens de tots els grups parlamentaris, d'un pla estratègic que assenti les bases per al futur d'aquesta activitat universitària.

Quan observem els països de l'entorn europeu, veiem que les universitats situades arreu del territori, situades en zones disperses per aquest territori –i en territoris molt més amplis que el de Catalunya–, passen a ser una peça fonamental en el marc de les estratègies del coneixement. I això vol dir «estratègies econòmiques»; vol dir «estratègies culturals» i vol dir «estratègies socials». Ens agradaria que a Catalunya fóssim capaços de desenvolupar un model de campus territorial –que nosaltres hem formulat i en el qual estem treballant– que també tingués aquesta virtut, és a dir, que no només consolidés en positiu un model universitari arreu del territori català, sinó que fes que, d'acord amb els agents socials, econòmics i polítics d'aquest territori, aquest nou model representés l'eix vertebrador de les polítiques econòmiques, públiques i privades d'aquest territori. És el cas de la Universitat de Vic, el cas dels centres adscrits; el cas, en definitiva, d'un nou model territorial que no tenim i que proposem que, entre tots, siguem capaços de construir.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

A risc de decebre'l, li hauré de dir que, personalment, sempre he estat partidari de pactar la LOU i, per tant, com que penso que el valor afegit degut a la nostra negociació ha estat molt positiu, em manifesto satisfet amb la postura final del Govern sobre aquest tema. I, quan he parlat de deu anys, jo no parlo que, dintre de deu anys, es vegi que la LOU era una bona llei; no, no, no, no. La LOU, la LRU i la seva esmena a la totalitat són dolentes ara; no cal esperar deu anys. Jo, el que dic és que, si dintre de deu anys, encara hi ha la LOU, el que en el nostre pacte hem afegit a la LOU, el valor afegit a aquesta LOU..., això es veurà positiu. Direm: «Encara sort, encara sort que teníem u, dos i tres», la qual cosa ens permet anar endavant. Això és tot el que he dit, i la universitat, sobretot en la situació actual –nombre de professors, davallada demogràfica, etcètera–, no es canvia en un dia i, per tant, els efectes en tot un professorat, els veurem a molt llarg termini. Això és el que he dit i m'hi refermo.

Passem a centres adscrits, que és, evidentment, un tema molt important. Patim pels centres adscrits –això està molt clar–, i cada centre adscrit és un patiment particular. Són centres que, molts, es van crear per l'expansió demogràfica i a cap de nosaltres ens agrada, ni vulguem entretenir la idea que es pugui produir un tornar enrere estrictament mecànic. Però els centres adscrits són molt variats: hi ha centres adscrits que són d'empreses, hi ha centres adscrits que són de fundacions, hi ha centres adscrits que són municipals; n'hi ha fins i tot que són de l'Església. Els hem de tractar un per un; si vol –un per un–, un després de l'altre. No hi ha cap problema, però, sí, n'hem de parlar. Però també amb les universitats. Aquests centres són centres adscrits. Quan vostè diu: «integració» dels centres adscrits..., escolti, les universitats tenen un sentit molt precís per a la paraula «integració». La paraula integració té moltes implicacions de cara a contractació, etcètera, etcètera. O sigui que les universitats –i cada un dels casos que ha mencionat vostè són diferents universitats– tenen molt a dir en aquest tema i han de ser part d'aquest procés de diàleg.

Pel que fa a Vic, no és cap pedaç el que s'ha fet. Vic, sens dubte, tindrà el seu pla estratègic, però jo vull repetir, per a Vic, el que he dit abans per a les territorials. Vic, mentalment, la poso a la categoria, ja, d'una universitat territorial, i, per tant, dic el mateix: el que estem fent –i es farà un pla d'estratègia, etcètera–, el que intentarem és assegurar la viabilitat, i l'assegurarem de la Universitat de Vic, la qual haurà d'actuar de manera flexible sobre el territori, però ho concretarem amb la Universitat de Vic. A més a més... Perdoni perquè m'he deixat una cosa allí...

El president

Moltes gràcies. (*Rialles.*)

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

És que m'havia deixat un paper, però encara no tinc acabat el temps.

El president

Perdoni.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Perdoni, eh? Disculpes.

El president

No, al contrari...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Disculpes.

El president

...Les hi he de demanar jo a vostè.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

No, no, no, no; jo ja comprenc que la idea que algú deixés temps sobre la taula li agradava, però... Ups! Ara sí que se m'ha acabat el temps... Miri: hi ha vuit o deu instàncies, hi ha vuit o deu exemples d'escoles adscrites en què hem anat fent coses, entre les quals l'Oficial de Turisme, el Consorci de l'Escola Universitària d'Igualada, l'Escola de Treball Social a la UB, etcètera; les escoles de treball social de la URV, que depenien del Bisbat; la de Lleida, etcètera, que s'han anat incorporant d'alguna manera i en molt casos han representat canviar de preus no públics a preus públics. Som conscients que això és un contínuum, que això no s'ha acabat.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 300-00464/06)

La següent interpellació, la formula al Consell Executiu la il·lustre diputada senyora María Caridad Mejías, sobre la política de turisme. Té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, fa uns dies, amb la celebració de la nit del turisme, vam tancar, com és habitual, una temporada turística que ens permet fer en aquests moments una valoració de com ha anat. Sé que avui no és un dia que sigui molt fàcil per a vostè atendre aquestes qüestions, però les coses van com van i el Parlament té la seva dinàmica.

El passat mes d'abril, vostè va comparèixer a la Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme per explicar les línies d'actuació del Govern en matèria de política turística, i ho va aprofitar, també, per parlar del Congrés de Turisme celebrat a Tarragona, del qual es van extreure unes conclusions que havien de ser els objectius bàsics de la política a desenvolupar pel Govern. Des d'alesho-

res no hem tornat a parlar de turisme i caldria recordar que, en el que ha estat aquesta legislatura, el turisme no ha estat present en cap dels debats en aquest Ple. És això el que m'ha mogut a fer-li aquesta Interpellació, perquè les dades de què disposem ens diuen que el turisme és un sector econòmic cabdal per a l'economia catalana, que representa al voltant del 10% del Producte Interior Brut i que a Catalunya hem rebut, els últims anys, al voltant de setze milions de turistes, la qual cosa la situa al capdavant de molts països del món, pel que fa a país receptor.

En aquella compareixença, vostè atribuïa el mèrit, en bona part, al país i al seu entorn natural i a la capacitat, també, del sector de fer les coses i de fer gran part de la feina. Però, no obstant això, els últims anys, hem vist perillar aquesta capacitat de lideratge i, fent una anàlisi de l'evolució del sector, podríem trobar alguns punts d'inflexió.

Fa anys, Catalunya va perdre lideratge envers altres destinacions turístiques, com Turquia, Egipte o Iugoslàvia, fet que va provocar una petita crisi en el sector, però la inestabilitat internacional i els lamentables esdeveniments bèl·lics van provocar una certa recuperació d'aquest turisme perdut. Les raons que van provocar aquestes pèrdues apuntaven clarament a una falta de qualitat del servei i a l'encariment dels productes. Des del seu Departament, s'ha fet una valoració de si eren, aquestes, realment les raons? Hem assolit nivells de competitivitat que ens permetin obrir nous mercats i no dependre sempre dels mateixos, que ens permetin consolidar aquesta rebuda de turistes per tal que situacions com aquestes no ens la tornin a fer perdre?

Ara, estem en uns moments en què la inestabilitat internacional ens ha fet perdre un dels mercats que fins ara havia estat clau, que són els turistes que provenen dels Estats Units i el Canadà, però això no ens ha de fer abaixar la guàrdia i pensar que hem de posar els nostres objectius en el turisme que prové d'altres indrets. En aquest sentit, l'establiment de la casa d'Àsia a Barcelona ha de ser un incentiu que ens ha de permetre rendibilitzar la promoció de Catalunya en aquests països, com la Xina o el Japó. L'arribada de turistes japonesos que opten pel turisme urbà i cultural, preferiblement, ha de ser un dels principals objectius, ja que és un turisme amb un alt poder adquisitiu i molt rendible per a les nostres ciutats. En canvi, l'opinió expressada pels japonesos quan marxen, en aquelles enquestes a què vostè feia referència en aquella compareixença, entre les seves crítiques, cal destacar, sobretot, la falta de seguretat a les nostres ciutats, la contaminació acústica o la mala conservació o brutícia dels espais públics i monuments, i no hem d'oblidar que el turista és cada cop més exigent, i el fet que les nostres ciutats entrin en aquest rànking de ciutats europees a visitar, posa de manifest la necessitat de donar uns serveis de qualitat i de fer una promoció i comercialització que doni una imatge presentable dels nostres destins turístics.

Això em permet connectar amb les conclusions del Congrés de Turisme, una de les quals feia referència a l'elaboració d'una llei marc, que en aquests moments està en tràmit i a la qual tindrè ocasió de referir-me en el seu moment, i una altra conclusió molt important era

la necessitat d'atendre i de coordinar aquesta transversalitat del turisme que implica la coordinació de tots els àmbits de l'activitat administrativa, i és aquí on potser caldria fer una anàlisi amb un cert deteniment. Un turisme de qualitat és aquell que ofereix els millors serveis en tots els àmbits i que permet gaudir del país en la seva totalitat i promocionar i ser més competitiu en el mercat en un futur. En aquest moment repassaré molt breument algun dels aspectes d'aquesta transversalitat que em semblen importants i després em centraré en el turisme cultural i en la necessitat de potenciar-lo.

Pel que fa al medi ambient, Catalunya ha estat sempre i prioritàriament un destí de sol i platja, tot i que en els últims anys ha aconseguit ampliar els seus models turístics i vincular-los a molts escenaris diferents, ampliant les seves ofertes de productes i superar, sobretot, un element molt important, que és l'estacionalitat, però el nostre litoral i la nostra climatologia ha estat sempre l'actiu més important del nostre turisme. Vostè mateix, en alguna ocasió, ha valorat positivament la netedat de les nostres platges i de les seves aigües, però aquesta no és l'opinió general, i bona part del sector, sobretot en l'àmbit municipal afectat, pensa que s'hauria de fer molt més per no fer perillar i per millorar la qualitat de les nostres platges, posant-nos així a nivell d'altres destinacions turístiques amb què podríem entrar en competència.

En això de la netedat de les aigües i les platges té molt a veure, conseller, també, el gran i desmesurat creixement urbanístic dels últims anys. El creixement urbanístic dels municipis del litoral català, sobretot a Girona i Tarragona, ha estat caòtic i s'ha fet en molts casos sense cap mena de planificació. Això ha comportat que s'hagi produït una profunda desestructuració del territori i ha perjudicat molt especialment el nostre bé més preat, que és l'entorn natural. S'ha provocat la desaparició de terrenys dedicats a l'agricultura, a explotacions forestals i s'han perdut bona part –per no dir quasi totes– de les pinedes vora el mar, que s'han canviat per urbanitzacions que han crescut de manera desmesurada. I no podem dir que això va passar només els anys 60 i 70, perquè això està passant en l'actualitat.

Com ho aturarem, això, senyor conseller? Ara és un bon moment, ja que s'estan tramitant dues lleis que afectaran de forma determinant el territori, com són la Llei d'urbanisme i la Llei de turisme mateix. S'aporten solucions a aquestes lleis? La Llei de turisme ha d'anar lligada directament a l'elaboració d'un pla territorial que haurà d'establir aquests límits per a aquells municipis sobreexplotats. Ja sé que aquest és un tema molt difícil perquè afecta el creixement dels municipis, però, en tot cas, serà necessari arbitrar aquestes mesures per fer realitat un creixement sostenible. Pel que fa a les infraestructures, durant molts anys, senyor conseller, l'accés als municipis turístics ha estat una odissea, i a les seves carreteres es concentrava bona part dels punts negres i concentracions de trànsit que avui encara perduren, i això fa que en molts casos, la falta d'una bona planificació d'infraestructures lligada al creixement urbanístic hagi provocat una pèrdua d'afluència de visitants. La xarxa comarcal de carreteres, l'elaboració del catàleg de carreteres de Catalunya, han de ser elements prioritaris per facilitar l'accés als municipis tu-

rístics, i avui per avui això no es fa amb la celeritat que s'hauria de fer, sent com és un servei bàsic que afecta la promoció turística.

Respecte a la resta d'infraestructures, Catalunya té com a principal client turístic –i això vostè mateix ho ha reconegut– el conjunt dels ciutadans de la resta de l'Estat, i, per tant, la dinamització dels vols interiors també hauria de ser una prioritat. Un cop aprovada la Llei d'aeroports de Catalunya, el desenvolupament de la xarxa d'aeroports de menor categoria, com l'aeroport de la Cerdanya o del delta de l'Ebre, i el desenvolupament del seu pla director porten un retard considerable, la qual cosa afecta, sens dubte, el sector. Tenen pensat promocionar-los des del punt de vista turístic?

Un altre tema, pel que fa a les infraestructures, és l'increment, des de fa uns anys, del turisme de creuers, que aquest any s'ha incrementat un 3%. És necessari saber si el seu Departament promocionarà adequadament aquest tipus de turisme, sobretot en el moment en què les inversions de l'Estat per a l'ampliació dels ports de Barcelona i Tarragona estan a punt, així com també ho estan les obres de la tercera pista de l'aeroport, que ha de permetre recuperar els vols transoceànics perduts, que han comportat tanta preocupació al sector turístic en els darrers temps, com a conseqüència dels atemptats terroristes, que han provocat una forta caiguda del turisme que prové dels Estats Units i el Canadà, que ens els últims temps havia estat un dels principals clients de creuers.

Un altre element a tenir en compte a l'hora de promocionar Catalunya a Europa i en el futur és l'arribada de l'AVE i la seva projecció turística, ja que ens permetrà connectar amb països com Gran Bretanya, França, Alemanya o països del centre d'Europa. Les favorables condicions pel que fa a la seva comoditat i temps de viatge han de permetre reactivar el turisme de negocis i de congressos, que ha disminuït considerablement els últims anys a Barcelona i que ha de connectar-se, necessàriament, amb la reactivació de la Fira, com un actiu turístic importantíssim que necessita la inversió que, reiteradament, ha sigut demanada pel Grup Popular, i coordinar aquesta oferta amb productes culturals o gastronòmics, com a complementaris, que permetin conèixer millor els productes turístics de les nostres ciutats i trobar un motiu per tornar-hi, ja no en viatge de negocis, sinó de turisme.

La gran projecció que va tenir Barcelona durant els Jocs Olímpics ha fet necessària la seva incorporació a la llista de rutes de turisme urbà. Quan els turistes vénen a Europa, ho fan normalment per visitar ciutats com Londres, París o Roma, i ara, des de fa uns anys, també visiten Barcelona. El turisme urbà reclama necessàriament una col·laboració necessària entre els sectors culturals i turístics i, a més, ens permet superar l'estacionalitat, i és això el que nosaltres li demanem. Arribar a Barcelona el mes d'agost, en canvi, senyor conseller, és trobar-se amb la impossibilitat de gaudir d'un espectacle d'òpera al Liceu, perquè està tancat; s'ha acabat la temporada operística, s'ha traslladat a la costa, i les representacions teatrals són molt poques i estan poc promocionades. Els esdeveniments musicals de gran dimensió són un o, com a molt, dos, i durant el

mes d'agost les entrades estan pràcticament exhaurides. Només els resta, als turistes que arriben a Barcelona, els museus, però aquesta és una activitat, sens dubte, molt important, però excessivament contemplativa, que s'hauria de complementar amb l'oferta d'altres de caràcter més lúdic.

El titular d'un diari d'aquest estiu era: «La cultura es trasllada a la costa», amb una clara referència a les nits de Peralada o al festival de Torroella de Montgrí, entre d'altres. En canvi, a Barcelona no hi ha oferta cultural, senyor conseller, i aquesta la reclama la major part del sector, com un atractiu turístic per poder competir amb altres ciutats, com París o Londres, que organitzen festivals d'estiu, i no només aquestes, sinó altres de menor categoria, com són Dublín o Edimburg. Això ha estat reconegut també pel responsable de cultura de l'Ajuntament, que reclama insistentment un programa cultural específic per al mes d'agost.

El cert és que Barcelona, a la temporada de vacances, està culturalment aturada, i la seva oferta cau en picat en un mes de màxima ocupació turística. «Quan s'acaba el Grec, comença el desert», diuen alguns. Què passa? Què farem amb això, senyor conseller? L'any vinent és un any important, perquè provenen..., l'esdeveniment de l'Any Gaudí, i això ens aportarà tenir una gran projecció turística a nivell internacional, i s'ha d'estructurar una oferta cultural que inclogui una ruta Gaudí...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Mejías Sánchez

...a la ciutat, que ara no hi és.

El president

...hauria d'acabar.

La Sra. Mejías Sánchez

Un moment, senyor conseller...

El president

Senyor...? M'ha reba...

La Sra. Mejías Sánchez

Quins són els seus projectes sobre això? A més, cal dir que l'accés al patrimoni cultural i arquitectònic és, en molts casos, deficient, i, així mateix, la seva conservació no és la que hauria de ser.

Ens agradaria que, respecte a aquesta interpellació, ens poguéssim dir quina és l'oferta cultural per tal que Barcelona, així com altres ciutats, com Tarragona, que ha estat recentment declarada Patrimoni de la Humanitat, o Girona, que té uns béns culturals importants, estiguin al rànquing de ciutats importants quant a turisme cultural.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Senyor conseller...

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyora diputada, senyor president, senyores i senyors diputats... Bé, vostè, sí, té raó: des d'aquella compareixença meva en la Comissió –a petició meva, em sembla recordar–, no havíem tornat a parlar de turisme. Aquí es podria aplicar segurament aquella expressió anglesa, ben coneguda, que diu: «No news, good news.» Bé, i vostè diu: «Doncs, parlem de turisme, que toca segurament, després de tants mesos de no parlar-ne.»

Bé, de fet, deixi'm fer un petit resum de quina ha estat, diguem-ne, l'evolució del sector aquesta temporada. El faré molt breu, perquè vostè s'ha referit abans a la Nit del Turisme, i de fet molta de la gent, molts dels diputats que estan interessats en la qüestió del turisme hi eren. Per tant, miraré de no repetir-me, però tampoc no dir res..., perquè aquí al Parlament és important el que diem, però també és important el que queda al *Diari de Sessions*, sap?

Per tant, també pel *Diari de Sessions* –by the way, que dirien en anglès–, deixi'm dir una cosa: no es preocupi en absolut perquè jo avui tingui algun altre element de preocupació; fa molts anys que em dedico a la feina política, i sé que això passa i no passa res, eh? Per tant, estigui ben tranquil·la, que podem parlar de turisme amb tota normalitat.

Bé, a veure, la temporada passada..., jo tinc dades, allò que se'n puguin dir «raonablement fiables», fins a finals d'agost; d'aquí a pocs dies tancarem l'any, i llavors li podria donar dades de gener a desembre, i, de fet, seran una mica més conservadores que les dades que avui, precisament, ha fet saber el ministre i el secretari d'Estat de Turisme, que tenen sempre una certa tendència a donar, pel que fa a Catalunya, dades una mica millors que les que donem nosaltres –això de les estadístiques turístiques és un misteri–, i, per tant, jo m'atindrà a les que nosaltres hem elaborat.

Fins a finals d'agost, teníem un creixement en nombre de visitants d'un 6,3%, i un increment en els ingressos, és a dir, en la despesa generada per aquestes persones, d'un 15,4%, és a dir, una mica per sota del 16. I això dèiem l'altre dia que eren bones notícies, perquè significava dues coses: primera, que el nostre atractiu turístic continuava augmentat en nombre de persones, i segona, que tots els esforços que s'han fet en el sentit de la qualitat de l'oferta i de l'extensió en amplitud de l'oferta havien donat un resultat mesurable, perquè, si pots cobrar un preu més alt, vénen més clients, vol dir que estàs fent una oferta de més qualitat que estan disposats a pagar per ella.

Si això, a més a més, ho lliguem amb el test final, que és l'enquesta aquella que fem de satisfacció o d'insatisfacció dels turistes, veiem que, efectivament, se'n van contents. I encara hi ha una comprovació ulterior, que és que normalment preguntem si han vingut diverses vegades a Catalunya, perquè no hi ha més demostració... Ara trobo a faltar un diputat d'Esquerra Republicana que és un gran expert en temes comercials, el se-

nyor Ferrer, que em diria: «Tens raó, conseller», en el següent sentit. Un client satisfet és un client que torna –un client satisfet és un client que torna. Perquè, si només t'ho diu, així, diguem-ne de paraula, que està satisfet, però no torna, pot ser que no ho estigui. I vostè coneix quines són les dades, no? Aproximadament el 70% dels turistes –i això es continua mantenint– diuen que no és la primera vegada que vénen a Catalunya. Per tant, tenim un elevat grau de repetició, que confirma un elevat grau de satisfacció.

Deixi'm anar ara..., vostè ha fet esment..., ara hauríem de fer, durant un moment almenys, una avaluació de la nova situació internacional en què ens trobem després de l'11 de setembre; i vostè ha fet molt bé de començar a parlar d'aquesta temàtica referint-se a l'anterior situació internacional, que va provocar, diguem-ne, desplaçaments en la demanda turística. Miri, el turista busca, entre altres coses, poc risc i seguretat; llavors s'ha de combinar un cert exotisme, però amb la dosi adequada de risc, és a dir, diríem exotisme *ma non troppo*. I jo no ho sé, però crec, vaja, tinc la impressió que les dues vegades que ens hem vist afavorits per coses de les quals no ens podem alegrar, ni vostè, ni jo, ni ningú, però que ens hem vist afavorits per aquestes circumstàncies indesitjables internacionals, darrerament ho hem aprofitat bé, en el sentit que aquests clients addicionals, que han vingut potser per primera vegada, han marxat contents.

Ara, aquests mesos, des del setembre, home, sí que es detecten, en algun subsector molt específic, problemes. Imagini's vostè les agències de viatges emissores, i sobretot aquelles que s'han especialitzat o s'havien especialitzat en vols transatlàntics i que organitzaven viatges als Estats Units, al Carib, etcètera, no?... aquests han sigut molt perjudicats per la situació; o bé els que es dedicaven a turisme receptor procedent, precisament, d'aquests mercats, que tenen una especial aversió a volar. Però, en canvi, això s'ha vist compensat per una major afluència d'aquells clients del nostre turisme que perceben Catalunya com una destinació segura..., en aquest context, eh?; no vull dir seguretat urbana –d'això en parlarem després, és un altre tema–, però com una destinació segura en el context aquest dels trasbalsos internacionals. I, per altra banda, tenen l'avantatge que es poden desplaçar a Catalunya per carretera, i això, concretament, inclou els dos mercats més importants; vostè ho ha dit abans: el mercat espanyol, que és el primer, i el segon és el mercat francès, que li passa igual, i el tercer és el mercat alemany, que li passa el mateix. Per tant, no estem en aquests moments en una situació, diguem-ne, especialment perillosa des d'aquest punt de vista que estem comentant.

Vostè ha parlat també de la importància que pot tenir el tema de la Casa Àsia, i jo estic absolutament d'acord amb vostè. És a dir, el tema de la Casa Àsia, que no va tenir un ressò especialment fort en els mitjans el dia que es va signar la constitució del consorci, jo crec que sí que tindrà una importància molt gran, molt gran, des de diversos punts de vista. Per exemple, l'econòmic, l'industrial, però també, òbviament, el turístic i, sense cap mena de dubte, el cultural, i després, naturalment, el diplomàtic, etcètera. Però des d'aquest punt de vista estic convençut que serà una gran cosa, la Casa Àsia.

Accions que s'han fet per, diguem-ne, atraure gent de nous mercats? Home, n'hi ha diverses, i segurament el més potent d'aquests nous mercats, que està funcionant molt bé i que ara està en una etapa de consolidació o creixement –va tenir una petita davallada en un moment determinat, una crisi, però en aquests moments està funcionant molt bé–, és el mercat rus. És a dir, ara fa molt pocs dies, un important operador de la Costa Daurada em deia..., no només un important operador de la Costa Daurada, sinó el president del Gremi d'Hostaleria, que coincideix en aquesta persona; em deia: «Ecolti, conseller, sobretot, cuidin molt la casa de Moscou, l'oficina de Moscou, perquè ens està donant un resultat magnífic»; diu: «Aquí no ens hauríem desenvolupat tant com ho hem pogut fer, si no hi hagués hagut aquest suport per part de vostès.» Bé, això ho dic perquè, com que aquesta oficina ha sortit en aquest Parlament i en aquest *Diari de Sessions* diverses vegades, que de tant en tant algú et digui: «Ecolti, senyor conseller, funciona molt bé i va molt bé, i ens ha ajudat molt», val la pena també repetir-ho.

Bé, deixi'm anar ara a la part final de la seva intervenció. Vostè ha dit una expressió que és certa; el que passa és que no és unívoca, és a dir, es pot interpretar de diferents maneres. Vostè ha dit: «El turisme és una activitat molt transversal», i té raó –i té raó. El que passa és que jo sempre he utilitzat aquesta expressió des del punt de vista que és..., deixi-m'ho dir d'una altra manera perquè s'entengui el matís: que les vacances són una experiència unitària. És a dir, és molt difícil que un turista digui: «L'hotel estava molt bé, el restaurant de l'hotel, també, però la platja era una *birria*, i un dia em vaig entrebancar amb una vorera, perquè les voreres estan mal conservades.» No fan tanta distinció: o l'experiència vacacional és satisfactòria, o l'experiència vacacional no és satisfactòria. És una percepció molt unitària. I, en aquest sentit, és veritat que és una activitat transversal. Per què? Perquè en la percepció de satisfacció... És a dir, si vostè, turista –estic dient el «vostè» retòricament–, vostè, turista, ha tingut unes bones vacances, però el darrer dia s'entrebanca amb un forat que hi ha a la vorera, davant de l'hotel, i es trenca el braç, o el penúltim dia o el segon dia de les seves vacances, aquella experiència vacacional ha sigut un desastre. Això és el que entenc jo quan diem...

I això té una conseqüència. I la conseqüència que té és que la qualitat del producte turístic no és responsabilitat només d'un, un altre i un altre; és a dir, no són independents, sinó que tots el que intervenen en una zona vacacional han de fer-ho prou bé com perquè l'experiència vacacional sigui satisfactòria...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, veig que...

El president

...tindrà un segon torn, eh?

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Tindrè un segon torn.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, si el Ministeri li dona unes dades millors que aquelles de què vostès disposen, senyal que els tenen en bon concepte; però després, quan elaboren estudis, per exemple, sobre turisme cultural, resulta que ciutats com Barcelona tenen per davant, doncs, ciutats com Madrid, Sevilla, Granada o Còrdova, i, clar, a nosaltres també ens agradaria que aquesta potenciació que es fa des del Ministeri del turisme a Catalunya, doncs, pogués tenir un reflex a la ciutat de Barcelona.

Vostè ha fet esment també que si l'oferta és més cara, i que un dels problemes que s'havien apuntat és l'encariment dels productes, i que aquesta oferta, tot i que és més cara, els turistes estan disposats a pagar-ho..., estan disposats a pagar-ho sempre que rebin un bon servei. I vostè sap que una de les coses principals que s'estava criticant del nostre sector turístic era precisament la manca d'un bon servei. Els problemes en els temes de formació dels nostres professionals i la falta de mà d'obra és un dels principals problemes que apunta el sector, i jo crec que disposats a pagar, sí, però a canvi de rebre un bon servei, i crec que aquest és un element molt important que s'hauria de tenir en compte.

Després, vostè diu que, en general, els turistes que vénen a Catalunya se'n van contents. Home, doncs, ja li he comentat abans que les enquestes fetes, per exemple, als turistes japonesos o als turistes americans donen unes dades molt concretes. Vostè diu que volen destinacions segures. Destinació segura, Catalunya, evidentment, ho és, tret de determinades vegades que ens fan alguna o altra malifeta, però la veritat és que la inseguretats a les nostres ciutats és una de les coses que surt contínuament en aquestes enquestes, senyor conseller. I no vull recordar-li la guerra de xifres en què van entrar el seu Departament i la Regidoria de Turisme de l'Ajuntament de Barcelona aquest estiu, quan uns deien que hi havia aquest mes de juliol tantes denúncies com en tot l'any anterior, i resulta que els altres deien que no, que la inseguretats havia baixat.

Home, jo crec que s'ha de buscar la seguretats en tots els aspectes, i crec que aquest és un element important, perquè en molts casos la tornada d'un turista passa perquè quan arriba allà explica les experiències que ha tingut aquí, i si el que explica és que, quan ha baixat de l'autobús, el primer que han fet ha sigut robar-li la cartera, doncs, suposo que no hi haurà molta gent que estigui disposada a tornar.

De totes maneres, la veritat és que no he tingut gaire temps per explicar-li o concentrar la meua intervenció en els aspectes que jo volia aprofundir, que és el tema del turisme cultural. Jo sé que vostè sap que els propers

anys, sobretot l'any que ve..., tenim a les portes l'Any Gaudí, que serà un dels moments estel·lars perquè Barcelona, i en general Catalunya, tingui una projecció i sigui un referent respecte al turisme i a nivell internacional. Però també tenim un altre projecte molt més ambiciós que farà de Catalunya, també, un referent a nivell mundial, des del punt de vista cultural, que és el Fòrum de les Cultures. I cregui'm, senyor conseller, que, per exemple, el debat o la polèmica que s'ha generat al voltant de si s'han de crear més places hotel·leres o no, entre l'Ajuntament i el Departament, és una de les qüestions que tampoc afavoreix precisament el bon concepte que es té de Catalunya a l'exterior.

A mi en el que sí que m'agradaria incidir és que hi han moltes ciutats a Catalunya i que Catalunya disposa d'un contudent i un important patrimoni arquitectònic i cultural que s'ha d'explotar, i que, clar, n'hi han molts que estan menysvalorats, com és, per exemple, la ciutat de Tarragona. És necessari que Tarragona tingui una major projecció, i la seva divulgació en els catàlegs i la promoció en els «touroperadors» ha de ser més àmplia. Fa pocs dies, el sector turístic a Tarragona manifestava la seva preocupació, precisament, pel creixement de la indústria química, que amenaça precisament amb la seva expansió cap al sud i que posa en perill el turisme del seu entorn.

Crec, senyor conseller, que estem en un bon moment per intentar replantejar-nos quina és la projecció que volem fer de Catalunya, sobretot davant aquests grans esdeveniments, que faran de Catalunya un referent a nivell mundial i internacional, com a referent turístic i com a referent cultural, que crec que s'hauria d'aprofitar per millorar i per mantenir, per consolidar aquesta gran influència turística de la qual ha «disfrutat» sempre, i que aquestes dades de què el Ministeri pot presumir encara siguin millors.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president... Senyora diputada, no, no, si jo ho deia com un «piropo» al Ministeri, eh? Perquè, és clar, de vegades ens trobem al revés: que nosaltres donem una xifra i s'escatima o es regateja, no? No, no, donen xifres més generoses. No li estranyi, de tota manera, perquè les estadístiques turístiques són molt complicades i molt imprecises.

Avui, precisament, estava analitzant amb el director general una sèrie de dades que tenim i una conversa amb la Secretaria d'Estat que ell acabava de tenir –perquè hi ha estat aquest matí–, on li explicaven fins a quin punt són infiables les estadístiques turístiques franceses.

I jo he assistit a un espectacle curiosíssim, l'any passat. Hi havia el secretari de l'Organització Mundial del Turisme que donava unes dades en un discurs, dient que França estava per sobre d'Espanya en una sèrie de variables, i en el mateix acte el ministre Rato, amb tota

tranquil·litat i naturalitat –perquè ell les creia, i segurament eren bones–, donava unes dades que contradecien exactament el rànquing que havia acabat de dir el president de l'Organització Mundial del Turisme.

Jo estic disposat a donar per bones les dades del Ministeri, encantat de la vida, eh?, perquè serien més bones encara que les que nosaltres tenim. I, en el cas de França, estic absolutament convençut que les bones eren les nostres, perquè tenen una tendència a llaurar considerable.

Però, anant al tema que vostè plantejava, miri (*veus de fons*) –sí, és una expressió popular–, anant al tema que vostè plantejava, que és el grau de satisfacció dels turistes, no?, les enquestes del 1999 i del 2000, quant a nivell de satisfacció –perquè, la del 2001, no la tenim tancada encara–, ens donen mitjanes que es situen en la zona del notable, és a dir, vuits llargs.

Però, parlant específicament d'oferta cultural, la valoració que fan els turistes dels diferents aspectes de l'estada, per exemple, paisatge - natura, oferta cultural, platges i aigua de mar, les valoracions són les següents, fixi-s'hi. En oferta cultural, l'any 99, estàvem a 7,7 sobre 10, però és que l'any 2000 estàvem a 9. Aquí pot haver-hi, diguem-ne, una oscil·lació estadística, hi pot haver un cert error estadístic, no?, però probablement, donades les xifres, té molt a veure amb aquesta cosa que vostè deia abans, que hi ha tota una sèrie d'activitats culturals escampades pel territori i arran de les destinacions de sol i platja. Per exemple, el festival de Torroella de Montgrí, o el festival de Peralada, o el festival que hi ha al Vendrell, ens poden ajudar molt a augmentar la visió que des del punt de vista cultural tenen uns turistes que principalment vénen per sol i platja; però, és clar, això no ho troben si van a Sharm el-Sheik. És a dir, un dels avantatges que tenim és que darrere del mar tenim una oferta cultural important. I la ciutat de Girona i la ciutat de Tarragona, i Besalú, i Banyoles, i Olot, i la ruta del Císter, a Tarragona, són uns magnífics complements, que s'exploten molt bé –a part de ser productes per ells mateixos– per al turisme de sol i platja, i al final té aquest reflex, aquest reflex que li acabo de dir, no?

Inseguretat al carrer. Miri, jo vaig aixecar aquella polèmica perquè acabava d'arribar d'Hèlsinki. A Hèlsinki vaig tenir unes reunions molt serioses amb els operadors turístics emissors cap aquí d'allà, de Finlàndia, i em van dir: «Vostès tenen una destinació magnífica, que en el nostre mercat creixerà molt. I els aspectes culturals per nosaltres són molt importants. I la ciutat de Barcelona és molt atractiva, però vagin en compte, perquè està agafant mala fama quant a seguretat ciutadana.» Simplement vaig dir això. Això va desencadenar una polèmica que segurament pot, un dia, repercutir que efectivament es millori això.

Que això preocupa molt els japonesos? Ja ho sé. Escolti, jo, fa tres o quatre anys, en un viatge a Tòquio, on vaig destinar una part del meu temps a temes turístics, vaig reunir els «touroperadors» japonesos per explicar-los que, sobretot, expliquessin als seus clients, home, primera, que la policia els autoritza, a Espanya, a deixar el passaport a la caixa de l'hotel i anar amb una fotocòpia de l'última pàgina o de la primera pàgina. Per

què? Perquè un passaport oriental és molt apreciat en el mercat negre. I segona, que miressin d'anar amb *traveller's cheques*, perquè resulta que tenen el mal costum –i això els donaria mals resultats a tot arreu del món, a Londres també, eh?, i a París, i a Nova York–..., amb bitllets, amb feixos de dòlars a la butxaca. És clar, un turista japonès, amb un passaport oriental i un feix de dòlars a la butxaca és caça major, clar.

Per tant, sí, hem d'anar molt en compte amb aquestes coses, i hem de mirar de no agafar mala fama, però també hem d'arribar a poder explicar als «touroperadors», home, que uns mínims consells es donen a totes les ciutats del món: a Londres, a París, a Nova York, a Los Angeles i a San Francisco –a Los Angeles molt més, eh?

Bé, doncs, se m'ha acabat el temps també, però, senyor president...

El president

Sí, senyor...

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

...el tema dona per molt. Segurament la senyora diputada tindrà l'amabilitat de fer-me més interpellacions, amb la qual cosa podrem continuar parlant d'un tema que, efectivament, té una gran transcendència per a la nostra economia.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

Interpellació al Consell Executiu sobre el programa d'actuacions respecte a les rieres (tram. 300-00257/06)

La següent interpellació, la formula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras, d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre el programa d'actuacions respecte a les rieres, que té la paraula.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, aquesta interpellació, fonamentalment, l'objectiu que tenia i que té en aquests moments era centrar-ho en el que va succeir a primers i mitjans del mes de novembre, amb els aiguats, i evidentment té una referència geogràfica comuna: que van ser fonamentalment situats a la comarca del Maresme, i, evidentment, també està relacionat amb la problemàtica de les rieres, que, sortosament, en aquests moments s'han accelerat alguns dels aspectes incomplets en el Pla de rieres, però sí que hi han alguns projectes endavant que estaven adormits, i ens agradaria que aquest incompliment que hi ha hagut en les previsions que hi havia en el Conveni signat entre el Ministeri, en aquells moments, d'Obres Públiques i Medi Ambient i el Departament de Medi Ambient de la Generalitat..., puguin tirar endavant, així com també una millora en el seu manteniment.

Perquè això es posa en evidència en el moment en què es produeixen fets com els que es van produir aquells dies de novembre, l'11 de novembre en primera instància, i el 15 de novembre posteriorment, amb les situacions que van patir molts municipis d'aquella comarca, i també d'altres comarques del Principat de Catalunya, com va ser posteriorment, també, el cas del Baix Camp o el Baix Penedès.

Per tant, crec que el que ens va passar en els aiguats, jo crec que algunes coses, evidentment, s'han posat en evidència –i no és el centre d'aquesta interpellació– amb les nevades d'aquests dies, una sèrie de mancances i d'improvisacions per part del Govern, que voldríem, evidentment, que es posés fil a l'agulla en tots aquests temes. Però voldríem, com he dit abans, al principi, centrar-nos una mica en aquests fets extraordinaris que es van produir, primer, l'11 i el 15 de novembre, que evidentment..., que en altres ocasions havien passat circumstàncies similars, temporals similars, però aquesta vegada van tenir una característica excepcional, especialment pel factor del vent, que va produir, que va fer que es produïssin unes majors destrosses.

Pel que fa als fets, ens trobem amb una situació que el litoral va patir una sèrie de destrosses, algunes habituals, potser, amb circumstàncies que hi han hagut en altres anys, però potser en aquest cas, evidentment, més pronunciades. Hi ha un element pendent: que ens agradaria que el compromís del Departament de Medi Ambient –i, en concret, de l'Agència Catalana de l'Aigua– pel que fa referència a la pèrdua que va representar el trencament del collecter situat al municipi de Cabrera... Però, com he dit abans, els efectes sobre el litoral es van produir sobre les platges, sobre els passejos marítims; també va haver-hi el descalçament de la via del tren en un tram concret...

Pel que fa a la pagesia, ens hem trobat amb uns danys avaluats –en concret, a la comarca del Maresme– en 6.000 milions de pessetes, amb hivernacles destruïts i conreus perduts –evidentment, afectant un sector fonamental per a aquesta comarca, que és el sector de la flor i la planta ornamental–, i va tenir uns efectes importants, a més, en plena precampanya de Nadal i, a més a més, amb l'agreujant que, quan encara no s'havien reposat els danys del dia 11, va passar el temporal del dia 15. Evidentment, també hi ha hagut uns efectes importants sobre l'arbrat i mobiliari urbà, amb doble conseqüència tant pel sobreesforç que han hagut de fer molts dels ajuntaments, amb les actuacions d'emergència que han hagut de realitzar i també amb les necessàries reposicions de mobiliari urbà, fets que no només han afectat municipis de la comarca del Maresme, sinó també, especialment, potser caldria mencionar el cas del municipi del Vendrell.

També hi ha hagut aquests dies, va haver-hi aquells dies –hi ha hagut, aquesta vegada amb les nevades, en altres indrets, perquè no ha afectat d'una manera tan directa aquesta comarca, però sí que va haver-hi aquells dies– un col·lapse injustificat de la xarxa ferroviària, que ha estat malmesa i ha estat inutilitzada durant excessius dies pel retard que es va produir en la seva reparació, amb una interrupció creiem que totalment injustificada i, evidentment, amb una manca d'informació a l'usuari.

I també crec que és un dels temes fonamentals, que ha sortit avui en altres debats: les deficiències que hi ha hagut en el subministrament elèctric, que hi ha hagut, evidentment, una resposta, en aquests moments, lenta per part del Govern. Ara ens trobem en una nova situació, que després hi entrarem, amb una manca de previsió per part de la companyia FECSA-Endesa, amb una manca d'inversions en tots aquests anys, amb una manca d'informació als usuaris. Creiem que són fets totalment inacceptables, i es troben casos, quan va haver-hi els aiguats, de municipis, com el cas de Vilassar de Dalt, amb vint-i-set hores de tall elèctric; Torrelles de Llobregat, cinquanta-dues hores, i, ara, en aquests darrers casos que hi ha hagut de municipis importants que, en aquests moments, encara es troben amb la xarxa elèctrica, doncs, sense connectar, però amb municipis importants, com ha estat el cas de Sant Sadurní, amb quaranta-vuit hores de tall elèctric.

Evidentment que aquí hi ha una responsabilitat, que és per part de FECSA-Endesa, però sí que també cal dir que hi ha hagut una inhibició, total i absoluta, per part del Govern, almenys fins ara, i que no s'ha preocupat d'una forma directa d'intervenir en aquest deficient servei i la precarietat de la xarxa.

Cal, potser, posar un exemple, que deia l'alcalde de Vilassar de Mar, que, quan van tenir una..., quan van tenir un tall de subministrament elèctric, la companyia va haver d'anar a solucionar això en el transformador situat en aquell municipi, i va haver de preguntar al municipi on estava situat el seu transformador. Crec que aquest, segurament, és un cas que s'ha repetit en altres municipis, aquesta manca d'inversió, fruit de la manca d'inversió d'aquesta companyia, d'anar desmantant totes les seves oficines al llarg de la nostra geografia i que ha anat tractant el nostre país –creiem– com si es tractés d'una colònia tercermundista.

També hi han hagut, evidentment, danys en habitatges particulars i, en aquest cas, tampoc va haver-hi excessius danys en la xarxa viària. Sí que ens hem trobat, en el cas de les nevades, amb aquests col·lapses significatius: només apuntar, en el cas de la xarxa viària, en concret, de l'autopista C-32, que no va haver-hi, en cap moment, un aixecament de barreres per part de la companyia, cosa que ha estat insistentment ara reclamada des d'aquest Parlament.

Creiem que, a diferència d'altres circumstàncies, d'altres fets que, si poguéssim buscar la comparació amb el que va passar el juny, els aiguats de juny, amb el Decret que va haver-hi posterior, que jo crec que va ser una resposta relativament ràpida, en quatre dies, que es va donar un..., va sortir aquest Decret, amb unes actuacions concretes per a cada Departament, això, dissortadament, no s'ha produït en aquest cas, sinó que ens hem trobat amb alguna resposta aïllada o, en algun cas, amb algun anunci del que es voldrà fer a partir d'ara, que, evidentment, de moment no s'ha transformat en realitat.

Creiem que l'exemple, potser, dels aiguats que va haver-hi el mes de juny hauria sigut la millor resposta en aquells moments, en el sentit de donar una resposta –que no s'ha produït ara– molt ràpida, i amb les diferents actuacions que havien dut a terme els diferents departaments.

És evident també que va haver-hi l'ordre..., una modificació del Decret, la modificació del 7 de desembre, pel que fa a ajuts extraordinaris i, en aquest cas, s'entrava, en el cas concret de la pagesia, en el tema de bonificació de préstecs a través de l'Institut Català del Crèdit Agrari, que el conseller d'Agricultura, en el seu moment, ha fet unes declaracions..., va fer unes declaracions dient que s'allargaria el termini i, com a molt, sembla que la realitat demostrarà que només s'allargarà a un any aquestes bonificacions de préstecs, i, per tant, creiem que moltes vegades es produeix el fet que les declaracions que es fan en un primer terme, després no es compleixen o tenen una traducció en les propostes del Govern.

Per tant, creiem que, des del punt de vista dels efectes que ha produït a la pagesia, que té aquestes característiques determinades del cultiu intensiu, en concret, a la comarca del Maresme, pel que fa al conreu de la planta ornamental i de la flor, caldria buscar-hi una sèrie de solucions pel que fa a la problemàtica específica que tenen de les assegurances agràries, les dificultats i la impossibilitat que tenen aquests pagesos per tal de poder acollir-se a les assegurances, que, evidentment, caldria alguna implicació per modificar el marc legal actual pel que fa referència a aquest tema.

I així també, si es concreta el Decret, aquest del 7 de desembre, que es pogués anar cap a la concreció, que seria la inclusió dins dels plans de millora que representaria, doncs, el que reclamava en un principi el sector d'ajuts a fons perdut per tal de millorar el sector i anar cap a una certa reconversió.

Pel que fa als ajuntaments, també hi ha hagut un anunci –de moment– d'una via de bonificació de crèdits a través de l'Institut Català de Finances. De moment, només ha estat anunciat i esperem que pugui haver-hi, al més ràpid possible, una concreció. No hi ha..., voldríem preguntar si hi hauria una intenció del Govern que hi hagués un ajut a fons perdut, de la mateixa manera que també ho ha anunciat, en aquest cas, la Diputació de Barcelona.

També ens agradaria saber l'actitud que pensa tenir el Govern de la Generalitat respecte a la passivitat de la companyia Renfe –i estem parlant d'una de les línies, potser la línia més rendible que existeix a Catalunya–, de la manca d'inversió i de preparació d'aquesta xarxa ferroviària que ha produït aquests inconvenients als usuaris, o potser haurem d'esperar que hi hagi les inversions, d'aquí uns anys, de la tercera via, que, en aquests moments, està per veure quan es duren a terme.

Com he dit abans, també entràriem en el tema de la xarxa viària. Hi ha una resolució del Parlament, la 432/VI, en la qual s'instava el Govern a fer gestions davant de les companyies concessionàries, davant d'una..., tenim un control de compliment d'aquesta resolució en què es diu...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Oliveras i Maristany

...que el Govern... Sí, acabo...

El president

Tindrà un segon torn per...

El Sr. Oliveras i Maristany

...continua fent gestions per tal de solucionar aquest tema. A hores d'ara, encara ens trobem en una situació que ha estat sovint reclamada des d'aquest Parlament, i voldríem que es prenguessin cartes en l'assumpte, d'una vegada per totes, i que no es produeixi aquest malestar davant de la ciutadania d'impedir l'accés amb facilitat, en aquestes situacions d'emergència, a la xarxa viària. Hi ha altres temes que hi entràriem a la segona ronda.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat; senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Permetin-me que expressi la satisfacció de poder-me adreçar a aquesta cambra: és la primera vegada que ho faig! I també que agraeixi, de passada –i hem tingut ocasió de parlar-ho amb el diputat senyor Oliveras–, el to de la seva interpel·lació, que, si faig el llistat de tot el que ha posat damunt la taula, em sembla que haurien de ser molts els consellers que haurien de sortir a rebatre o a puntualitzar algunes de les reflexions, algun dels temes que ha posat damunt la taula, perquè hem parlat d'un llistat de temes que afecten departaments com el d'Agricultura, com el d'Indústria, com el de Governació, certament com el de Medi Ambient, i alguns altres, fins i tot, que no afecten –«no afecten», ho dic en el sentit competencial– el Govern de la Generalitat, sinó que afecten, com és el tema de la Renfe, com són d'altres temes, el tema de platges, que vostè sap que són competència del Govern de l'Estat.

Per tant, intentaré donar resposta a alguns dels temes que vostè ha plantejat i sé que sabrà entendre que, si no li sóc explícit, sí que ho serà el Govern, perquè –i començo pel final!–, si no vaig errat, la setmana passada, amb relació al conjunt de temes d'agricultura, va ser la mateixa Comissió d'Agricultura d'aquest Parlament que va aprovar una compareixença que havia sol·licitat el mateix conseller d'Agricultura per tal, doncs, d'explicar a la cambra quines eren les mesures que, arran dels aiguats de l'11 i del 15 de novembre havia pres des del Departament.

Per tant, em permetrà que jo no entri amb profunditat en el debat, en la relació de mesures exhaustives i probablement que no doni resposta a algunes de les observacions que vostè ha fet, que no es preocupi que les traslladarem i que, de ben segur, el conseller d'Agricultura tenia intenció d'explicar en aquesta cambra, raó per la qual va demanar la compareixença.

Val a dir que jo havia preparat una intervenció –i veig que hauré d'orientar-la diferent–, que anava molt d'acord amb el que era el títol de la interpellació i el títol de la interpellació, doncs, eren les actuacions respecte a les rieres. Per tant, em permetrà que, en una part, em cenyeixi al que és l'àmbit de les rieres, que és el que certament, qui li parla, doncs, en té des de fa tres setmanes, la competència a través, si més no, de l'Agència Catalana de l'Aigua, no? Vostè ha manifestat una preocupació –jo el voldria tranquil·litzar– que és en relació amb el conveni amb el Ministeri... –perdó!– del desenvolupament del Pla de rieres, que deia que hi havia un cert retard. Val a dir que estem..., hem tornat a parlar d'aquest tema –ja ho va fer el meu antecessor–, i jo, en la primera entrevista que vaig tenir amb el ministre Matas, també vam parlar d'aquest tema i, per tant, li consta, perquè veig que gesticula amb el cap, que aquest Pla de rieres segueix endavant i segueix perfectament dirigit, no?

En relació amb el tema de rieres, vostè coneix que tenim un seguit de programes, des de l'Agència Catalana de l'Aigua, que em sembla que és important..., que estic segur que la cambra coneix, però em sembla que és important dedicar-hi alguns minuts, no? No els descobriré res de nou si els dic que estem en un règim de pluges mediterrani, i, per tant, doncs, això té unes puntes i té una complexitat a l'hora de gestionar, i que, al Maresme en especial –i a vostè segur que no li descobri res nou– això se'ns fa especialment difícil.

Però, en qualsevol cas, sí que tenim, com a Govern, un seguit de plans aprovats al respecte, i que s'estan executant amb normalitat i, en molts casos –i en aquest de les rieres que ens ocupa–, es fa també conjuntament amb les administracions locals, no?

Per un costat tenim el Pla director de protecció contra les avingudes del Maresme, i vostè sap que aquest és un instrument acordat també amb una part important dels alcaldes i les alcaldesses de la comarca del Maresme; tenim el Pla director de protecció d'avingudes –aquest no és àmbit Maresme, però– del Besòs, tenim el Pla director de pluvials de l'àrea metropolitana i el Pla especial de clavegueram de Barcelona, que entrariem en un altre capítol de coses.

I en aquest àmbit, permetin-me que subratlli un acord important –que se'n va donar compte a través dels mitjans de comunicació, però no en aquesta cambra, i aprofitaria l'avinentsa que vostè em dóna per subratllar-ne la importància, perquè em sembla que la té i considerable–, que és l'acord a què es va arribar entre l'Agència Catalana de l'Aigua, per un costat, i la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, per l'altre, el passat mes de desembre, per a la delimitació de les zones inundables de la conca de l'Ebre.

Vostè sap que, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, la delimitació de les zones inundables s'està treballant i està pràcticament o del tot definida, però que, en tant que no érem competents per a qüestions de conca amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, doncs, no teníem desenvolupat, a efectes Inuncat, tot el que era el Pla, la delimitació de zones inundables de l'Ebre. I aquest acord de la setmana passada, que va ser signat el

dia 10, si no vaig errat, ens permetrà, en qualsevol cas, tenir, a la totalitat del mapa de Catalunya, la definició perfecta d'aquestes zones inundables.

I em sembla que això ve –i molt a compte–, perquè en el marc d'aquesta interpellació, que –hi insisteixo–, el títol –i després em referiré a alguns dels altres aspectes– era de rieres, em sembla que és una excel·lent notícia, perquè, més enllà que qualsevol acord sempre té una connotació positiva, si aquest acord va en benefici d'una part important de tot el que és la conca de l'Ebre en el nostre territori, poder tenir aquesta definició em sembla encara més substancial.

Vostè es referia, més enllà d'alguns aspectes del DARP, a d'altres aspectes del Departament de Governació, i ja he dit que, en menor mesura, al Departament de Política Territorial, per alguns aspectes molt puntuals, molt concrets de xarxa viària. Val a dir que no ens consta, més enllà d'actuacions molt puntuals que s'han fet des del Departament de Política Territorial, gaires malvestats –insisteixo: parlo de l'11 i del 15 de novembre– en l'àmbit de les carreteres.

Pel que fa a l'àmbit del Departament de Governació i aquesta relació amb els ajuntaments, permeti'm que li expliqui una anècdota que vaig viure aleshores com a director general d'Administració Local.

Hi va haver un ajuntament que es va adreçar a nosaltres demanant com es tramitava un expedient de..., l'expedient –no em surt el nom!– de danys catastròfics o el que... (*Remor de veus.*) De zona catastròfica! De zona catastròfica, no? I, aleshores, evidentment, ens van alertar: la Secretaria de la Direcció General va dir: «compte, que hi ha un ajuntament del Maresme que ha demanat això». A l'acte ens vam posar en contacte i el senyor alcalde, doncs, molt correctament, gairebé ens va demanar disculpes, perquè resulta que tenien un lletrat que s'acabava d'incorporar, que acabava la carrera i que tenia interès, aprofitant que havia plogut una mica, aprofitant això, de conèixer, per si mai es donava el cas, que hagués de fer aquesta tramitació.

Això reflecteix una mica el que va ser la situació des del punt de vista municipal. Sé que hi ha hagut alguns danys, algunes malvestats en el sector agrari i, el conseller Grau, no es preocupi que en donarà bon compte, perquè ha aplicat les mesures entenc que més que pertinents. Però, en qualsevol cas, des del punt de vista municipal, les afectacions eren bastant limitades. Si vol, després li relacionaré o li facilitaré, doncs, el detall que ens consta d'afectacions de béns i serveis de titularitat municipal. Vostè diu: «Home, van ser molt àgils, l'octubre i juny de l'any passat.» Home, d'entrada, gràcies per fer constar des d'aquesta tribuna la celeritat amb què es va poder tractar, doncs, el tema, els aiguats de juny i octubre. Si aquesta vegada no s'han aplicat les mateixes mesures és, en bona part, perquè realment els danys –llevat del municipi del Vendrell i d'alguns altres municipis que, certament, tenien afectacions considerables–..., doncs, no es va creure oportú. Entre d'altres raons, es pot resoldre perfectament pels conductes normals, pels conductes habituals que té establerts el mateix Departament de Governació.

S'ha referit també a alguns temes que –vostè ho coneix perfectament bé–, doncs, no són competència del Govern de la Generalitat, com el tema de la xarxa ferroviària o el tema de les platges. Vostè sap que no en som nosaltres competents; per tant, no li'n podré donar una extensa resposta, no?

I amb relació, hi insisteixo, doncs, als temes de la pagesia, jo entenc que aquest Decret al qual vostè es refereix, del 7 de desembre, del DARP, i que vostè coneix tan bé com jo, en donarà compte i n'informarà en aquesta cambra el conseller d'Agricultura, que, hi insisteixo, n'ha demanat la compareixença, i així ho ha acordat aquest Parlament.

Per tant, permeti'm que li transmeti aquesta tranquil·litat. Les afectacions, des del punt de vista de les administracions locals, han estat acotades i, per tant, poden tenir perfectament resposta des dels instruments habituals. Des del punt de vista mediambiental, el Pla de rieres –que això és el substancial– està avançant; hi ha un acord, doncs, amb el Ministeri renovat, i per tant s'està avançant –i això és l'aspecte probablement més important, perquè aquí estem parlant de prevenció. Tenim altres programes que també estan funcionant amb normalitat i, a més a més, amb acord amb el món local –i això em sembla també molt substancial–, com el de neteja de les lleres, que vostè sap que les convocatòries estan permanentment obertes i a disposició del món local.

I amb relació a aquests altres aspectes als quals s'ha referit –i vostè feia algunes referències als esdeveniments d'aquest cap de setmana–, doncs, de ben segur..., i em consta a mi, i a vostè també, i a tota la cambra, que ha estat sol·licitada la compareixença per part del conseller d'Indústria, igualment que del conseller d'Interior, que en donaran, evidentment –no se li escapa–, doncs, millor resposta que la que li podria donar jo.

En qualsevol cas, permeti'm que li traslladi, doncs, que des de la perspectiva del Govern..., i aquí podem tenir visions, penso que diferents, però s'ha actuat tal com s'havia d'actuar, posant aquells mitjans que s'havien de posar, implementant aquelles mesures legislatives de decrets, donant aquells instruments que havíem de donar als diferents sectors afectats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyor Oliveras, té la paraula.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Primer de tot, manifestar que, evidentment, entén aquest diputat que la responsabilitat dels temes de què hem parlat del seu Departament, del Departament de Medi Ambient..., no es ceneix a molts dels temes que hem comentat. Però sí que m'agradaria fer alguna reflexió sobre alguns d'aquests elements, i que diguem-ne que, com que vostè forma part del Govern de la Generalitat, doncs, també fes avinent, així com la consellera de Governació, per la part que li pertoca dels temes que hem comentat, que es

preguessin una sèrie de mesures que..., algunes creiem que s'han insinuat, però que caldria anar molt més enllà, i algunes amb alguns elements que ens preocupen, certament, no?

Pel que fa al tema de la pagesia, evidentment que voldríem que hi hagués una concreció dins aquests plans de millora, però que el que cal és anar cap al que reclama el sector, que és la necessitat d'un pla de reestructuració del sector de l'agricultura intensiva, en concret de l'agricultura específica del Maresme, que és l'agricultura de planta ornamental i flor, i que hi hagués una implicació també del Govern, amb aquesta modificació del marc legal de les assegurances, que afecta d'una manera directa i injusta i negativament el sector aquest concret de l'agricultura intensiva, i que voldríem que el Govern hi tingués un paper actiu. Evidentment, vostè, quan m'ha contestat alguns dels elements que no són competència del Govern de la Generalitat..., evidentment que ja ho sabem, que la xarxa ferroviària de Renfe no és competència de la Generalitat. Però sí que voldríem que en aquests temes que en competència són infraestructures estatals..., evidentment, el Govern de la Generalitat també té una obligació política de posar-s'hi al davant i exigir una sèrie de mesures que la ciutadania està esperant, almenys d'aquest Govern, no?

Sí que voldríem que l'ajut dels ajuntaments pogués anar més enllà, tot i que, evidentment, no és de les dimensions que va tenir el juny del 2000, amb els aiguats aquells, però sí que voldríem que, de la mateixa manera que la Diputació de Barcelona ha tret una línia d'ajuts a fons perdut, en alguns ajuntaments es pogués anar en la mateixa direcció; que també, com he dit abans, es prenguessin cartes en l'assumpte en el tema de la xarxa ferroviària.

I també trobem un tema que ha estat un incompliment per part del Govern, pel que fa al tema del litoral, en el que és competència de la Generalitat, en el tema de la Llei de ports del 98: el compromís de les instal·lacions portuàries de transvasament de sorra de llevant cap a ponent dels ports, que això no s'ha produït. En la majoria de casos, fins i tot va ser el mateix Ministeri de Medi Ambient qui ho va posar en evidència. Evidentment que el Ministeri de Medi Ambient també té molts altres incompliments al respecte, però creiem que aquest ha sigut un element de regressió en les platges que han produït aquestes tempestes.

Però, evidentment, el cas potser més punyent i més sagnant i que més indigna la ciutadania, que té a veure amb el Departament d'Indústria i Energia, és el cas de les elèctriques. De moment hem tingut uns anuncis de decret; esperem que no siguin, només, diguem-ne, el que en podríem dir «sancions anunci», sinó que hi hagi una concreció. S'ha parlat d'unes possibles sancions, però creiem que cal que el Govern prengui cartes en l'assumpte i que hi hagin sancions molt fermes a aquesta companyia, que no pot continuar actuant amb la impunitat amb què ho ha fet fins ara; a més a més, quan tenen la «xulèria» i la barra –per dir-ho clar– de dir que, depèn com sigui, no acataran les decisions del Govern. Per tant, jo crec que fins i tot seria bo portar-los..., presentar una denúncia, una sanció a aquesta companyia, per les declaracions d'aquesta mena, que no ens ho podem permetre, ni el Govern ni la ciutadania en general.

I, per tant, caldria que en aquest cas el Govern no fes el que ha fet durant tants anys, que moltes vegades ha semblat que es posava al servei de les elèctriques, sinó que es posi al servei del país.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Oliveras, li asseguro que el Govern està al servei del país –deixi'm començar pel final–, i no al servei de les elèctriques. I tant és així, doncs, que en el darrer Govern es va aprovar, certament –i vostès ho coneixen–, un decret al respecte, i que la millor prova que aquest Decret s'ha fet pensant en el país, i no en les elèctriques, és que les elèctriques, doncs, s'han queixat. Aquesta és l'evidència més gran que el Govern pensa en el país, i no en les elèctriques, no?

Vostè m'ha fet una observació en què té tota la raó del món, i vostè és membre d'un govern i, per tant, ens ha de respondre per tot, però permeti'm que li matisi una cosa: no era el meu ànim ni el meu esperit el de defugir..., sinó, fins i tot pel respecte que em mereix la cambra, i atès que hi han algunes compareixences sollicitades, doncs, que siguin els consellers, que ho poden fer amb molta més profunditat, molt més detall que no pas en un tràmit d'una substanciació d'una interpellació, que no entrés amb prou profunditat en cadascun dels temes que s'han plantejat.

Respecte als temes de la pagesia i la concessió i els plans de millora, i aquest canvi qualitatiu que vostè reclama, i aquest canvi, no tant d'orientació, sinó d'aprofitar aquesta conjuntura, aquesta avinentesa, per replantejar alguns aspectes, és que qui li parla no dubta que amb els instruments que ha aprovat el Govern per un costat i la voluntat de la Conselleria, si aquesta és la voluntat del sector, serem capaços, uns i altres, doncs, d'avançar al respecte, no?

I, sobre el tema dels ajuntaments, permeti'm..., és que les ajudes ja hi són, a fons perdut, en els municipis que han estat afectats. I, en el cas específic del Maresme, és que les quanties són..., no les hi relacionaré per no cansar la cambra, però és que són irrisòries. Són afectacions –afortunadament, eh?, afortunadament– de béns i serveis de titularitat municipal, em refereixo. En l'àmbit de Barcelona, és que a la Direcció General d'Administració Local pràcticament no hi havia –i m'han passat aquesta tarda la informació– cap sollicitud al respecte, i a la Delegació de Barcelona, doncs, eren casos gairebé anecdòtics; algunes afectacions relativament importants al Masnou, però que estan en magnituds de l'ordre, màxim, de 30 milions de pessetes, entre edificis, enllumenat, mobiliari i alguna altra afectació, i és el cas més gran i més significatiu de què tenim en aquests moments constància. I, certament, en un municipi, no del Maresme, sinó del Vendrell, dissortadament, en aquest sí que tenim una afectació considerable, de 150-160, pràcticament, milions de pessetes en una primera estimació, que probablement, doncs, encara vagi una mica

més enllà, en què hi ha temes d'enllumenat públic, abastament d'aigua, etcètera. I, tal com vam fer amb els aiguats de juny i d'octubre, doncs, es desglossaran, perquè els temes d'abastament d'aigua que corresponen a l'Agència Catalana de l'Aigua seran tractats des de l'Agència Catalana de l'Aigua, els temes que corresponguin a Governació ho seran des de Governació, i els temes, doncs, que corresponguin a altres departaments ho seran amb relació a aquests altres.

Per tant..., no sé si amb això dono compliment o satisfacció a algunes de les preguntes que vostè ha fet. Probablement, sóc conscient que no he respost a la totalitat de les que ha plantejat, però ho he fet per dues raons: primera, perquè, doncs, em mereix massa respecte la cambra com per pronunciar-me sobre aspectes pels quals els consellers més específicament competents en aquests aspectes, doncs, n'han demanat explícitament una compareixença per tal de poder debatre en la cambra –i aquest és l'esperit i la voluntat del Govern– cadascun dels aspectes que a vostè el preocupen...

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la prostitució (tram. 300-00496/06)

L'última interpellació, la formula Esquerra Republicana, i la presenta la il·lustre diputada, senyora Carme Porta, que tinc el presentiment que assistirem a un exercici de precisió i de concisió, donades les circumstàncies, extraordinari.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, bé, diu el títol que la prostitució és l'ofici més antic del món, i de fet ha saltat a l'actualitat mediàtica –i, per tant, política i social– només fa uns mesos. Hem estat molts anys, al meu entendre, sense tenir en compte una realitat que teníem entre nosaltres, i ha estat precisament la incorporació de dones i homes immigrants al mercat del sexe el que l'ha posat al centre del debat social. Som conscients que és un tema complex, amb molts i diferents enfocaments, però també que s'han fet discursos demagògics, que s'han fet enfocaments victimistes, sancionadors i moralistes entorn del món de la prostitució, o bé simplement s'ha donat un enfocament des del punt de vista de la seguretat. Nosaltres creiem que cal tallar amb aquest tipus de discursos i actuar de forma responsable.

Creiem que cal posar en marxa mecanismes al respecte, per respectar la dignitat que tenen les treballadores sexuals per si mateixes, tenir en consideració les seves necessitats i desitjos, i acabar amb l'estigmatització social consegüent a la victimització i a la «moralina».

A nosaltres ens sembla curiós que en la visibilització social d'aquest debat mai s'hagi parlat dels homes que

exerceixen la prostitució, que nosaltres també avui aquí voldríem visibilitzar, malgrat que sigui majoritàriament un treball exercit per dones i que s'hagi parlat poc, també, dels consumidors del mercat del sexe, que alguns estudis xifren en volums econòmics importantíssims. Aquests estudis, que tenen prestigi acadèmic i professional, diuen també –no sé de quines dades parteixen, francament– que el 75% dels homes a Catalunya han utilitzat els serveis sexuals d'homes o dones a canvi de diners. Llavors, a mi aquest percentatge no em sembla gens menyspreable.

De fet, la prostitució és un símptoma visible de la situació de les dones dintre de la societat, de la violència exercida de forma real i simbòlica contra les dones, perquè, si bé el nombre d'homes que es dediquen a la prostitució ha augmentat, i bastant, els darrers anys, són indeslligables sexualitat i gènere, i, per tant, l'exercici de la sexualitat a canvi de diners és indeslligable també del gènere.

Cal també dir que l'estigmatització social que es pateix tampoc no es produeix de la mateixa manera entre homes, entre dones i transsexuals; és diferent en cada un dels casos. Hi ha molts mots que s'han utilitzat per donar nom a les dones que han exercit la prostitució o que l'exerceixen; se les ha senyalat com a «dones de mala vida», com a «dones immorals» –per utilitzar alguns termes que puc utilitzar aquí i ara–, i, de fet l'estigma de la prostituta és creat com a categoria sexista. Si les dones separem afecte i reproducció de l'exercici de la sexualitat, transgredim l'estereotip tradicional de ser dona.

Les dones que han estat model d'autonomia femenina, les homosexuals, les professionals independents i les prostitutes han estat titllades socialment, moltes vegades, o massa vegades, de perverses i de perilloses i aquest és un atac que patim totes les dones.

Per això avui nosaltres volem parlar aquí de dones treballadores, de les treballadores més oprimides, perquè no tenen drets reconeguts com a tals, i, a més a més, criminalitzades i rebutjades per l'exercici del seu treball, que són més vulnerables que qualsevol altra, precisament per aquesta estigmatització social que pateixen, una estigmatització social, a més, proporcionalment, directament proporcional a la jerarquia social de gènere que perviu en la nostra societat.

En les accions al voltant de la prostitució s'ha invisibilitzat les treballadores i treballadors sexuals, i se les ha fet més vulnerables simplement perquè se'ls han negat els drets. Nosaltres creiem que és la doble moral social i la legislació el que s'ha de corregir i adaptar respecte al seu treball i no pas a l'inrevés. Cal donar-los la paraula, reconèixer-les com a interlocutores vàlides per reclamar els seus drets i no actuar d'esquena al que ens estan reclamant.

El 1978 va ser abolit el Decret-Ilei del 3 de març del 1956. A partir d'aquest moment, la prostitució va deixar de ser un delictes. (Pausa.) Així, ara, l'oferiment de serveis sexuals deixa de ser una infracció, o sigui, en aquell moment va deixar de ser una infracció i només alguns comportaments exhibicionistes i el proxenetisme són contemplats al Codi penal.

Encara que la prostitució no constitueix un delictes en el seu exercici, no està lligat a cap règim laboral. Els treballadors i treballadores sexuals no gaudeixen de cap dels drets que gaudeixen les treballadores i treballadores actius al mercat laboral. Tampoc es paguen impostos. L'exercici de la prostitució és considerat part de l'economia submergida, i els establiments que ofereixen serveis sexuals estan subjectes al règim fiscal corresponent al seu estat jurídic, tot i que en aquest aspecte també hi ha una certa disbauxa reguladora.

Així, les lleis i actituds prenen a les treballadores i treballadors sexuals els seus drets i la seva participació social i econòmica, els fan vulnerables socialment i s'accentua l'estigma i la marginalització. Aquesta doble moral social i política és evidentment hipòcrita, i cal, al nostre entendre, dignificar l'exercici de la prostitució i donar els drets socials i laborals que pertoqueu al col·lectiu d'homes i dones que l'exerceixen.

Cal pensar que si moltes dones i homes que han optat per la immigració al nostre país, com a sortida per a un millor futur, es veuen abocades al mercat del sexe, és precisament per aquesta manca de regularització. Moltes persones ho trien de forma voluntària i d'altres són víctimes de l'exploació sexual. La manca de regularització afavoreix la invisibilitat, la vulnerabilitat i els abusos de tot tipus.

Pensem que cal actuar, cal que s'actui perquè les treballadores i treballadors sexuals desenvolupin el seu treball com qualsevol altre, de forma digna i amb els drets que els pertoqueu. No podem seguir negant l'existència de la prostitució o, si més no, del seu exercici.

Nosaltres no posaríem com a exemple el model holandès de creació d'una legislació específica, sinó que pensem que és millor aprofitar l'actual legislació i adaptar-la; reconèixer jurídicament i professionalment les treballadores i treballadors sexuals, per tal que puguin tenir la cobertura sexual..., perdó, la cobertura social que els pertoca, i eliminar els estigmes que s'han creat a partir de la morbositat, de la marginalització i de la manca de drets.

Podríem fixar-nos amb el que tenen de positiu algunes legislacions europees, per tal de fer un reconeixement de règim social i fiscal de les treballadores i treballadors sexuals, siguin per compte propi o aliè.

A Bèlgica, per exemple, les treballadores sexuals poden optar per l'Estatut de treballadora autònoma, i han de declarar els seus ingressos professionals igual que la resta. L'Administració, a més, admet la deducció fiscal dels lloguers dels locals on l'exerceixen. A Dinamarca, també es permet l'exercici a títol individual, i les treballadores sexuals tenen dret a pensió de jubilació; a més es poden inscriure al registre de professions liberals.

És possible..., és possible que es faci evident que he utilitzat els exemples més positius, o alguns dels exemples més positius, però només ho faig per tal de facilitar o de proposar un debat entorn d'un model català que sigui capdavanter, que s'acosti a Europa i que reguli, no en funció exclusivament del sentit empresarial, sinó en funció també de les necessitats socials del col·lectiu de treballadores i treballadors sexuals, que és un col·lectiu

molt divers: són homes, dones, transsexuals d'orígens diferents, de classes socials diverses, i que tenen en comú una cosa que és el rebuig social i la manca de drets.

Per altra banda, a més del necessari reconeixement laboral de l'exercici de la prostitució, que a més a més l'Organització Internacional de Treball ja apuntava en un informe el 1998 que era una necessitat, hi ha una sèrie de mesures que podrien ajudar al suport social; no es tracta exclusivament d'un tema que afecti els locals, sinó l'exercici del treball sexual en si mateix. El Departament d'Interior va anunciar una reglamentació dels locals de consum sexual, per tal de fixar una normativa en la seguretat i higiene, així com també en els horaris.

Nosaltres pensem que això és importantíssim, que és una demanda del sector empresarial, però també és una necessitat per a les condicions de treball de les dones i dels homes que treballen en aquests locals, però pensem també que no ens podem quedar aquí. Hi ha altres tipus de locals, com per exemple pensions, que són utilitzats per les treballadores sexuals que exerceixen al carrer o de forma independent, i que també haurien de tenir una certa normativa si ofereixen els seus serveis a aquestes professionals. És evident que, en molts casos, o en la majoria de casos, afectaria la salut de les treballadores sexuals i dels seus clients.

També caldria adequar les zones on s'exerceix la prostitució per oferir condicions dignes per al seu desenvolupament i la seva seguretat, perquè, per exemple, moltes prostitutes són violades pels seus clients i, pel sol fet d'exercir la prostitució, moltes es veuen en la impossibilitat de denunciar-ho, o amb un tracte policial que, per dir-ho suau, és bastant indegut. És evident s'ha d'oferir seguretat a les treballadores sexuals, i de retruc, també, apuntaria als seus clients en zones on s'exerceix la prostitució.

Per altra banda, oferir els serveis sexuals a l'aire lliure no deu ser gaire agradable aquests dies, per posar un exemple, diguem, actual, amb les temperatures que estem patint, per exemple, al voltant de la Universitat de Barcelona. Allà, a la Diagonal, no hi ha un lloc on prendre un cafè calent o poder portar a terme les necessitats vitals dins de l'horari d'exercici de les treballadores sexuals. Potser hauríem d'adequar els usos també d'aquestes zones. Molt possiblement, alguns problemes veïnals desapareixerien, però, a més, la higiene personal, les condicions de treball i la salubritat dels indrets s'assegurarien en favor de tothom.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Porta i Abad

Sí, ja acabo, senyor president. Bé, només apuntar, potser, que algunes ciutats com Bilbao han tingut en compte això, aquests aspectes socials, urbanístics i fiscals en les seves ordenances municipals, i pensem que cal una regularització, aprofitant la legislació vigent, tenint en compte els quatre aspectes plantejats: socials, de seguretat, urbanístics i fiscals, i dignificar, en definitiva, l'exercici de la prostitució, lluitant amb contun-

dència contra les xarxes d'explotació sexual, i posant al centre, sobretot, els drets i les necessitats de les treballadores i treballadors sexuals, i no donant-los l'esquena i legislant al marge de les seves necessitats, perquè això accentuaria la seva estigmatització i faria perviure la vulnerabilitat del col·lectiu. Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera de Governació, té la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Gràcies, molt honorable president; senyores i senyors diputats. Abans d'entrar pròpiament en el tema, vull dir que no es pot negar que la prostitució és una activitat en què la major part de les persones que l'exerceixen –persones: homes i dones– ho fan de forma obligada, sigui per coacció, sigui per necessitat; normalment, mai per voluntat pròpia, i amb el risc que comporta, sobretot, de contraure malalties de transmissió sexual.

Com vostè ha dit, senyora diputada, és una problemàtica que ha d'estar en moltes agendes polítiques, i s'ha convertit en un tema de debat social. La problemàtica de la prostitució ha estat tractada en totes les cimeres internacionals en les quals es parla dels drets de les dones, de la discriminació i de la igualtat d'oportunitats entre dones i homes. Ara bé, la necessitat de diferenciar o equiparar la prostitució forçosa o voluntària, i la necessitat de legislar en un o en un altre sentit sobre aquesta temàtica, són, sovint, causes de desacord en el debat internacional.

Si repassem –i crec que vostè l'ha repassada– la legislació que hi ha a nivell dels països de la Unió Europea, ens trobem que països, fins i tot del nord d'Europa –que normalment en legislacions d'aquell tipus són avançades–, ens trobem amb algunes contradiccions en els mateixos països del nord d'Europa.

És una legislació que sembla, com he dit abans i com vostè ha dit, està ara en el centre del debat social, i el que s'intenta és modificar-la. Però a vegades, aquesta modificació va en un sentit o en un altre. Ara, més enllà del debat sobre el concepte de prostitució forçosa voluntària, i més enllà dels posicionaments a favor o en contra per legislar per regular-la, hi ha uns punts d'acord que es podrien resumir en els següents: Primer, hi ha un gran desconeixement sobre l'abast real de la prostitució –i vostè ho ha dit: quants, quantes, quin és el valor econòmic del que es mou darrere d'aquest negoci. Segon, la immigració il·legal i l'existència de xarxes internacionals organitzades de tràfic de persones incideixen en l'explotació de dones i en la prostitució, i això és un fet que ha sortit almenys a l'Estat espanyol, i especialment, aquí, a Catalunya, en els darrers anys. Tercer, la drogadocció i les malalties de transmissió sexual, especialment la sida, són problemàtiques sovint associades a l'exercici de la prostitució, i que requereixen, per tant, una atenció socio sanitària especial. I quart, l'atenció a les dones que exerceixen la prostitució ha d'evitar l'estigmatització d'aquestes persones, tant individualment com col·lectivament.

Per tant, crec que la prioritat ha de ser lluitar contra la degradació de les persones –homes i dones– que exerceixen aquesta activitat, si bé avui, també com vostè ha dit, són les dones la gran majoria.

I és aquí on s'encaminen les mesures que el Govern està estudiant i està elaborant, destinades sobretot a la prevenció i a l'assistència social, i sense descartar la proposta de legislar o de proposar algun tipus de reglamentació.

També s'ha de tenir en compte que la legislació és majoritàriament practicada per immigrants, que en moltes ocasions han arribat a Catalunya de manera irregular i sota organitzacions criminals que vulnereu els drets més fonamentals i les obliguen a prostituir-se sota amenaces contra la seva persona o contra les seves famílies.

Davant aquesta situació, el Govern treballa en diferents àmbits en els quals centra la seva actuació; diferents àmbits en què treballa de fa uns mesos quan es va constituir una mena de comissió *de facto*, amb cinc conselleries: Governació, Justícia, Sanitat, Benestar Social, i Interior, i que, d'alguna manera, el treball que està realitzant aquesta Comissió parteix, primer, d'un estat de la situació. Diagnosi del que tenim, del que hi ha; un estudi que va encarregar l'Institut Català de la Dona –que el tenim avui al nostre abast, recentment, fa just vuit o deu dies, s'està avaluant aquest estudi–, que, d'alguna manera, el que fa és això, diagnosticar la situació.

Al mateix temps, aquesta Comissió està treballant en l'avaluació de tot allò que des del punt de vista d'actuacions sociosanitàries s'està realitzant i es pot realitzar en el futur. I també quin és el marc legal, partint del que hi ha a la Unió Europea, i partint del que es podria fer a l'Estat espanyol, i concretament a Catalunya. I em centraré, d'alguna manera, en aquest estudi de la realitat de l'actuació policial molt succintament; de l'assistència i la prevenció sanitària, sobretot fent esment d'alguns estudis i d'algunes actuacions concretes que està realitzant el Departament de Sanitat.

I finalment, ja sigui ara o en la rèplica, parlaré una mica del que hem valorat respecte a l'àmbit legal i del que es podria fer, però sense arribar a gaires conclusions, perquè, com li he dit, és una comissió creada el mes de setembre, s'hi ha treballat, però la nostra intenció era que durant el primer trimestre de l'any vinent poguéssim tenir, d'alguna manera, unes propostes concretes per valorar.

L'Institut Català de la Dona, com he dit, va encarregar l'elaboració d'un estudi, amb l'objectiu d'emetre un diagnòstic de la prostitució al nostre país. Aquest estudi pretén analitzar també les incidències de la prostitució sobre el col·lectiu de dones immigrants, un col·lectiu de difícil àmbit d'intervenció, atès que la problemàtica ultrapassa les fronteres dels països i pren un caire de problemàtica internacional.

Les conclusions d'aquest estudi apuntaran nous elements per prendre decisions que ens facilitin la planificació de noves actuacions en aquest àmbit. Per part de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, tan aviat es té coneixement de dones de nacionalitat espa-

nyola que són obligades a exercir la prostitució, o dones estrangeres que són víctimes de qualsevol forma delictiva relacionada amb la prostitució, s'ha actuat amb celeritat i contundència en el territori de desplegament on es tenen plenes competències, o s'ha traspassat la informació al cos policial competent en el lloc on s'ha produït la denúncia.

El tràfic de persones és un fenomen transnacional i complex que s'ha de reprimir amb un increment de la cooperació policial internacional i una actuació multi-agencial. En aquest sentit, s'han de tenir en compte els límits competencials de l'actuació dels Mossos d'Esquadra, però malgrat això la legislació actual sobre drets i llibertats dels estrangers deixa una porta oberta de col·laboració contra les xarxes organitzades que beneficiarà molt els cossos policials en la possibilitat d'eradicar aquestes tipologies delictives, deixant exemptes de responsabilitat administrativa i no poden ser expulsades les dones que denunciïn a les autoritats competents els autors o cooperadors del tràfic d'éssers humans.

Pel que fa a tot el que és el camp sociosanitari, per tant, a l'assistència i prevenció sanitària, s'estan fent diferents actuacions des del vessant de drogues i sida, actuacions dirigides a les persones amb comportament de risc i, també, activitats dirigides als professionals sanitaris.

Com a algun punt important a tenir en compte, perquè ja he dit que podríem parlar de moltes actuacions, jo destacaria, per exemple, l'estudi realitzat recentment per l'Òrgan Tècnic de Drogodependències que ens ha d'ajudar a estudiar i a reforçar les estratègies preventives i assistencials per tal de disminuir l'impacte de les drogues i la infecció pel virus de l'HIV, i a trencar la cadena d'infecció.

Un altre punt important a tenir en compte són els centres de referència de què disposa el Departament de Sanitat i Seguretat Social per a la prevenció i control de les malalties de transmissió sexual. En aquests centres s'atenen les persones de manera anònima i gratuïta.

I, com a últim, un estudi sobre la prostitució a la ciutat de Barcelona, d'usuàries toxicòmanes, per descriure les característiques d'aquesta població, tenint en compte el perfil sociodemogràfic, l'estat de salut, el consum de drogues, el treball sexual, les conductes de risc i la percepció de la seva situació. Aquest estudi també ha d'ajudar a reforçar les esmentades estratègies preventives i assistencials per tal de disminuir l'impacte de les drogues i la infecció pel virus de la immunodeficiència humana.

També, i des de l'òrgan tècnic de drogodependència, s'estan duent a terme diferents programes assistencials. En aquest sentit, hi han actuacions destinades a professionals sanitaris que realitzen l'atenció directa als malalts de malalties de transmissió sexual.

Com a actuacions socials, i des del punt de vista del Departament de Treball, hi han unes accions específiques de formació professional ocupacional que treballen en una línia transversal aspectes com l'orientació, la motivació i la inserció laboral i el seu seguiment, i accions d'acompanyament a la inserció que tenen com a finalitat donar sortida a la situació laboral i personal.

Respecte al marc legal, els països de la Unió Europea tracten, com li he dit abans, de manera diferent el debat sobre si la prostitució s'ha de considerar com una professió totalment regulada o si es tracta d'una forma de consentiment que no ha d'ésser permesa.

A l'Estat espanyol la postura, avui, encara és ambigua: ni es protegeix ni es penalitza. Des de l'aprovació de la Constitució, la prostitució no és un delictes.

No obstant, en absència de reconeixement jurídic les prostitutes exerceixen la seva activitat al marge de la legalitat. I, des de l'any 95, amb l'aprovació del Codi penal, ni la compra de serveis sexuals ni el proxenetisme són delictes, només quan afecta un menor o quan hi ha un abús o una explotació constatable. Es considera –i vostè també ho ha dit– una activitat d'economia submergida i, per tant, les prostitutes no tenen cap dret com a treballadores ni són cobertes per la Seguretat Social. Evidentment, tampoc paguen impostos.

El president

Senyora consellera, el que sí que està regulada és la interpellació. (*Rialles.*)

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Seguiré...

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Porta i Abad

Tot i que el temps és curt, jo agraeixo a la consellera les seves explicacions, i reprendré amb el final de la seva intervenció.

Bé. Pel que fa al treball, jo crec que és evident que hi ha un buit i que és evident que a Europa tampoc hi ha una línia coherent o una línia regular a tots els països o a tots els estats. Però jo crec que hem de partir del que li deia abans: hem de posar el centre a les necessitats del col·lectiu de treballadores i treballadors sexuals. Perquè el que marca, diguem-ne, la dignitat social a Catalunya i –jo ho crec– arreu del món, és el treball. El treball dóna dignitat si et pots mantenir. És a dir, el treball digne és aquell treball amb el qual et pots mantenir i, a més a més, té unes connotacions.

És a dir, el treball amb contracte és el treball digne. El treball sense contracte i sense contrapartida social és el treball indigne. Si nosaltres, d'alguna manera, atribuïm la indignitat..., o estigmatitzem la prostitució, i, a més a més, no reconeixem el seu valor, el valor laboral, diguem-ne, que tenen les persones que el desenvolupen, doncs, és evident que els estem tancant en un carreró sense sortida. Si no els reconeixen, a nivell laboral, la seva feina.

De fet, hi han algunes actuacions a les quals vostè ha fet esment que... A veure, de fet, estem sempre entre el reconeixement i l'assistència; és a dir, és evident que sempre estem entre allò que és urgent i allò que és important. S'han de fer actuacions existencials. És evident que hi ha una problemàtica específica en el tema de les

drogodependències, que, de tota manera, l'estudi de la Direcció General és de l'any 98, tot i que es va publicar l'any 2000. I, a més a més, les professionals que van seguir l'estudi –que van elaborar i seguir l'estudi– han comentat que hi han hagut canvis, també, des de l'elaboració de l'estudi, en el tema de baixada de les treballadores i treballadors sexuals drogodependents.

Per tant, sí que és evident que s'han de portar a terme actuacions assistencials, però també s'han de portar a terme polítiques actives. És a dir, el reconeixement seria un, perquè això, evidentment, les treu de la invisibilitat i les deixa viure amb dignitat, dignifica l'exercici de la seva feina. I, per una altra banda, actuacions, diguem-ne, coherents. És a dir que des del Departament de Sanitat només s'actua en el tema de drogoaddiccions i malalties de transmissió sexual és importantíssim, però, per exemple, s'estan trobant que, a l'hora de demanar una segona revisió ginecològica l'any, que seria, diguem-ne, coherent amb l'exercici de la seva feina –perquè és evident que tenen una problemàtica específica en aquest tema–, doncs, es troben amb problemes a l'hora que el metge de capçalera, o a l'hora que des del mateix CAP se li atorgui aquesta segona visita en un any, per exemple. Són temes concrets, no?

En el tema de la voluntarietat, o no, d'aquesta feina, jo crec que hem de partir, una mica, també, de deixar-nos de prejudicis i de tòpics que han anat sorgint i que, també, d'alguna manera, han contribuït els diferents mitjans d'informació a difondre, no?, que és el tema que tot es fa de forma no voluntària. És a dir que l'exercici de la prostitució no és voluntari. Jo crec que la majoria de persones que treballen, que són al mercat laboral, possiblement, la majoria de feines que desenvolupen no són voluntàries, des de molts punts de vista. Evidentment, això té una transcendència moral que no se'n escapa; però, possiblement, si ens haguéssim educat en una societat on les dones no haguéssim tingut el paper social que hem tingut –i abans ho he comentat–, no s'hagués deslligat reproducció i afecte de sexualitat, possiblement, la prostitució no seria titllada moralment d'amoral, si més no, de dones de moral lleugera, com moltes vegades s'ha dit, etcètera.

Llavors, possiblement, moltes vegades, a les treballadores sexuals i els treballadors sexuals els fa una certa angúnia, no?, de reconèixer que ho fan voluntàriament i, possiblement, per a moltes és l'única sortida que troben laboralment, i intenten desenvolupar-ho amb dignitat. Però no caiguem en la trampa que tot és un tema de seguretat ciutadana i de xarxes d'explotació sexual, perquè és evident que és un tema important, és un tema preocupant, a més a més, i que ha tingut un cert creixement en els darrers mesos, però, a l'hora de parlar de prostitució, no hem de tenir en compte només els temes de seguretat ciutadana, sinó que hem d'actuar en un àmbit molt transversal i de forma molt responsable.

Vostè ha fet esment d'algunes actuacions. No dubtem de la sensibilitat del Govern, i esperem poder, bé, coincidir en les nostres propostes a l'hora de la presentació i discussió de la nostra Moció amb algunes de les iniciatives que ja té empreses el Govern o que podria emprendre el Govern.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Gràcies, president. Senyors diputats, senyora diputada, el Govern està estudiant diferents mesures respecte a la regulació de l'exercici de la prostitució, tenint en compte quin és l'àmbit competencial que pot tenir la Generalitat de Catalunya i quin és el que correspon a l'Estat i, havent revisat el règim jurídic dels països de la Unió Europea, perquè entenem que hi ha alguns aspectes que es podrien, evidentment, copiar i que no necessitaríem inventar res nou, sempre tenint en compte la situació d'aquí i les necessitats que poden haver-hi aquí.

A banda de la regulació a què ara em referiré, jo crec que és important, com he dit abans, tenir en compte no només l'àmbit d'actuació policial, sinó l'àmbit socio-sanitari i d'actuació més de serveis socials, que és també important, perquè jo crec que aquest és un debat en el qual el que hem de cercar són solucions en diferents temes. És multidisciplinari.

El Govern de la Generalitat està estudiant la possibilitat de reglamentar en aquells aspectes que siguin de la seva competència, com poden ser l'àmbit sanitari, l'àmbit social o bé la regulació d'aquells establiments o locals on es practica la prostitució, per tal de protegir les persones que exerceixen la prostitució, tant davant els proxenetes com davant els clients, i dignificar-les en la mesura possible.

Està estudiant, també, les formes de regulació dels locals. En aquest sentit, hem rebut l'Associació d'Empresaris de locals on s'exerceix la prostitució i, escoltant-los i estudiant algunes mesures, també estem treballant en la possibilitat de modificar el catàleg d'establiments públics per tal que es reconegui aquesta activitat.

De tota manera, aquestes mesures s'han de prendre de forma coordinada amb els ajuntaments, ja que són els que han de concedir les llicències, i amb el Govern central, que hauria d'establir les condicions de les prostitutes dins el sistema de seguretat social.

Hi ha una sèrie de competències que no corresponen a la Generalitat, que no corresponen a aquest Parlament, com són els drets i deures laborals i de seguretat social, i, en aquest cas, a mi em consta que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Senat, avui, està treballant en una sèrie d'iniciatives que segur que poden ajudar o, almenys, a complementar tot allò que es pugui proposar des d'aquí.

Hi ha, també, una sèrie de mesures com és l'estàndard mínim de la regulació de la prostitució en què s'haurien d'establir unes garanties i uns límits per a l'exercici de la prostitució i evitar la figura del proxeneta, que implica, automàticament, una pèrdua de llibertat.

Vostè ha parlat de la possibilitat del règim d'autònom, del règim d'assalariat i, per tant, tant en un cas com en l'altre, s'haurien de valorar –i almenys des d'aquí es podrien proposar– una sèrie de mesures perquè poguessin ser reconegudes jurídicament.

Estic d'acord, ja per acabar, que, pel que fa a aquest tema, el que s'ha de buscar és aquell reconeixement jurídic de la situació de la prostitució i, per una altra banda, tot aquell àmbit socio-sanitari d'actuació policial que es necessita, sobretot, quan hi ha hagut un increment important d'aquesta problemàtica i, a més a més, en la situació de persones –majoritàriament, dones immigrades– que exerceixen la prostitució com a únic mitjà de vida que tenen avui a Catalunya o a l'Estat espanyol.

Per tant, hi ha, com li he dit, una sèrie de mesures; hi ha un treball a mig camí fet per diferents departaments de la Generalitat i jo espero que d'aquí a tres mesos podríem donar, ja, una posició més definitiva de quines són les mesures que poden portar-se a terme, ja sigui des del Govern, ja sigui des d'aquest Parlament, o ja proposant-les perquè siguin aprovades o proposades al Congrés de Diputats.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i tres minuts.